

မဂ္ဂဗျူဟာသမ္မတိသမ္မတ

ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော် အရှင်ဉာဏ

ဟောကြားအပ်သော

အရူပါဒါ ဗျူဟာသမ္မတိ သမ္မတိ

တရားတော်

www.ariyathitsa.eu.pn

ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော် အရှင်ဉာဏ

ဟောကြားအပ်သော

အနုပါဒါ ယဉ်ကျေးမှု သမိုင်း

ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ကဲ. . ဒီလောက်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ်အားရတဲ့ ကုရိယာပုဒ်လေးနဲ့ တရားဓမ္မ နာကြားပေးကြပါဗျာ။ ဒီနေ့ ၁၃၄၁ ခု၊ တပို့တွဲလ ဆုင်(၇)ရက်နေ့၊ ပုသိမ်ကြီး မြို့နယ်၊ မိုင်ကုန်းရွာ၊ ဒကာဘိုးချက်အိမ်မှာ ကျင်းပ တဲ့တရားပွဲ။

ဒီတရားပွဲမှာ ဦးဇင်းတို့ဟောနေကျဖြစ်တဲ့ အနုပါဒါယဉ်ကျေးမှု တရားလို့ပဲ တရားနာမည်ကို မှတ်ပေးကြပါ။ ဦးဇင်းတို့ဟာ အနုပါဒါ ယဉ်ကျေးမှု တရားဆိုပြီးတော့ ဒါ-တရားဟော ဟောနေပါတယ်။ အကြောင်းသင့်တဲ့ နေရာတိုင်းလိုလိုမှာပဲ တရားဟောပေးနေပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့ဟောပေး နေတဲ့ တရားရဲ့ နာမည်ကိုလည်း အနုပါဒါယဉ်ကျေးမှု တရားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ ဆက်စပ်ပြီးပေးနေပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒါဟာ ဒကာဒကာမတို့ကို ကျင့်ရမယ့်တရားကို ပေါ်လွင်စေချင်လွန်းလို့ပါ။ အနုပါဒါယင်ကျေးမှုတရားဆိုတဲ့တရားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားနဲ့ အတူတူပါပဲ။ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် ကျင့်ရမယ့် မဂ္ဂင်တရားဆိုတဲ့ဟာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ နိဗ္ဗာန်တရား၊ မဂ္ဂင်တရားလို့ ဆိုလိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတွေက အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို တစ်မျိုးကြီး ပေါက်ပေါက်သွားတတ်ကြပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်မသိတဲ့စကားကို ကြားရသလို စိတ်ထဲမှာ ချာလည်ချာလည်နဲ့ မူးနောက်နောက် ဖြစ်တတ်ကြ

ပါတယ်။ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားလို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်လည်း ကိုယ်နဲ့ သိပ်ကျွမ်းပြီးသား စကားလုံးဖြစ်ပေမယ့် အနက်အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် တကယ် မကျွမ်းဆုံး စကားလုံးဖြစ်နေတဲ့အတွက် အင်မတန် ချာလည်ချာလည် ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းဖြင့် မဂ်ဆိုတဲ့ စကားတို့၊ ဖိုလ်ဆိုတဲ့ စကားတို့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကားတို့ကို ဒကာဒကာမတို့နားမှာ သိပ်တောင်မှ မကြား စေချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မကြားစေချင်တာတုံးလို့ဆိုရင် ဒီမဂ်ဆိုတဲ့ စကား၊ ဖိုလ်ဆိုတဲ့စကား၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကား၊ ဒီစကားတွေဟာတော့ဖြင့် တကယ့် ကိုယ့် နားမှာကို ကြားဖူးရုံတင်မကလို့ နားကိုဝနေပြီလို့ ဒါ ဦးဇင်းဖြင့် ပြောချင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်း အစစသွားတိုင်း၊ သွားတိုင်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရ ရပါလိ၏။လို့ဆိုတဲ့ဟာမျိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်ကိုတိုင်လည်းတောင်းခဲ့၊ သူများတောင်းသံတွေလည်း ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုကြားခဲ့ရတာ ပေါ်မှာမှီပြီးတော့ ဒီမဂ်သံ၊ ဖိုလ်သံ၊ နိဗ္ဗာန်သံဆိုတဲ့ အသံတွေ ကတော့ ဖြင့် ဆူကို ညနေပြီလို့ ပြောရမလိပါပဲ။ ဆူလိုသာညနေတယ် ဒီမဂ်တို့ ဖိုလ်တို့ နိဗ္ဗာန်တို့ နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အကြောင်းအရာ မသိတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှလည်း မထူးခြားတော့ဘူး။ ဒီစကားကတော့ ရိုးနေပြီးသားစကားလို့ ဒကာ ဒကာမတို့ နှလုံးပိုက်တတ်ကြပါ။

မဂ်လို့ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဖိုလ်လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒါရိုးနေပါပြီကွာ။ တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ပြီးသား။ နိဗ္ဗာန်လို့ ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒါများဖြင့် တို့ ကလေးကတည်းကကိုက တောင်းလာခဲ့တဲ့ဟာ။ အဲဒီလိုမျိုးလို ရိုးနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်နှယ်မှ အဆန်း လည်းပဲ စိတ်ထဲမှာ မထင်ချင်တော့ဘူးလို့လိုဖြစ်လာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒကာ ဒကာမတို့က အလိုချင်ဆုံးလို့သာပြောရတဲ့ မဂ်တို့ ဖိုလ်တို့ဆိုတာ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီမဂ်တို့ ဖိုလ်တို့ဆိုတာနဲ့ ကြားလိုက်ရလို့ရှိရင်တော့ သွေးအအေးဆုံး နားအ အေးဆုံးလို့ ပြောရမှာလို့ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ဦးဇင်းဖြင့် ဒကာဒကာမတို့ရဲ့ နားကို မဂ်သံဖိုလ်သံ နိဗ္ဗာန်သံဆိုတာ မပေးချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့လည်း ဒီသာသနာတော်ဆီကို သွားတဲ့အခါမှာ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကားတွေက ကင်းပျီးတော့လည်း အဲဒီ

အကြောင်းအရာတွေက ကင်းပြီးတော့လည်း ဒီသာသနာတော်က နေရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ဦးဇင်းတို့က ဒီစကားကို အင်မတန် သစ်သစ်ဆန်းဆန်း လုပ်ပြီး ပြောပါတယ်။ တကယ်လည်းပဲ အကျိုးမှထင်စေတော့ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ **အနုပါဒါ ယဉ်ကျေးမှုတရား** ဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့က ပြောပါတယ်။ တကယ်တော့ အနုပါဒါဆိုတဲ့စကားက နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ။

ဒကာဒကာမတို့ ကြားဖူးနေကြမှာ။ အနုပါဒါဆိုတဲ့စကားဟာ ဥပါဒါန်လို့ဆိုတဲ့စကားရဲ့ ပြောင်းပြန်ဆိုတာကို။ ဥပါဒါန်ဆိုတာကို ဒကာ၊ ဒကာမတိုင်း သိနေကြပါတယ်။ ဒီကောင်ကိုက ဥပါဒါန်က ကြီးလိုက်တာ။ ဒီသူကိုက ဥပါဒါန်တော်တော်ကြီးတာ။ အစွဲဥပါဒါန် အလွန်များတဲ့သူ အစရှိသဖြင့် လောကမှာကိုက။ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့စကားဟာ အသုံးအနှုန်း ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီဥပါဒါန်တွေ မရှိတော့တာက နိဗ္ဗာန်ဆိုတော့၊ **အနုပါဒါဆိုတဲ့စကားဟာ ဥပါဒါန်တွေမရှိတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒါ-နိဗ္ဗာန်ကို ပြောတာပါပဲ။ နိဗ္ဗာန်လို့ သာမန်ကပြောလိုက်လို့ရှိရင် ဒကာဒကာမတွေက စကားရိုးကြီးဖြစ်ပြီးသကာလ ချောင်ကြားထဲ ထိုးထားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဦးဇင်းတို့က နိဗ္ဗာန်လို့ပြောမယ့်အစား အနုပါဒါလို့ ပြောလိုက်တာ။** ဒါဖြင့် မင်္ဂလိကောလို့ဆိုတော့လည်း အဲဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ။ တကယ်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် ဘာတုံးလို့ပြောလိုက်လို့ရှိရင် မင်္ဂလိ၊ ဖိုလ်တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဦးဇင်းတို့ပြောရမှာပါ။ မင်္ဂလိ၊ ဖိုလ်တို့ ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့၊ ဖိုလ်တရားတို့ ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်မတန် စကားရိုးကြီးတွေဖြစ်နေတယ်။ အင်မတန် စကားရိုးကြီးတွေဖြစ်နေတော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်လည်း နည်းနည်းမှမပေါက်တဲ့ စကားလုံးတွေပေါ့ဗျာ။ အနက်အဓိပ္ပာယ် နည်းနည်းမှ မပေါက်တဲ့ စကားလုံးတွေဆိုတော့ ကြားရပေမယ့် ကြားယောင်မပေါက်ဘူး။ စိတ်မဝင်စားဘူး။

ဥပမာပြောကြစို့ - အင်္ဂလိပ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဦးဇင်းတို့ အနီးအပါးမှာ စကားပြောနေမယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စကား နားမလည်တာဆိုတော့ ဒီပြောနေတဲ့အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူတို့က ဦးဇင်းတို့ကို ဆဲနေဦးတော့တောင်မှ

ဦးဇင်းတို့ သူတို့ကို မခံပြင်းဘူး။ ဦးဇင်းတို့ကို သူတို့က ချီးမြှောက်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုလည်း ဦးဇင်းတို့က ဝမ်းမသာဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူတို့စကားကိုယ်မှမသိတာဆိုတော့ စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး။ အဲဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ။ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားဆိုတဲ့ဟာတွေလည်းပဲ။ ဒီမဂ်တရားတို့ ဖိုလ်တရားတို့ဆိုတာတွေကို ကိုယ်သိကို မသိဘူး။ မသိတဲ့အတွက် စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး။

စိတ်မဝင်စား ရုံတင်မကဘူး ရိုးပြီးတော့ပါနေသေး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ရိုးလည်းနေပြီလို့ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် စိတ်မဝင် စားဦးတော့တောင်မှ အသစ်အဆန်းကလေးဆိုရင်ဖြင့် ဖြစ်ပြီး ကြည့်မိလိမ့်ဦး မယ်။ အခု စိတ်ကမူ မဝင်စားတဲ့အထဲ ရိုးနေပြန်တယ်လို့ဆိုတော့ ချောင်ကြား ထဲ ‘ဂျောင်း’ ဆိုပြီးတော့ဘဲ အသာလေး ထိုးထားလိုက်တော့မှာပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်း မဂ်စကား မပြောချင်ဘူး။ ဖိုလ်စကား မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဦးဇင်းတို့ သာသနာတော်က မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားခဲ့တဲ့ တရားကိုပြောရမယ်ဆိုရင် မဂ်စကား ဖိုလ်စကား မပါဘဲနဲ့ကလည်း ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတာမဟုတ်တော့ ဦးဇင်းတို့ စကားလုံးပြောင်းဖို့ ကြိုးစားရပါတယ်။ ဒီလောက်ရှိုးလွန်းနေတဲ့ ဒီလောက် ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲ ထိုးထားတဲ့ စကားကြီးကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြောနေရမယ်လို့ဆိုရင်လည်း အားနာစရာကြီးလိုလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့စကားကို တစ်မျိုးပြောရပါတယ်။ အဲဒီပြောတာက ဘာတုံးဆိုတော့ ခေတ်အမီဆုံးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဦးဇင်းတို့က ရွေးပြောတာ။ ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုလို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။ ဒီယဉ်ကျေးမှုတွေက အမျိုးမျိုးရှိတာဆိုတော့ ဘာယဉ်ကျေးမှုတုန်းလို့ဆိုတဲ့ဟာကို တစ်ခါ. . မခွဲနိုင်၊ မခြားနိုင်ဖြစ်နေမစိုးလို့ အဲဒါနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မဂ်တရားကို ဦးဇင်းတို့က အနုပါဒါယဉ်ကျေးမှုလို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ်။

တကယ်ကတော့ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုတာက မဂ်တရားရဲ့နာမည် အနု ပါဒါဆိုတာက နိဗ္ဗာန်ရဲ့နာမည်။ တကယ်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဂ်တ ရားလို့ ပြောတာနဲ့ အနုပါဒါယဉ်ကျေးမှုလို့ဆိုတဲ့စကား အတူတူ။ ဒါပဲ . . ။ ဦးဇင်းတို့ အနုပါဒါယဉ်ကျေးမှု အကြောင်းကို ပြောပြော ပြောပြောနေတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြောနေတဲ့အတွင်းမှာ ဘာအတွက်များ ဘာတွေ ရည်ရွယ်ပြီး ပြော

ပြောနေတာတုံး။ ဒီအနုပါဒါ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာက ဒကာ၊ ဒကာမ တွေကို ဘာဖြစ်စေချင်တာတုံး။ တကယ်လို့များ ဒကာဒကာမတွေက မဂ်တို့၊ ဖိုလ်တို့၊ နိဗ္ဗာန်တို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှော့ဆို နောက်ဘဝထဲကို ရောက် သွားလိမ့်မယ်။ . စိတ်ကူးစိတ်သန်းက။ ငါတို့ကို ငါတို့လည်းပဲအစမထင် သံသ ရာက နေပြီးတော့ စပြီးလာခဲ့တာ ငါတို့တတွေဟာ အဆုံးမမြင် သံသရာထိ သွားကြရလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီလိုမျိုး သွားမနေရလေအောင် ငါတို့တတွေ မဂ် တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားကျင့်မှဆိုပြီး တရားကျင့်ကြတယ်။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒီအလေ့အထက သိပ်သန့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒကာ ဒကာမတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ။ မဂ်တရားအကြောင်း ဖိုလ်တရားအကြောင်း နိဗ္ဗာန်တရားအကြောင်း ဘာသာရေးဆန်ဆန် စကားလုံးမျိုးလေးသာ ကြား လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကြားလိုက်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဒကာဒကာမတို့မှာ နဂိုက ကိန်းနေတဲ့ ရှေးဘဝနောက်ဘဝဆိုတဲ့ အကိန်းကြီးက ထ-လာတယ်။ အဲဒီလို ထ-လာမှာကို ကျုပ်တို့ကစိုးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဦးဇင်းတို့က အနုပါဒါယဉ် ကျေးမှု တရားဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့က နာမည်တပ်တပ်ပြီးတော့ ဟော- ဟော နေတယ်။

ဘုရားပွင့်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတာ

တကယ်တော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး လောကကို ပွင့်လာတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လောကကို ပွင့်လာတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ဘာအတွက် လောကကို ပွင့် လာတာတုန်းလို့ ပြောစရာရှိတယ်။ တကယ်တော့ မြတ်စွာဘုရား လောကကို ပွင့်လာတယ်ဆိုတာ လူတွေက ရိုင်းစိုင်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့ ခေတ် လောက်ကဆိုရင် ပိုရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ပြောရမလိမ့်။ မြတ်စွာဘုရား မတိုင်ခင် ခေတ်ကဆိုရင် မပြောနဲ့တော့ ပိုပြီးတော့ ရိုင်းစိုင်းတယ် လို့ ပြောရမယ်လိမ့်။

ဒကာ ဒကာမတို့လည်း လူ့သမိုင်း၊ လူ့အကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝ တော့ ရှိနေကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ဟုတ်ဟုတ်၊ ဟတ်ဟတ်၊ စပ်စပ်စေ့စေ့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကို နာကြားရကောင်း ခဲယဉ်းကောင်း ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ဥပမာပြောရလို့ရှိရင် ငါတို့ လူ့ဘယ်က စ-ဖြစ်လာတာတုံး ဆိုတာ ကလေးထဲက ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်အဖေတွေကို နည်းခံပြီး မေးခဲ့ကြ ဖူးတယ်။ မေးတယ်ဆိုလည်း အမေအဖေတို့လည်း ဘယ်ကရထားတာ မှန်းတောင် မသိခဲ့ကြဘူး။ ပြောကြတယ်. . သူတို့ဆိုရင်လည်းပဲ။ ဒကာဒကာမတို့ လည်း ဒီလိုပဲ ကြားဖူးနေကြနေကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက်က စ-လာတာလို့။ ဒီလိုကြားဖူးတယ်။ ဒကာဒကာမတို့ ကြားဖူး ကြလား၊ မကြားဖူး ကြဘူးလား ကြားဖူးတယ်။ လူ့ဘယ်က စ-ဖြစ်လာတာ တုံးလို့ မေးလိုက်လို့ရှိရင် ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက်က စ-ဖြစ်လာတာနဲ့။ ဒါ ဘယ်က လာတာမှန်းကို မသိဘူး။ ရှိတော့ ရှိနေတာပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းလိုလိုပဲ သိသိနေတယ်။ တကယ်တော့ ဒီ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်က ဘယ်ကနေပြီးတော့ လာတာတုန်းလို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဟိုရှေးအခါက ကမ္ဘာကြီးပျက်သတဲ့ဗျာ။

အဲဒီလို ကမ္ဘာကြီး ပျက်တဲ့အခါမှာ ရေတွေဖျက်လို့ပဲ ပျက်ပျက်၊ မီးတွေဖျက်လို့ပဲ ပျက်ပျက်၊ လေတွေ ဖျက်လို့ပဲပျက်ပျက်၊ အဲဒီလိုပျက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးက မြေကြီးကြီး မရှိဘူးတဲ့။ လူတွေဆိုတာတော့ မပြောတော့နဲ့ပေါ့လေ။ မိုးတွေရွာ ချလိုက်တော့ ရေတွေပြည့်နေတာတဲ့။ ဒီရေတွေက ဘယ်မှာတည်နေတာတုံးလို့ မေးရင် လေပေါ်မှာတည်နေတာတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ လေပေါ်မှာရေတွေတည်နေပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှစ်အသင်္ချေ အသင်္ချာကြာသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ အဲဒီရေပေါ်မှာတင်ပဲ ရေရဲ့အညစ်အကြေး၊ အညစ်ညော်သဘောမျိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း မြေသားသဘောမျိုးလေးပေါ်လာရတာလို့ ဒီလိုပြောရတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြေကြီးကြီးက တစ်ခါတည်း ခမ်းသွားတော့။ ပြေမယ်ဆိုရင် အခုထိတောင် ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ရေပေါ်မှာတည်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီရေက ဘယ်ပေါ်မှာတည်နေတာတုံးဆိုရင် လေပေါ်မှာတည်နေတာတဲ့။ ပြောမယ်ဆိုရင် အဲဒီလေအောက်က ဘာရှိတုံးဆိုတော့ လဟာပြင်ကြီးတဲ့။ လဟာပြင်ကြီးထဲ ရေတွေတည်၊ အဲဒီရေပေါ်မှာ မြေတွေတည်၊ အဲဒီလိုနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်ဗျာ။ ဒါကလည်း ဘုရားဟောလို့ လူတွေမှတ်ကြတယ်။ ဘုရားကတော့ ဘယ်ဟောလိမ့်မှာတုံးပေါ့။ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ဟောတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ဘုရားဟောဆိုတဲ့ ကျမ်းစာတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းအရာတွေက ရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဥပမာ ပြောကြစို့ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးရှိတဲ့ထဲမှာ လောကဝိဒ္ဓ ဂုဏ်တော်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော်တစ်ပါး ကို ဖွင့်တဲ့အခါမှာဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဘာဖြစ်လဲ။ လောကဝိဒ္ဓ ဆိုတဲ့အခါမှာ လောကဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သတ္တ လောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောကနဲ့။ သတ္တလောကရယ်၊ သင်္ခါရ လောကရယ်၊ ဩကာသလောကရယ် ဒီသုံးခုရှိတဲ့ထဲက ဩကာသ လောကကို အသားပေးပြီးတော့ ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဩကာသလောက ဆိုတာ ဒီ ကမ္ဘာ လောကဓာတ်ကြီးပဲဆိုပြီးတော့။ ဒီကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးကို တစ်ခါ တည်း ဖြစ်ပုံတွေ၊ ပျက်ပုံတွေ၊ တည်ပုံတွေနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အစောပိုင်းတုန်းက ပြော သလိုပဲ။ အခုရှိနေတဲ့မြေကြီးတွေ၊ အခုရှိနေတဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေ၊ အကုန် လုံးကို တစ်ခါတည်း မီးလောင်လို့ရှိရင်လည်း မီးလောင်လို့။ ရေဖျက်လို့ ရှိရင် လည်း ရေဖျက်လို့။ လေဖျက်လို့ရှိရင်လည်း လေဖျက်လို့။ ပျက်သွားတယ်လို့ ဒီလိုမျိုးရှေးအခါက အယူအဆရှိကြတယ်။

ဒါ-ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်း စာတွေထဲမှာ လာတာတော့ မဟုတ် ဘူး။ ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းစာတွေထဲမှာလည်း အခုအခါတော့ ဝင်နေပြီ။ ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်လိုလိုတောင်ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောရမလိမ့်။ ဒါနဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးပျက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းတော့ လဟာပြင်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါ-သူတို့အဆို။ အဲဒီလဟာပြင်ကြီးပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း ကမ္ဘာပြုမိုးကြီးရွာလိုက် တာရေတွေကို လေပေါ်မှာ တည်နေသတဲ့ဗျာ။ ဘယ့်နှယ့် . . . လေပေါ်မှာ ရေက တည်နိုင်ပါ့မလားလို့ မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဖြေတောင် ထုတ်သေးတယ်။ ဘယ်လိုထုတ်သလဲလို့ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးထဲမှာပါတဲ့ ရေစစ် . . . ။ ဒီရေစစ်ကိုတဲ့ အတွင်းထဲကို ရေထည့်ပြီးတော့ အထက်က ပိတ် ထားလိုက်မယ်ဆို ရေများထွက်သေးလားတဲ့။ မထွက်ပါဘူးဘုရားတဲ့။ အေး- မထွက်သလိုပဲတဲ့။ အထက်လေနဲ့ အောက်လေနဲ့ စုပ်ပြီးနေနေလိုက်တော့ လေ ပေါ်မှာ ရေကတည်နေတာပေါ့ကွလို့ ဒီလိုဖြေသေးသူကလည်း ရှိသေးတယ်။

ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတို့ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ လေပေါ်မှာ ရေတွေ တည်နေတာတဲ့။ အဲဒီရေပေါ်မှာမှ မြေကလေးက နေပြီးတော့ တင်ပြီး

တော့လာရတာတဲ့။ ဒီမြေတွေဟာ တဖြည်းတဖြည်းနဲ့ တကယ့်ခိုင်ခိုင်မာမာ
တောင့်တောင့် တင်းတင်းကြီးဖြစ်လာတယ်တဲ့။ အခုမြေကြီးကြီးလို ဖြစ်လာပြီ
ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အခုမြေကြီးကြီးလို အကြမ်းစားတွေ
မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မြေချိုတွေ၊ မြေနုတွေရှိတယ်တဲ့။ မြေလွှာတွေဟာ အင်မတန်ချို၊
နုနုတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ဟိုးအထက်မိုးပေါ် ဗြဟ္မာဘုံပေါ်ဆိုတဲ့နေရာကနေပြီးတော့ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်ကနေပြီးတော့ ဆင်းတာတာဆိုတယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအခါတုန်းက ‘နေ’လည်း မထွက်သေးဘူးတဲ့။ ‘လ’လည်း မထွက်သေးဘူးတဲ့။ အဲဒီဗြဟ္မာကြီးတွေက ဆင်းလာပြီးတော့ ဒီမြေလွှာတွေကို စားလိုက်ကြတာတဲ့ ဗျာ။ မြေချို၊ မြေနုတွေကိုပေါ့လေ။ တကယ်တော့ ဒီစကားတွေဟာ ရှေ့နောက်တော့ တန်လှတာမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် **ဗြဟ္မာဆိုတာ ဟာ ယာန၊ ဇိဝ္ဗာ၊ ကာယလို့ခေါ်တဲ့ ယာနာဒိတ္တယ နတ္ထိ။** ဆိုပြီးတော့ **ရူပလောကေ ပန ယာနာဒိတ္တယံ နတ္ထိ။ အရူပလောကေ ပန သဗ္ဗာနိပိ န သံဝိဇ္ဇန္တိ...** ဆိုပြီးတော့ တခါတည်း အရူပဗြဟ္မာဆိုရင် အကုန်လုံး **စက္ခု၊ သောတာ၊ ယာန၊ ဇိဝ္ဗာ၊ ကာယ** ဘာမှ မရှိဘူးတဲ့။ မျက်စိလည်း မပါဘူး။ နားလည်း မပါဘူး။ နှာခေါင်းလည်း မပါဘူး။ ပါးစပ်လည်း မပါဘူးတဲ့။ အပေါက်ယောင်ယောင်တော့ပါချင် ပါမှာပေါ့လေ။ မျက်စိမကြည် မပါဘူးတဲ့။ နားလည်း အဲဒီလိုပဲ။ နားပေါက်တော့ ပါမှာပေါ့။ သူတို့အဆို၊ သူတို့အဆိုချင်း သူတို့အဆိုကို ဦးဇင်းညှိပြီး ပြနေတာ။

နောက်တစ်ခါ ရူပဗြဟ္မာဆိုတဲ့ဟာကလည်း ရူပလောကေ **ရူပလောကေ ပန ယာနာဒိတ္ထယံ နတ္ထိ** တဲ့။ နှာခေါင်းရယ်၊ ပါးစပ်ရယ်၊ လျှာရယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ကယ အတွေ့အထိရယ် ဘာမှန်းမသိဘူးလို့ဆိုတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဗြဟ္မာမှန်ရင် လျှာအရသာ မခံတတ်ဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့အဆို။ အဲသလိုလည်း ပြောသေးတယ်။ အခုဒီဗြဟ္မာကြီးတွေက လူ့ပြည်ဆင်းလာပြီးတော့ မြေချိုတွေကို စားနေတယ်ဆိုတော့ ခက်တော့ ခက်တာပေါ့လေ။ ခက်ခက်၊ မခက်ခက် ထား လိုက်တော့။ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်ကနေပြီး ဖွားတယ်ဆိုတာတော့ ရောက်အောင်ပြောရမှာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း လူ့ပြည်ဆင်းလာပြီးတော့ မြေချိုမြေနွယ်တွေကို စားသတဲ့ဗျာ။ သူတို့ ကောင်း

ကင်ကို ဗြဟ္မာပြည်ကို ပြန်တက်မယ်လုပ်တော့ ဗိုက်က လေးနေတာနဲ့ ပြန်မတက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ တကယ်ပြောတာ။ စာထဲမှာအဲဒီတိုင်းလည်း ပါတယ်။

ဗိုက်က လေးနေတော့ မတက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ နဂိုကတော့ သူတို့က ဗြဟ္မာဆိုတာ **အာဟာရေ ပိတိ ပက္ခာ အရာဟာ** ကိုဗျ။ ဗြဟ္မာဆိုတာ တစ်ခါတည်း နှစ်သိမ့်မှုကိုအစာလုပ်နေတာတဲ့။ ဘာအစာမှ မစားဘူးတဲ့ ဗြဟ္မာဆိုတာကတဲ့။ နှစ်သိမ့်မှုအစာလုပ်နေတယ်ဆိုပြီးတော့ လူ့ပြည်ရောက်တော့ မြေချိုမြေနှွယ်တွေ စားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဗိုက်လေးနေလို့ မောင်မင်းကြီးသားတွေ မတက်နိုင်ဘူးတဲ့ မိုးပေါ်ကို။ မတက်နိုင်တော့ ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက် ငေါင်းစင်းငေါင်းစင်းနဲ့ လေးယောက်တည်း နေနေကျတော့ ဦးဇင်းတို့ ဒါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားခဲ့ရတဲ့ပုံ။

ဒီဗြဟ္မာကြီးလေးယောက် ဟာ. . တဖြည်းတဖြည်း နေနေရင်းနဲ့ နောက်တော့ ဒီမြေချိုမြေနှွယ်တွေ စားရင်း စားရင်းနဲ့ သူတို့ကိုယ်က အရောင်တွေ ပျောက်သွားရောတဲ့ဗျာ။ အရောင်တွေ ပျောက်သွား အမှောင်ကြီးမိုက်သွားတော့ ဒုက္ခတော့ရောက်နေပြီပေါ့ လှလှကြီး။ နဂိုကတော့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပစွာနေကြရဆိုတော့။ ဒါ-ဘုရားဟော မဟုတ်ဘူးနော်။ ဦးဇင်းတို့ ဘုရားဟောကျမ်းစာထဲဝင်လာတဲ့ စာပေအကြောင်းပြောတာ။

အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ သူတို့ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ပျောက်တဲ့အခါကျတော့ နောက်ဆုံးပိတ်တော့ ‘တ’ ကြရတော့တာဆိုပဲ။ ‘တ’ ကြရတော့တာဆိုတော့ ဪ ငါတို့ ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ကြောက်စရာကြီးနဲ့ အဲသည်လို ဖြစ်နေတုန်းမှာ တစ်ခါတည်း ကောင်းကင်က ‘နေ’ ထွက်လာတယ်တဲ့။ ‘နေ’ ထွက်လာတဲ့အခါကျ ဒီနေက သူတို့ကို အင်မတန် အားရှိစေတယ်။ အင်မတန်ကို ရဲရင့်စေတယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ အဲဒီသူတွေက ဘာလုပ်လဲလို့ဆိုရင် ရဲရင့်စေတတ်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီ ‘နေ’ ကို ရဲရင့်သူကို ပါဠိလို ဆိုရင်တော့ **သူရလို့** ဒီလိုခေါ်တယ်။ ဒီ ‘နေ’ ကိုတော့ဖြင့် အဲလိုမျိုးလို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အရာဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို သူရိယလို့ ဒီလိုခေါ်ရအောင်ဆိုပြီးတော့ နေကို သူရိယလို့ ဒီလိုခေါ်သွားတာတဲ့ဗျာ။

အဲဒီလိုမျိုးကလေးတွေ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပုံပြင်အဖြစ်နဲ့ နာရဖူးတယ်။ စာတွေ့အဖြစ်နဲ့လည်း ဖတ်ရဖူးတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကမ္ဘာတည်ပုံ၊

ကမ္ဘာပျက်ပုံအကြောင်းတွေလည်းပဲ တကယ်သာ ကြားဖူးတယ် ဆိုရင်ကတော့ အဲဒီအတိုင်း ကြားဖူးမှာပဲလို့ ထင်တယ်။ ထားပါတော့ နောက်ဆုံး ပိတ် ‘နေ’ တွေလည်း ထွက်လာတယ်။ ‘လ’ တွေလည်း ထွက်လာပြီထားလိုက်ပါတော့။ နေ့အခါ ‘နေ’ ကထွက်လာပြီ။ ညနေ နေဝင်တဲ့အခါကျတော့ နေကြီးကဝင် သွားလို့ ပြန်ပြီးကြောက်နေကြရလို့ နေနဲ့အလားတူတဲ့ဟာလေးဖြစ်ဖြစ် လာရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တ-တ နေရတာတဲ့။ အဲဒီလို တ-တ နေရလို့မို့လို့ နောက်တော့ ‘လ’ ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဒီကို သူတို့ကလည်းပဲ သူတို့အလို ကိုပြည့်တဲ့လ ဆိုပြီးတော့ နာမည်မျိုးလေး မှည့်ပေးကြသတဲ့ဗျာ။

အဲသည်လိုနဲ့ နေတွေလတွေထွက်ပြီးသူတို့ နေ-နေကြရတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ်တော့ ယောက်ျား ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အကြောင်းတွေရော၊ မိန်းမ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အကြောင်းတွေရော၊ ဗြဟ္မာဆိုတာ အထီးလည်း မရှိဘူး။ အမ လည်းမရှိဘူး။ အဲဒီလို အထီးလည်းမရှိ။ အမလည်း မရှိနေရာကနေ တဖြည်း ဖြည်း၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်မုံစီမုံကြည့်တယ်တဲ့။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းကနေ ပြီးတော့ အမဖြစ်တဲ့ဟာက ဖြစ် အထီးဖြစ်တဲ့ဟာက ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒါတွေလည်း စကားကြောတွေရှည်နေမယ်ဆိုရင်တော့ အများ ကြီးပေါ့လေ။

ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတို့တတွေဟာ ဒီလူတွေဘယ်က ဖြစ်တာတုံးလို့ မေးလို့ရှိရင် ဗြဟ္မကြီးလေး ယောက်ကနေ စ-ဖြစ်တာလို့ပဲ ဒီလိုမျိုးလေး ဦးဇင်းတို့ ပြောပြော နေကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီဗြဟ္မကြီးလေး ယောက် ဘယ်လိုများ စ-ဖြစ်တာပါလိမ့် တုန်းလို့ဆိုတော့ သမိုင်းကတော့ ရှိကို မရှိဘူး။ ရှိကို မရှိဘူး။ ဟိန္ဒူဗြဟ္မနတွေရဲ့ ကျမ်းစာမှာတော့ ဒီသဘောရှိနေ တယ်။ ရှိနေပေမယ်လို့ အဲဒီဟိန္ဒူဗြဟ္မနတွေရဲ့ ကျမ်းစာကိုလည်း ဘယ်သူ မှလည်း သုတေသန မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်တမ်း ဒီသူတွေရဲ့အကြောင်းကို သုတေသနလုပ်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခုနကအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။

လူဟာ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှေးအခါတုန်းက ဆိုလို့ရှိရင် ဦးဇင်းတို့ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ တော်တော်အစောပိုင်း လောက်တုန်းကဆိုရင် လူတွေ တောင် ဟုတ်ဟုတ် ဟတ်ဟတ်ရှိတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မပေါ်ဘူး။ အခုခေတ် ပြောမယ်

ဆိုရင်တော့ ပုဂံသင်ညိုတွေလို အကောင်ကြီးတွေလိုပေါ့လေ။ အဲဒီအကောင်ကြီးတွေက ဘယ်လောက်ကြီးမလဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဆင် သုံးလေး ငါးကောင်စာလောက် ကြီးတဲ့အကောင်ကြီးတွေပေါ့။ ပုဂံသင်ညိုလို အကောင်ကြီးတွေ။ ဒိုင်နိုစော ဆိုပြီးတော့။ အဲဒီအကောင်ကြီးတွေ ရှိနေတယ်နဲ့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီအကောင်ကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်းတဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ တစ်ခါတည်း လူသားတွေဟာ ရောက်လာတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။ ဒါ-သမိုင်းဆရာတွေ သုတေသနပြုတာကို တွေ့ရတယ်။

ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လူတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းတဖြည်းဖြည်း ကျောက်ဂူလေးထဲအောင်းပြီးတော့ အမဲကောင်တွေ လိုက်စားပြီး နေရင်းနေရင်းကနေ နောက်ဆုံးပိတ် လူတွေကလည်း များများလာတယ်။ နောက်တော့ဗျာ မြို့ပြတွေ၊ နိုင်ငံတွေအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတယ်လို့ ပြောကြပါစို့။ အဲဒီလို မြို့ပြတွေ၊ နိုင်ငံတွေအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာဦးတော့တောင်မှ ဒီလူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကတော့ဖြင့် မယဉ်ကျေးကြဘူး။ ရိုင်းစိုင်းကြတယ်။ သတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါက်ရင် သတ်လိုက်။ ခိုးချင်တဲ့စိတ်ပေါက်ရင် ခိုးလိုက်ပေါ့ဗျာ။

အဲသည်လိုနဲ့ နေရင်းနေရင်းကနေပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းသလဲလို့ဆိုတော့ ဒီလို တစ်လင်၊ တစ်မယားမျိုးနဲ့ နေထိုင်တဲ့စနစ်မျိုးတောင် နေထိုင်တဲ့အနေအထား မရှိဘူး။ မိန်းမဆိုလို့ရှိရင် စွဲလု။ ကိုယ်ကြိုက်ဟာကိုယ်ယူ။ သတ်နိုင်တဲ့သူက၊ နိုင်တဲ့သူက ဖမ်းယူ။ အဲသည်လောက်နေကြတယ်။ နေရင်းနေရင်းနဲ့ တို့တော့ဖြင့် ပါဏာတိပါတာ သတ်တယ်ဆိုတာတို့၊ အဒိန္နာဒါနာ သူဥစ္စာခိုးတယ်ဆိုတာတို့၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ သူများသားမယား၊ အာရုံငါးပါး လိုက်စားကျူးလွန်တယ်ဆိုတာတို့၊ ဒါတွေဟာတော့ဖြင့် ဒီလိုအမူအရာ ဒီလိုအကျင့်အကြံမျိုးတွေ။ မုသာဝါဒ သူများကို လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာတို့ . . . ဒါတွေဟာလုပ်နေရင်တော့ ဒွိတတွေဟာ ချမ်းသာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဒီလိုမျိုးတွေကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်တာတွေရဲ့ အပြစ်အနာစာတွေကို ချုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ မြင်ကြတယ်။

မြင်တော့ ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတော့ တို့တစ်တွေ သူများသားမယားဆိုလည်း မမှားကြနဲ့။ တစ်ခါတည်း သားမယား လည်း အပိုင်ယူကြစို့။ သူများ

မယားရယ်လို့များ ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုရင် ကိုယ်ကနေ မျက်စောင်းမထိုးကြနဲ့တော့။ ငါ့မယားရယ်လို့ဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း သူများတွေက မျက်စောင်း မထိုးကြနဲ့တော့။ အဲဒီလိုမျိုး သူများပစ္စည်းတွေဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကနေပြီးတော့ မခိုးကြစို့နဲ့တော့။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုလည်း သူများတွေက မခိုးကြနဲ့တော့။ အဲဒီလိုမျိုးလေး သူတို့ စည်းသတ်မှတ်ကြတယ်။

အဲဒီလို စည်းသတ်မှတ်ပြီးနေပေမယ်လို့လည်း ဒီစည်းကို ဘယ်သူမှ မလိုက်နာချင်ဘူး။ တို့ မခိုးဘဲနေကြရအောင်လား-ဟ။ မသတ်ဘဲနေကြရ အောင်လား-ဟ။ မလိမ်ဘဲ နေကြရအောင်လားဟ။ မဆဲဘဲ နေကြရအောင် လား-ဟနဲ့ အဲဒီလို ကမ္ဘာဦးကတည်းက တရားတွေကို လူတွေကနေပြီးတော့ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ မသတ်ဘဲနေတာဟာ တရား။ မခိုးဘဲနေတာဟာ တရား။ မလိမ်ဘဲနေတာဟာ တရား။ မဆဲဘဲနေတာဟာ တရား။ ကုန်းမတိုက်ဘဲ နေ တာဟာ တရား။ အဖျင်းအတင်း မပြောဘဲနေတာဟာ တရားပေါ့ဗျာ အစရှိ သည်ဖြင့်။ သုစရိုက်တရားလို့ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာတရားကို ရှေးရှေးလူ့အစဉ်အဆက် ကြီးကနေပြီးတော့ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဖော်ထုတ်ပေမယ်လို့လည်း အဲဒီတရား ကို ဘယ်သူကမှ မလိုက်နာဘူး။ မလိုက်နာနိုင်ကြဘူး။ ကိုယ်က လောဘဖြစ် ဖြစ်သလို ချလိုက်ကြတယ်။ ကိုယ်ဒေါသဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်သလိုချလိုက်ကြ တယ်ပေါ့။

အဲဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ရှေးအခါက အရိုင်းတွေ၊ တရားမစောင့် စည်းဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒီတော့ နောက်တော့ ဘာဖြစ်လာလဲလို့ဆိုရင် ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ငါတို့ ဒီလူအုပ်ကြီးထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တော့ အကြီးအကဲအဖြစ်နဲ့ လျှောက်ကြစို့လား။ တို့ ဒီနားက လူစုလူဝေးမှာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့ သဘောထားပြီးသကာလ ဟော - အုပ်ချုပ်ရေးတွေလာပြီ။ အဲဒီကျတော့ ဘယ်သူ့ကို ရှင်ဘုရင်လို့ မှတ်ရအောင်တို့၊ ဘယ်သူ့ကို စော်ဘွားလို့ မှတ်ရအောင်ဟေ့။ ဘယ်သူ့ကိုတော့ နယ်စားလို့ မှတ်ရအောင် ဟေ့. . အစ ရှိသဖြင့် သတ်မှတ်ပြီ။ တကယ်လို့များ တို့တတွေ သူများဥစ္စာကို ခိုးတယ်ဆိုတဲ့ မတရားကိုလုပ်ရင် သူများအသက် သတ်ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ မတရားကိုလုပ်ရင် သူများသားမယား မှားတယ်ဆိုတဲ့ မတရားကိုလုပ်ရင် အဲဒီလုပ်တဲ့လူကို အဲဒီအကြီးအကဲ လုပ်တဲ့လူကနေပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကွာ။ အပြစ်ပေးလိုက်ကွာ။

အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ သူတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖွဲ့စည်းပြီး နေလာလိုက်ကြတာ။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်ဘုရင်တွေ၊ စော်ဘွားတွေနဲ့ အမျိုးမျိုး အထွေထွေအပြားပြားပေါ့ဗျာ။ ဒီတရားကို သူတို့ ကြိုးစားပြီးတော့။

ဒါ့ကြောင့် ရှင်ဘုရင်ကို သူတို့ ဘယ်လိုပြောကြလဲဆိုတော့ “မင်းတရား၊ မင်းတရား” နဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပြောသလား မပြောဘူးလား။ (ပြောပါတယ်ဘုရား။) ရှင်ဘုရင်ကို မင်းတရားလို့ ပြောတယ်။ မင်းတရားဆိုတာ တရားမင်းပြောတာပဲဗျ။ တရားမင်းဆိုတာ တရားကို ထိန်းပေးရတဲ့မင်းမို့လို့ တရားမင်းလို့ပြောတာ။ အဲဒီတရားမင်းကိုပဲ မင်းတရားကြီး မင်းတရားကြီးနဲ့ ဒီလိုပြောရတာပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ခန့်လိုက်ရတာဟာ အဲဒီတရားကို ထိန်းပေးဖို့အတွက် လူတရားကို ထိန်းပေးဖို့အတွက်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒီရှင်ဘုရင် ထိန်းတာတောင် မခံချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီရှင်ဘုရင် မရှိတဲ့နေရာမှဆိုရင် ချကို ချချင်သေးတယ်။ သို့မဟုတ် ရှင်ဘုရင် ရှိတဲ့နေရာမှာဆိုရင်လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်။ တတ်နိုင်ရင် အဲဒီရှင်ဘုရင်ကိုတောင် သတ်ပစ်လိုက်ကြဦး။ တရားကို ထိန်းပေးနေတဲ့ ရှင်ဘုရင်ကိုတောင်မှ နှိပ်စက်ပြီးတော့ သုတ်သင်ပစ်ကြတဲ့အနေအထားမှာ ရှိတယ်။

ဘဝကို ဒီလို မှန်တိုးကြတယ်

ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဦးပင်းတို့ ရှေးခေတ်ရှေးခေတ်အခါက တကယ်လူတွေဟာ ရှိုင်းစိုင်းကြတယ်လို့ ဦးပင်းက ဒီလိုပြောချင်တာ။ အဲဒီလို ဘယ်လောက်ပဲ အုတ်ခေါင်းကို သံချောင်းနဲ့နှက်မယ် ဆိုပြီးသကာလ တစ်ခါ တည်း ဒီတရားသာပျက်ရင်တော့ဖြင့် ဒီသူ့ကိုတော့ဖြင့် သုသာန်ထုတ် မြေမြှုပ် သတ်မယ်ဆိုဦးတော့တောင်မှ တရားတော့ မစောင့်ကြဘူး။ တရားကတော့ ပျက်တာပဲလို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုနည်းနဲ့လည်း မရဘူး။

ဒီလိုနည်းနဲ့မရတော့ နောက်တစ်ခါ ဘာအကြံအဖန်ရသတုန်းဆိုတဲ့ အခါကျတော့ လူတွေက အကြံထုတ်ကြတယ်။ ငါတို့ဟာ အာဏာနဲ့အုပ်ချုပ် နေရုံ၊ လက်နက်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရုံတော့ ဒီတရားက လူတွေဆီမှာ တည်မှားမဟုတ် ဘူး။ ဒီတရားမတည်သမျှလည်း တို့တစ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တစ်ခါတည်း

စီးပွားဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ကြီးပွားဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းဖြစ်ချင်ပါတယ်ဆိုဆို ငိုလို့တောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတရားမရှိဘဲနဲ့လည်း တို့ ငြိမ်းချမ်း မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတရားရှိအောင်ကလည်း အာဏာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲလုပ် လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့ တို့ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ကြံစည်ကြ ဦးစို့ဆိုပြီး တော့ သူတို့ ကြံစည်ကြတယ်။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကြံစည်ကြတုန်းဆိုတော့ တစ်ခါတည်း သဘောတရားတစ်ခု ထုတ်လိုက်တယ်။ ပညာရှိတစ်ယောက်ကနေပြီးတော့။ ဘယ်လိုထုတ်လိုက်တုံးဆိုတော့ ငါတို့ နောက်ဘဝဆိုတဲ့ဟာ ဖန်ရအောင်ဟေ့။ တကယ်လို့သာ အဲဒီနောက်ဘဝဆိုတဲ့ဟာကို တို့ဖန်လိုက်နိုင်ရင် ဒီမတရားတာတွေ လုပ်လို့ရှိရင် အဲဒီနောက်ဘဝကျတဲ့အခါကျတော့ ဒုက္ခကြီးကို ရောက်မှာ၊ ငရဲအိုးကြီးကို ဂျမ်းထိုးကျမှာ။ ဒီတရားတွေကို ကျင့်လို့ရှိရင်တော့ နောက်ဘဝကျရင်တော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးတွေ စံမြန်းရမှာပေါ့ကွာဆိုပြီးသကာလ နောက်ဘဝကို ဖန်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ငါတို့တစ်တွေဟာ အခုရလာတာကလည်းပဲ ငါတို့ကိုယ့်အမေက မွေလိုက်လို့ရလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ ဟိုဘဝတုန်းက တစ်နေနေရာက ကံကနေပစ်ချလိုက်လို့ ရလာတာလို့ အဲဒီလိုမျိုး ဖန်ကြတယ်။

ပြောမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်ကစပြီးတော့ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝ ပေါ်လာတယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒကာဒကာမတို့ ဦးဇင်း ပြောဆို စကားကို ယုံများယုံကြရဲ့လား။ အားလုံးဖြေကြည့်စမ်း။ ဒကာဒကာမတို့ ယုံမှကိုက်မှာနော်။ မယုံရင်တော့ ဦးဇင်းပြောတာလည်း ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် အဲဒီရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝဆိုတဲ့ စကား ဟာ ဦးဇင်းတို့ဘုရားရဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်းတို့ဘုရား မပေါ်ခင် ဟိုးရှေး ခေတ်ကတည်းက ပေါ်နေတာဆိုတာကို ဦးဇင်းပြောလိုတာ။ ဒကာဒကာမတို့ ယုံကြပြီလား။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပေါ့ဗျာ။

ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏဝါဒဆိုတာ ဗုဒ္ဓဝါဒရဲ့ ရှေ့က ကုလားတွေပေါ့ဗျာ။ ဟိန္ဒူကုလားတွေပေါ့။ ဟိန္ဒူကုလားတွေက ရှေးဘဝနောက် ဘဝကို ခံယူတာပဲ။ ဒီရှေးဘဝနောက်ဘဝ ခံယူချက်ဖြစ်တဲ့ ဟိန္ဒူတရားဟာ ဦးဇင်းတို့ ဘုရားမပေါ်ခင် ဟိုးရှေးယခင်က ကတည်းက သူကပေါ်နေတာ။ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ဟောဒီရေးဘဝနောက်ဘဝ ဝါဒဟာ

ဦးဇင်းတို့ဗုဒ္ဓဝါဒ မဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ချက် ဦးဇင်းတို့ပြောရမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဟောဒီ ငါးပါးသီလတရားဟာလည်း ဦးဇင်းတို့တရားမဟုတ်ဘူလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောရမယ်။

သူ့အသက်မသတ်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာမခိုးဘူး။ အာရုံငါးပါး လိုက်စား ကျူးလွန် မလုပ်ဘူး။ မလိမ်ဘူး။ မဆဲဘူး။ ကုန်းမတိုက်ဘူး။ အဲဒါတွေကလည်းပဲ ဂုန်းမတိုက်ရဘူး၊ မလိမ်ရဘူး၊ မဆဲရဘူး၊ မသတ်ရဘူး၊ မခိုးရဘူးဆိုတဲ့ဟာတွေ လည်းပဲ ရှေးရှေးကမ္ဘာဦးကတည်းက၊ ကမ္ဘာဦးလူတွေကနေပြီးတော့ ပညတ်ခဲ့ တဲ့တရာလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လာလဲ။ နောက်ဘဝ၊ ရှေးဘဝတွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်ကြပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဘဝ၊ ရှေးဘဝ ဖော် ထုတ်လိုက်တုန်းဆိုတော့ ကမ္ဘာဦးတုန်းက လူတွေတရားကို သတ်မှတ်တယ်။ အဲဒီတရားကို လူတွေက သတ်မှတ်တာကို လူတွေက မလိုက်နာကြဘူး။ မလိုက် နာတော့ ရှင်ဘုရင်တွေပေါ်လာတယ်။ လူတရားကို ကြပ်မတ်ဖို့အတွက် တရား မင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီတရားမင်းတွေ ပေါ်လာပြီးတော့ တရားတွေကို ကြပ်မတ်ပေ မယ့် ဒီတရားကို ဘယ်သူမှ မလိုက်နာကြဘူး။ မလိုက်နာကြတော့ ဘာဖြစ် သလဲ။ ရှေးဘဝနောက်ဘဝလို့ ခေါ်တဲ့ ဘာတွေပေါ်လာရတုံးလို့ဆိုတဲ့ အခါကျ တော့ ဆာဒူးလို့ခေါ်တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေပေါ်လာရတယ်။ သူတော် ကောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လိုက်ပြီးတရားဟောတယ်။ အခု ဘုန်းကြီး တွေ တရားဟောနေသလိုပေါ့ဗျာ။ သူတော်ကောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်လို လိုက်ပြီးတရားဟောသလဲလို့ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အေး - မင်းတို့ မသတ် ကြနဲ့ ဟေ့၊ မခိုးကြနဲ့ဟေ့၊ အာရုံငါးပါးလိုက်စား ကျူးလွန်များ သွားမလုပ်ကြနဲ့။ မလိမ် ကြနဲ့၊ မဆဲကြနဲ့။ ကုန်းမတိုက်ကြနဲ့လို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့ လိမ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ကုန်းတိုက်ကြ၊ အတင်းအဖျင်းပြောကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ ခိုးကြ၊ ဆိုးကြ လုပ်ရင်တော့ မင်းတို့ကိုယ်ကျိုးနည်းမှာပဲ။ မင်းတို့သေပြီးရင်တော့ မင်းတို့ ဒီအတိုင်းပြီးလိမ့်မယ်များ ထင်သလား။ သေပြီးရင် မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်မှာနော်။ ဟော. . မြိမ်းချောက်တယ်ဗျာ။

တကယ်လို့သာ မင်းတို့ မခိုးကြ၊ မသတ်ကြ၊ မဖြတ်ကြ၊ မလိမ်ကြ၊ မဆဲကြ၊ ကုန်းမတိုက်ကြဘူးဆိုရင်တော့ တရားတွေကျင့်ကြတယ်ဆိုရင်တော့

မင်းတို့သေပြီးရင်တော့ နတ်ပြည်ကိုရောက်ပြီ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက လူတွေက လည်း ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို မက်နေတာဆိုတော့။ သူတို့က ဘယ်လိုပြောလဲ ဆိုတော့ မင်းတို့ နတ်ပြည်ရောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများထင်ပြီးတော့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ဆိုတာများ ဝင်သွားလိုက်လို့ရှိရင် မင်းတို့တော့ကွာ.. အကုန် လုံးကို တစ်ခါတည်း မေ့သွားလောက်ပဲ။ အလှအပတွေက စုံလို့.. ပြောသဗျာ။ ဒီတော့ မင်းတို့သေလို့ရှိရင် နတ်သမီးက တစ်ဖက်ငါးရာကိုရဦးမှာ။ ဒါဟာသက် သက်ဘာလုပ်တာတုန်းလို့ဆိုရင် ကောင်းတာလုပ်ချင်အောင်လို့ ပြောနေတာ။

ဒါဦးဇင်းတို့ ဘုရားလက်ထက်မှာပေါ်တဲ့စကားမဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်း တို့ဘုရားလက်ထက် မပေါ်ခင် ဟိုးရှေးယခင်ကတည်းက ပေါ်ခဲ့တဲ့စကား။ အဲဒီလိုနဲ့ လူ့လောကကြီးက ကျင်လည်ကျင်လည်လာလိုက်တာ ပြောကြစို့။ ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ပေါ်ထွန်းတဲ့ ခေတ်လောက်ရောက်လာပြီ ဆိုကြပါစို့။ ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား သခင်ပေါ်ထွန်းတဲ့ ခေတ်လောက် ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဘာဖြစ်သေးလို့ ဆိုတော့ အဲဒီလို ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝတွေနဲ့ ခြောက်နေရုံ၊ ရှေးဘဝ၊နောက်ဘဝတွေနဲ့ မြှောက်နေရုံနဲ့လည်း လူတွေက တရား မကျင့်ကြဘူး။

နောက်ဘဝကျ ဘယ်လိုနတ်သမီးတွေနဲ့ စံစားရပါ့မယ် ဆိုနေနေ မခိုးဘဲနေရင်၊ မလိမ်ဘဲနေရင်၊ မသတ်ဘဲနေရင်၊ မသတ်ဘဲ၊ မဖြတ်ဘဲ၊ မခိုးဘဲ၊ မဆိုးဘဲနေရင် နတ်သမီးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်စံစားရပါ့မယ်ပြောနေနေ အခု ဒေါသကဖြစ်နေတော့ အခုလောဘကဖြစ်နေတော့ မခိုးဘဲ၊ မဆိုးဘဲ၊ မသတ်ဘဲ မဖြတ်ဘဲက မနေနိုင်ဘူး။ မနေနိုင်တော့ နောက်ဘဝနောက်အကြိမ် ခံရမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီဘဝတော့ ဒီကိုစံရမှာပဲဆိုပြီးတော့ မောင်မင်းကြီးသားတွေက တွယ်ကြပြန်ရောဗျာ။

ဒီတော့ ဒကာဒကာမတို့ တရားလုံနိုင်ပါ့မလား။ မလုံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီလိုသူတော်စင်နည်းလမ်းတွေနဲ့ နောက်ဘဝရှေးဘဝတွေ မြှောက်၊ ခြောက်ပြီးသကာလ တရားတည်ဆောက်ပေမယ့်လို့လည်း တရားက မမြောက်ဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ အဲဒီလိုတရားမမြောက်တော့ ဘာဖြစ်တုံးဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်ခင်၊ ဦးဇင်းတို့ဘုရားပွင့်တဲ့ နေရာဆိုလို့ရှိရင် တိုင်းပြည်ရဲ့ နာမည်ကို ဘာလို့ခေါ်တုံးဆိုရင် ဒကာဒကာမတို့

ကြားဖူးကြလား။ ကပိလဝတ်တိုင်းပြည်လို့ ကြားဖူးကြလား၊ မကြားဖူးကြဘူးလား။ ကြားဖူးတယ်နော်။

ကပိလဝတ်

အဲဒီ ‘ကပိလဝတ်’တိုင်းပြည်ဆိုတဲ့တိုင်းပြည်ဟာ ဘယ်နာမည်တုံးလို့ မေးရင် ‘ကပိလ’ အမည်ရှိတဲ့ရသေ့ကြီးရဲ့ နေရာမြေဖြစ်တဲ့အတွက် ကပိလဝတ္ထု။ **ကပိလ**ဆိုတာ ကပိလရသေ့ကြီး။ ဝတ္ထုဆိုတာကတော့ နေရာပေါ်ဗျာ။ ဥပမာတစ်ခုမယ် ဝတ္ထကံ၊ ဝတ္ထကံမြေဆိုတာတွေဟာ ဝတ္ထုကံ မြေပါပဲ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဝတ္ထုဆိုတာ မြေယာကိုပြောတာ။ ကပိလရသေ့ကြီးရဲ့ မြေနေရာကို ကပိလဝတ္ထုလို့ ဒီလိုပြောတာ။ ကပိလရသေ့ကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာ ကြီးကိုတိုင်းပြည်တည်ပြီးနေတဲ့အတွက် အဲဒီတိုင်းပြည်ရဲ့နာမည်ကိုတော့ **ကပိလဝတ္ထု**တိုင်းပြည်လို့ ဒီလိုခေါ်တယ်။

ကပိလဝတ်တိုင်းပြည်ကို ပထမဆုံး စတည်ထောင်တဲ့ ကပိလရသေ့ကြီးဟာ ပြန့်စဉ်းစားတယ်။ သူကလည်း အိမ်ယာတည်ထောင် လူ့ဘောင်စွန့်ပြီး သကာလ လူတွေအကျင့်တရားရပြီးသကာလ လူတွေငြိမ်းချမ်းအောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မတုန်းလို့ စဉ်းစားတဲ့သူဆိုတော့ ရှေးအခါက လူတွေတရား ကျင့်ကြပေ့။ မတရားကို မကျင့်ကြနဲ့-ဟ-လို့၊ မင်းတို့ တကယ်လို့ မတရားကျင့် လို့ရှိရင် ဖြင့် သေပြီးနောက် ငရဲလားလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ တရားကျင့်ကြပါမှ သေပြီးနောက် နတ်ပြည်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဒင်းတို့တစ်တွေကလည်း တရားနောက်လိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒါတော့ တစ်မျိုးထွင်ဦးမှပဲဆိုပြီးတော့ သူကနေပြီးတော့ တစ်ခါတည်း နည်းလမ်းရှာတယ်။ လူတွေ တရားကျင့်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းရှာတာ။ လူတွေတရားကျင့်ကြမှ ငြိမ်းချမ်းမှာကိုး။ လူတွေတရားကျင့်ကြမှ ငြိမ်းချမ်းမှာဆိုတော့ လူတွေငြိမ်းချမ်းအောင် အတွက် သူက နည်းလမ်းတစ်ခု ထွင်ပြန်တယ်။

ဒီတော့ ဘာနည်းလမ်းထွင်တုံးဆိုတော့ ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ၊ ဓာတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေအကြောင်းတွေကို သူက ထွင်လိုက်တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ လူလို့သာပြောရတာပါတဲ့။ ဒီလူကို အားလုံး ကြိတ်ချေပြီးသကာလ ဖျက်ပြီး

ကြည့်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရုပ်တွေတွေ့မှာပဲတဲ့။ ပထဝီတွေ။ ကြမ်းတမ်းပါ တယ်လို့ဆို
တဲ့ ပထဝီတွေ။ စွဲင်ပါတယ်လို့ဆိုတဲ့ အာပေါတွေ။ ပူပါတယ်၊ အေးပါတယ်
ဆိုတဲ့ တေဇောတွေ။ လှုပ်ပါတယ်၊ ငြိမ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဝါယောတွေ။ ဒါတွေတွေ့
မှာပဲ။ ဒီပထဝီတွေ၊ အာပေါတွေ၊ တေဇောတွေ၊ ဝါယောတွေပေါ်ကနေပြီး
ဆင့်ပြီးဖြစ်ပွားလိုက်တာကတော့ အဆင်းတွေနဲ့၊ အသံတွေနဲ့၊ အနံ့တွေ၊ အရသာ
တွေ၊ အတွေ့တွေ အထိတွေ။ ဒါတွေဖြစ်တာပဲ။ ဒါတွေရှိတာပဲ။

တကယ်တော့ လူဆိုတာ ဘယ်ဟာတုန်း။ လူဆိုတာ ပထဝီတို့၊ အာပေါတို့၊ တေဇောတို့၊ ဝါယောတို့နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ဟာ။ ဒါ-လူပြော နေတာပဲ။ လူဆိုတာ တစ်ခါတည်း ဒီရုပ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားလို့၊ လူဆိုတာ တခါတည်း ဒီရုပ်တွေပေါ်ကနေပြီးတော့ နောက်ထပ်ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဘာ တွေ့ရှိသေးတုံး။ ဘာတွေ့ရှိသေးတုံး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဟာ . . ချစ်ပါတယ်တို့၊ ကြိုက်ပါတယ်တို့၊ မုန်းပါတယ်တို့၊ ရွံရှာပါတယ်တို့၊ စက်ဆုပ် ပါတယ်တို့၊ နှလုံးနာပါတယ်တို့၊ သဒ္ဒါပါတယ်တို့၊ ကြည်ညိုပါတယ်တို့၊ ကြားပါ တယ်တို့၊ မြင်ပါတယ်တို့ အစရှိတဲ့နာမ်တရားတွေ။

အော် - လူတွေဟာ ရုပ်တွေနာမ်တွေ ရှိတာပဲလို့။ သူကစစ်ဆေးတယ်။ လူတွေကို အမှန်တရား ဖော်ချင်တာနဲ့ လူကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဟာ - လူဆိုတာ ဘယ်ရှိလို့လဲ။ လူဆိုတာဟာ တကယ်တော့ ရုပ်တွေနာမ်တွေပဲလို့ အဲဒီလိုမျိုး သူက ရှာတွေ့တယ်။ အဲဒီလိုပဲ လူ့ရဲ့တရားကို ကျင့်ဖို့အတွက် လူကိုလေ့လာ ရင်းလေ့လာရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးပိတ်တော့ လူပျောက်သွားတယ်။ ဒကာဒကာမတို့ တကယ်လို့များ စေတီပုထိုးတစ်ခုခုကို တွေ့ကြတယ်လို့ဆိုရင် အဲဒီစေတီပုထိုးထဲက အုတ်ခဲတွေကို အကုန်နှုတ် စိတ်ထဲကနေ ဒကာဒကာမ တို့ကနေ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း။ အဲဒီစေတီ ပုထိုးထဲပါနေတဲ့ သဲတွေထုံးတွေ ရောစပ်ထားတာကြောင့် ဖြစ်ပွားတဲ့ အင်္ဂတေ။ အဲဒီအင်္ဂတေတွေ အကုန်နှုတ်။ အုတ်ခဲနဲ့ အင်္ဂတေကို နှုတ်လိုက်လို့ရှိရင် စေတီပုထိုးဆိုတာ ကျန်မာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့။ မကျန်တော့ဘူးနော်။

စေတီပုထိုးဆိုတာ အုတ်ခဲတို့ အင်္ဂတေတို့နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်လား။ အုတ်ခဲတို့ အင်္ဂတေတို့နဲ့ တည်ဆောက် ထားတာဆိုတော့ ဒီစေတီ ပုထိုးထဲက အုတ်ခဲတွေ အကုန်နုတ်။ ဒီစေတီပုထိုးထဲက အင်္ဂတေတွေ အကုန်

နှုတ်ဆိုပြီးတော့ နှုတ်လိုက်ရင် ဟာ - ဘယ် စေတီပုထိုးဆိုတာ ရှိလို့တုန်းလို့ အဲဒီလိုမျိုး ဥပမာလိုပဲ သူကလည်းပဲ။ လူထဲမှာ လူဆိုတာ ဘာတုန်း-ဟလို့ လူဆိုတာရုပ်တွေ။ လူဆိုတာနာမ်တွေ။ အဲဒီရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ စုပေါင်းနေတာ ဟာ လူပါကွာလို့ သူဒီလိုပြောလိုက်တော့။ ဒီလိုဆို အဲဒီရုပ်နဲ့ အဲဒီနာမ်တင်ပဲ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဘယ်လူရှိလို့တုံးလို့။ ဒကာ ဒကာမတို့ လူထဲက ရုပ်ကို နှုတ်လိုက်ရင်၊ လူထဲကနာမ်ကိုနှုတ်လိုက်ရင် နာမ်နဲ့ ရုပ်ကိုသာ တခြားစီခွဲ လိုက်ရင် လူဆိုတာ ရဦးမလား၊ မရတော့ဘူးလား။ (မရတော့ပါဘူး ဘုရား)။ လူဆိုတာ မရတော့ဘူး။

လူဆိုတာမရတော့ သူက ဘာဖြစ်လဲလို့ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ငါ လူကို ကြည့်လိုက်ကာမှ လူဆိုတာ မရှိတော့ပါ လား။ ဟော ကပိလ-ရသေ့ကြီး က တွေ့သွားပြီ။ လူဆိုတာ မရှိပါလား။ လူဆိုတာ မရှိပါလားလို့တွေ့တဲ့အခါကျ တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လူမရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေးနဲ့ သုံးသပ်၊ သုံးသပ်ပြီးတော့ ကြည့်တယ်။ လူတွေကိုကြည့်လိုက်စမ်း။ အင်း.. ဒါက ရုပ်တွေနာမ်တွေပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်လည်း ဒါကလည်း ရုပ်တွေ နာမ်တွေပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်လို့ သိပ်မသိချင်တော့ဘူး။ သူများကိုလည်း သူများလို့ သိပ်မသိချင်တော့ဘူး။ ရုပ်နာမ်လို့ပဲ သိချင်ပြီ။ တကယ်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လူဆိုတာကလည်း ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ပေါင်းထားတာပဲ။

ပြောကြပါစို့ဗျာ။ ‘မောင်ဖြူ လမ်းကိုသွား၏’လို့ဆိုတဲ့ စာလေး တစ်စောင် တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ တကယ်ဆိုတော့ ‘မောင်’ရယ်၊ ‘ဖြူ’ရယ်၊ ‘လမ်း’ရယ်၊ ‘ကို’ရယ်၊ ‘သွား’ရယ်၊ ‘၏’ရယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေဟာ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေပဲ။ တကယ်တော့ ‘မောင်ဖြူလမ်းကို သွား၏’လို့ဆိုတာ တကယ် မောင် ဖြူကြီး လမ်းကို သွားနေတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဦးဇင်းတို့က နားလည်ရမှာပဲ။ အဲသည်လို ‘မောင်ဖြူလမ်းကိုသွား၏’လို့ဆိုတဲ့ စကားဝါကျကို ဒါ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’တွေပဲကွာ လို့ ဒကာဒကာမတို့ကများ ဖတ်နေရင်ဖြင့် ‘မောင်ဖြူ လမ်း သွားတယ်’ဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိမလား၊ မသိဘူးလား။ (မသိပါဘူး ဘုရား)။ မသိတော့ဘူး နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေဖတ် တာ မဟုတ်လား။ မောင်ဖြူလမ်းသွားတယ်ဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ် ဖတ်တာ

မဟုတ်ဘဲနဲ့ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ ဖတ်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဟော- မောင်ဖြူ
လမ်းသွားတယ်လို့ မသိတော့ဘူး။

တကယ်ကတော့ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေနဲ့ ရေးထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေနဲ့ ရေးထားတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ ကို ဖတ်ရမှာလား။ ‘မောင်ဖြူ လမ်းသွားနေတယ်’ လို့ သိအောင်ဖတ်ရမှာ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ သိအောင်ဖတ်ရမှာ။ သိအောင်ဖတ်ရမှာကို သူက အဖတ်လွဲသွားတယ်။ ဘယ်လို ဖတ်သတုန်းဆိုတော့ ‘မောင်’ ဆိုတာလည်း ‘မ’ ပဲ။ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ ထဲပါတဲ့ဟာပဲ။ ‘ဖြူ’ ဆိုတာက ‘ဖ’ ပဲ။ ‘ဖ’ ဆိုတာလည်း ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ ထဲပါတာပဲ။ ‘လမ်း’ ဆိုတာက ‘လ’ ပဲ။ ‘လ’ ဆိုတာလည်း ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ ထဲပါတာပဲ။ အစရှိသည်ဖြင့် သူကဖတ်ပြီ။

ဒီလိုဆိုတော့ တကယ်ဖတ်ရမှာက ‘မောင်ဖြူလမ်းကို သွား၏’လို့ စာတွေ့ရင် ဪ... မောင်ဖြူဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် လမ်းဆိုတဲ့ ဒီကြောင်းကြောင်းအရာကြီးပေါ်မှာ သွားနေတယ်လို့ ဒီလိုမြင်ရမှာ။ ဒီလိုမြင်ရမှာ။ ဒီလိုဖတ်ရမှာကို သူက မဖတ်ဘူး။ သူက ဘာသွားဖတ်သလဲ လို့ဆိုတော့... အမယ်... ဒီဟာ ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ တွေပဲ။ ဒီသူ ဒီလိုသွားဖတ်ပြီ။ ဒီလိုသွားဖတ်ပြီ ဆိုတော့ မှန်သလား၊ မှားသလား။ ဒကာဒကာတို့။ (မှားပါတယ် ဘုရား)။ မှားပြီးတော့နေတယ်။

အခုလည်း ကပိလ-ရသေ့ကြီး မျက်စိလည်နေတယ်။ ကပိလ-ရသေ့ကြီးက လူတစ်ယောက်ယောက်၊ လူလုပ်တဲ့အမှုအရာရဲ့ အကောင်းနဲ့ အဆိုးကို ခွဲခြားချင်လို့ လူကို ရှာလိုက်တဲ့အခါကျတော့ လူထဲက ရုပ်နှုတ်လို့နှုတ်၊ လူထဲက နာမ်နှုတ်လို့နှုတ်၊ နှုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒကာဒကာမတို့ ကဲ-လူတွေ့ဦးပါ့မလား။ (မတွေ့တော့ပါဘူး ဘုရား)။ မတွေ့တော့ဘူး။ ကပိလ-ရသေ့ကြီး မျက်စိလည်သွားပြီ။

‘မောင်ဖြူလမ်းကို သွား၏’ လို့ပြောတဲ့စကားကို ‘မ’ပါတယ်ဟ။ ‘ဖ’ပါတယ်ဟ။ ‘လ’ပါတယ်ဟ။ ‘က’ပါတယ်ဟနဲ့ အဲဒီလို ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ သွားဖတ်နေတာဆိုတော့ တကယ်တော့ ‘ကကြီး ခကွေး’ ဖတ်ရမှာမဟုတ်ဘဲ။ အဓိပ္ပါယ်ဖတ်ရမှာ။ ကပိလ-ရသေ့ကြီးက ‘ကကြီး၊ ခကွေး’ သွားဖတ် နေတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ကပိလ-ရသေ့ကြီးဟာ လမ်းလွဲသွားပြီ။ လမ်းသာလွဲတာ သူက အထင်က အကြီးသား။ ဘယ်လို အထင်ကြီးတုံးဆိုတော့ အမယ် . . ဒါလည်း ကောင်းတောင်းတောင်းပဲဟေ့လို့ သူကအောက်မေ့တယ်။

ဘယ်လိုအောက်မေ့တုံးဆိုတော့ အခု ငါလည်းမရှိဘူး။ သူများလည်း မရှိဘူး။ ယောက်ျားလည်း မရှိဘူး။ မိန်းမလည်း မရှိဘူး ငါ့အသိထဲမှာ။ ရုပ်နာမ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အကုန်လုံးလူတွေဟာ ငါမြင်သလို မြင်ကြလို့ရှိရင် ဘယ် . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတ်နေတယ်ဆိုတာလုပ်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မတုန်း။ ဘယ် . . တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ခိုးနေတယ်ဆိုတာ လုပ်နေလို့ဖြစ်ပါတုန်း။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် လုပ်ဖြစ်ပါ့မတုန်း။ ဒကာဒကာမတို့ လိမ်တယ်ဆိုတာ လိမ်တဲ့သူနဲ့ အလိမ်ခံတဲ့သူနဲ့ မရှိဘဲနဲ့ လိမ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ (မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘုရား)။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အခု သူက လိမ်တဲ့သူလည်းမရှိအောင် ရုပ်နာမ်ပဲ။ အလိမ်ခံရတဲ့သူလည်း မရှိအောင် ရုပ်နာမ်ပဲလို့ သူသိတယ်ဆိုတော့ ကဲ လိမ်လို့ရပါဦးမလား။ (မရတော့ပါဘူးဘုရား)။ မရတော့ဘူး။ အမယ် . . ဒီဖော်နည်းကားလေးက အကောင်းပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ လူတွေ မလိမ်စေချင်တာ။ လူတွေမဆဲစေချင်တာ။ ဂုန်းမတိုက်စေချင်တာ။ အတင်းအဖျင်း မပြောစေချင်တာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် လူတွေ တရားစောင့်စေချင်တာဆိုတော့ လူတွေ တရားလုံအောင်၊ တရားရအောင်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်လို့ မမှတ်မှ ကိုက်မှာဟေ့။ သူများကိုလည်း သူများလို့ မမှတ်မှကိုက်မှာ။ ယောက်ျားကိုလည်း ယောက်ျားလို့ မမှတ်မှ ကိုက်မှာ။ မိန်းမကိုလည်း မိန်းမလို့ မမှတ်မှ ကိုက်မှာ။ ယောက်ျားယောက်ျားမှန်းသိ၊ မိန်းမ မိန်းမမှန်းမသိနေရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြိုက်ကုန်ကြလို့ တော်တော်ကြာ အာရုံငါးပါးလိုက်စားကျူးလွန်ရင် တရားတွေ ပျက်ကုန်ချေမယ်လို့ ကပိလ-ရသေ့ကြီးက သုံးသပ်ပြီဗျာ။ အဲဒီလို သုံးသပ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ လူတွေကို ရုပ်နာမ်အရှုခိုင်းမှပဲကွာဆိုပြီးတော့ ခိုင်းပြီဗျာ။

ဟော . . တကယ်တော့ ရုပ်နာမ်ကိုသာရှုနေရင် ခုနက ဒုစရိုက် တရားတွေဖြစ်တဲ့ မတရား တွေကော ဒကာဒကာမတို့ ငြိမ်းမနေပေဘူးလား။ (ငြိမ်းနေပါတယ် ဘုရား)။ ငြိမ်းနေတယ်။ ငြိမ်းနေတယ်တာဆိုတာ ဒါဖြင့်

ရုပ်တွေနာမ်တွေကိုရော အမြဲရှုနေနိုင်ပါမလားလို့ မေးတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သားကလည်း သားလို၊ အမိကလည်း အမိလို၊ မောင်ကလည်း မောင်လို၊ နှမ ကလည်း နှမလို၊ တကယ်လို့များ မဆက်ဆံကြဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ ထိုင်လို့ရမှာတုံး။ ရနိုင်ပါ့မလား ဒကာဒကာမတို့။ (မရနိုင်ပါဘူးဘုရား)။ မရနိုင်ဘူး။

အဲသည်လိုမရနိုင်တာဆိုတော့ ရုပ်နာမ်ချည်းပဲဆိုပြီး၊ ကိုယ့်မောင်ကိုလည်း ကိုယ့်မောင်လို့ မမှတ်။ ကိုယ့်နှမလည်း ကိုယ့်နှမလို့မမှတ်။ ကိုယ့်အမေကိုယ့်အဖေကိုလည်း ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်အဖေလို့ မမှတ်။ ကိုယ့်သားမယားလည်း ကိုယ့်သားမယားလို မမှတ်။ အဲဒီလိုမျိုး ရုပ်နာမ်တွေနဲ့ အမြဲတမ်းရောနေနိုင်ပါ့မလား။ (မနေနိုင်ပါဘူး ဘုရား)။ မနေနိုင်တော့လည်းပဲ ဒီရုပ်နာမ်ထဲမှာ အမြဲနေလို့မရတော့ ဒါက ငါ့အမေပဲ၊ ဒါက ငါ့အဖေပဲ။ ငါ့အမေပေါ်မှာ ငါ့သားအပေါ်မှာ ငါပြုရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရား။ ငါ့မယားအပေါ်မှာ ငါပြုရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ ပြန်ဆောင်ကြရပြန်တော့ ဟော ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမက ပြန်ပေါ်မလာဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ပြန်ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား)။ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီလိုပြန်ပေါ်လာတယ်ဆိုတော့လည်း ပေါ်လာရင် ပေါ်လာတာနဲ့အမျှ ငါ့ကိုယ် ငါလို့သိ၊ သူများကို သူများလို့သိ။ အဲဒီ သူများက ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောတယ်ဆိုသလေလား။ ငါက သူများကို ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆို သလေလားနဲ့။ ခုနက တရားပျက်တာတွေက ပြန်ပြီး ရောက်မလာပေဘူးလား။ ဒကာ ဒကာမတို့။ (ပြန်ရောက်လာပါတယ်ဘုရား)။ ရောက်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကပ္ပိလ-ရသေ့ကြီးရဲ့ ရုပ်နာမ်အယူအဆဝါဒဟာလည်း သူထွင်လိုက်လို့ ကောင်းတယ်လို့လို ထင်ရပေမယ့် သူထွင်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားအတိုင်း လူတွေက အမြဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ အမြဲနေလို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် ဟောဒီ မတရားတွေက ခဏပဲကွာတာတကယ်ငြိမ်းလို့မရဘူး။ တကယ်တော့ ဒီမတရားတွေ လူ့ကိုယ်ထဲကနေ ပျောက်သွားအောင် အစဉ်ဆောက်လို့ ကပ္ပိလ-ရသေ့ကြီးရဲ့ အယူဝါဒအရ ရပါ့မလား ဒကာဒကာမတို့။ (မရပါဘုရား)။ မရဘူး။ အဲဒီနည်း၊ အဲဒီလမ်းဟာ ဦးပဇင်းတို့ဘုရားမပွင့်ခင် ရှေ့နားကလေးက ကပ်ပြီးတော့ ပေါ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ ရုပ်၊ နာမ်ဝါဒဆိုပြီးတော့။

ဒီနေရာမှာ အလျဉ်းသင့်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဦးဇင်းတို့က မှတ်သားဖို့ ပြောထားရမှာကတော့ ဟောဒီ ရုပ်နာမ်ဆိုတာလည်း ဦးပင်းတို့ ဘုရားတရားလို့များတော့ မှတ်မပေးကြနဲ့လို့ ဒီနေရာလေး ဒီလိုပြောထားရမယ်။ ဦးပင်းတို့ ဘာသာတရားကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စစ်ဆေးပြီးတော့ မကြည့်ဘူးလို့ ဆိုလို့ ရှိရင် ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ အနေအထား ဖြစ်ပုံတွေ တည်ပုံတွေ။ အဲဒါတွေကိုလည်းပဲ ဦးပင်းတို့ ဘုရားဟောလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ရှေးဘဝ နောက်ဘဝတို့ဆိုတာလည်း ဦးပင်းတို့ ဘုရားဟောလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ လူတွေ မတရား မလုပ်ဘဲ တရားကျင့်ကြဖို့လို့ ဆိုဆုံးမတာကိုလည်းပဲ ဘုရားတရားလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။

အခုတစ်ခါ ရုပ်တွေ နာမ်တွေကို ဖော်ပြတဲ့အခါမှာလည်း ဒါတွေလည်း ဘုရားတရားလို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ ဘုရားတောင် မပွင့်ရသေးဘူးနော်။ ဘုရားတရားလို့တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လုပ်မပေးကြနဲ့နော်။ ဒါ-ဦးဇင်းတို့ သဲသဲကွဲကွဲဖြစ်စေချင်လို့ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ ဦးပင်းတို့ ဒီနေရာမှာ စကားပြောနေတာ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လာတုံးလို့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီအချိန်မှာ... အမှန်က ကပ္ပိလ-ရသေ့ကြီးရဲ့ တပည့်နာမည်ကိုတော့ ဒကာ ဒကာမတို့ ကြားဖူးနေကြတယ်။ ဒကာဒကာမတို့ နားနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ စကားလုံးလေးတစ်လုံးဖြစ်ပါတယ်။ ကပ္ပိလ-ရသေ့ကြီးရဲ့တပည့်က ဘယ်သူတုံးလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ဒေဝီလ-ရသေ့ကြီးတဲ့။ ဒေဝီလ-ရသေ့ကြီး ဆိုပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဝင်ကြားဖူးလား၊ မကြားဖူးကြလား။ (ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား)။ ကြားဖူးတယ်နော်။

ဒေဝီလ-ရသေ့ကြီးဆိုတာ တစ်ခါတည်း သုဒ္ဓေါဓနနဲ့ မယ်တော်မာယာကနေပြီးတော့ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့ ဦးဇင်းတို့ဘုရားရဲ့ အလောင်းအလျာလေးမွေးဖွားလာတဲ့ ခါ ကျတော့ ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ။ တစ်ခါတည်း ခေါင်းပေါ်တင်ပြီးတော့ သိဒ္ဓတ္ထ အလောင်းကလေးကို ရသေ့ကြီးရဲ့ခေါင်းပေါ်တင်ပြီးသကာလ တစ်ခါတည်း ရသေ့ကြီးက ရှိခိုးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ငိုလည်းငိုတယ်။ ရယ်လည်းရယ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဝင်မှာပါနေတာပဲ။ ဒကာဒကာမတို့ ကြား ဖူးကြမှာပါ။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဒေဝီလ-ရသေ့ကြီးတပည့် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး အဲဒီသုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးရဲ့သားဟာ ဦးဇင်းတို့ဘုရားလောင်းဖြစ်တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထ

ဟာ ဒီရုပ်နာမ်အယူဝါဒကို သိခဲ့ဘူးလား။ မသိခဲ့ဘူးလား။ သိခဲ့ဖူးရမှာနော်။ ဒါ-ဦးဇင်းက အစဉ်အဆက်နဲ့ ဆက်ပြနေတာ။ အဲဒီလို သိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထဟာ အသက် နှစ်ဆယ်နဲ့ကိုးနှစ်ရှိတဲ့အခါကျ တောထွက်တယ်။ ဒုက္ကရ စရိယာကျင့် တယ်။ ဘုရားဖြစ်ချင်လို့ကျင့်တယ်။ အဲသည်လို ကျင့်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်ဝါဒကို ကိုင်စွဲပြီးကျင့်မှာတုံးလို့ ဒကာဒကာမတို့ တွေးကြည့်ရင် သိနိုင်မလား၊ မသိနိုင်မလားဗျာ။ (သိနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ သိနိုင်တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အဖေက ရုပ်နာမ်ကို စွဲကိုင်နေတယ်။ ကိုယ့် အဖေရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ ဒေဝိလ-ရသေ့ကြီးက ရုပ်နာမ်တွေကို စွဲကိုင်နေတယ်ဆိုရင် သူလည်း သူ့အဖေအမွေကို ရပြီးသကာလ နောက်ဆုံးပိတ် ဘာတရားမှ မသိခင် ပရမတ္ထသစ္စာတရားလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားပွားများမှာ ဧကန္တမဟုတ်ပါလားဗျာ။ (ဧကန္တပါ ဘုရား)။

ကဲ- ခြောက်နှစ်ကြီးတောင်ကြာတယ်။ ဒီရုပ်တွေနာမ်တွေရှုလိုက်တာ။ ရုပ်နာမ်တွေ ရှုတဲ့အခါမှာလည်း ရုပ်တွေရှုလိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ရုပ်တွေကလည်းဖြစ်ပြီး ပျက်။ နာမ်တွေရှုလိုက်ပြန်ရင်လည်း နာမ်တွေကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်။ တကယ်တော့ ဦးဇင်းတို့ စိတ်တွေပဲကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဦးဇင်းတို့ စိတ်တွေကို ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် အခုချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ အခုမုန်းတယ် မုန်းတယ် အခုခင်တယ်ခင်တယ်။ အခုရွံ့ရှာတယ်။ အခုစက်ဆုပ်တယ်။ အမျိုးမျိုး ဦးဇင်းတို့ပြောင်းနေတာ။ အဲသည်လိုဆိုတော့ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားတာတွေကို မြင်တယ်။ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားတာတွေကို မြင်ပေမယ်လို့ တကယ်တော့ ဘယ်လောက်ကြီး ရှုရှု အဲဒီရုပ်အဲဒီနာမ်ဆိုတဲ့ ဟာတွေက ဖြစ်ပြီးပျက်ရာကနေပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူး။ အပျက်မဆုံးဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အပျက်မဆုံး ဖြစ်နေတော့ သိဒ္ဓတ္ထအနေနဲ့ကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါကို ဆုံးအောင်ရှုလိုက်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆုံးမှာပဲ။ ဒါဆုံးရင် ဧကန္တ ငြိမ်းချမ်းရာကို ရောက်ရလိမ့်မယ်။ အခု ဒါကို ဆုံးအောင် ငါကျင့်မယ်ဆိုပြီးတော့ သူကြိုးစားပြီးကြည့်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြိုးစားပြီးကြည့်သလဲဆိုတော့ ထမင်းတောင်မှ ဟုတ်ဟုတ်ဟတ်ဟတ် မစားနိုင်တော့လောက်အောင်အထိ ကြိုးစားပြီးကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုကျင့်လိုက်တော့ တစ်နေ့မှာ ဘာဖြစ်လာတုံး ဆိုတော့ ‘ပိန်ခြောက်ကပ်မဲတူး’ ပြီးသွားလိုက်တာ

တစ်ခါတည်း ဗိုက်ကို စမ်းလိုက်လို့ရှိရင် နောက်ကျော စမ်းမိတာဖြစ် သတဲ့ဗျာ။ နောက်ကျောစမ်းလိုက် လို့ရှိရင် ဝမ်းဗိုက်ကို စမ်းမိတာဖြစ်သွားတာတဲ့။ ဘယ် လောက်များ ပိန်ခြောက်သွားသလဲလို့ဆိုတော့ ဒကာဒကာမတို့လည်း မြင်ဖူးပါ တယ်လေ။ မြတ်စွာဘုရား ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်ပုံကြီးတွေ ဘာကြီး တွေ မြင်ဖူးကြလား ဒကာဒကာမတို့။ (မြင်ဖူးပါတယ် ဘုရား)။ မြင်ဖူးတယ်နော။ တစ်ခါတည်း နံရိုးအပြိုင်းအပြိုင်းနဲ့နော်။ ခါးဆစ်ရိုးကလေးတွေကို ပေါ်လို့ . . နော် . . ဒါ-ဦးဇင်းတို့ ပန်းချီကားတွေမှာလည်း မြင်ဖူးတာပဲ။ ပန်းပုရုပ်တွေမှာ လည်း မြင်ဖူးတာပဲ။ အဲသည်လောက်ထိ မြတ်စွာဘုရားဟာ တစ်ခါတည်း ဒီရုပ်နာမ်တရားကို ကျင့်လိုက်တယ် ကြိုးစားပြီးတော့။

ဘယ်လောက်ကျင့်ကျင့် ဒီရုပ်နာမ်ရဲ့ဆုံးရာကိုတော့ သူက ရောက် ကို မရောက်ဘူး။ ရကို မရဘူး။ ဒီတော့ ရကိုမရ ရောက်ကို မရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ဆိုတော့ ငါ-ဒီထက် ရှေ့ဆက်ပြီးကျင့်ရင်တော့ သေဖို့ပဲရှိတော့ တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီထက်ရှေ့ဆက်ကျင့်ရင်တော့ ဟန်မကျတော့ဘူး။ ဒီလမ်း ဟာတော့ဖြင့် ဒါ-မဆုံးတဲ့လမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါ လမ်းမှားကြီးပဲဖြစ်မယ်လို့ သူသဘောပေါက်တယ်။ အဲဒီလို သဘောပေါက်တော့ တစ်ခါတည်းတော်ပြီ။ ဒါကိုတော့ တော်ပြီဆိုပြီးသကာလ ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ဒုက္ကတ္တစရိယာ မကျင့် တော့ဘူး။ ဒုက္ကရ စရိယာမကျင့်တော့ဘဲနဲ့ သူ့ပထမဆုံး ရဟန်းစ ပြုစ တုန်းက ရခဲ့တဲ့ သပိတ်လေး ပိုက်ပြီးသကာလ ဆွမ်းခံတယ်။

ဆွမ်းလေးခံပြီးတော့ သစ်ပင်အောက် ဆွမ်းကလေးသာစား၊ မျှတ အောင်နေ။ စကြိုလေး ဘာလေးလျှောက်။ သူငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါတည်း နေခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဘဝ၊ တစ်ခါတည်း ဖခင်ကြီးလယ်ထွန်မင်္ဂလာဆင်းတဲ့အချိန်မှာ ပညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး။ နေတွေပူနေတဲ့အခါမှာ သူ့ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးလေးတွေပေါ့လေ။ သူနေပူလို့လည်း ရွှေ့ချင်တဲ့ စိတ်ထားက မပေါ်လာဘူး။ အထိန်းတော်၊ အရတော်တွေက ငါ့ကို မထိန်းရ ကောင်းလား၊ မရ ကောင်းလားလို့လည်း စိတ်ဆိုးစိတ်ဆာ မဖြစ်ဘူး။ သူ ဘာဖြစ်တုံးဆိုတော့ သူအသက်ရှူတတ်တာ ရှိုက်တတ်တာလေးလောက်ပဲ ဖြစ် တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ လောဘလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါသလည်း မဖြစ်ဘူး။ အသက် ရှူတတ်တာ ရှိုက်တတ်တာပဲဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ငါလည်းပဲ လောဘလည်း မရှိဘူး။ ဒေါသလည်း မရှိဘူး။ အဲသည်လိုပဲ အဲဒီငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်တုန်းက အသက်ရှူတတ်နှိုက်တတ်တဲ့ အနေအထားတုန်းကလို လောဘစင်စင်လေး၊ ဒေါသစင်စင်လေး ငါနေမယ်။ အဲသည်လိုမျိုးလေး စိတ်မှန်းပြီးသကာလ ဆွမ်းလေးခံစား။ ဘယ်သူမှ ဒေါသ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ လောဘမဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ကုဿာတွေ၊ မစ္ဆိရိယတွေ မနာလိုတာတွေ၊ ဝန်တိုတာတွေ မလုပ်ဘူး။ ရိုးရိုးကလေးပဲ နေလိုက်တယ်။ အဲသည်လိုလေး နေလိုက်တော့ အသားအရေတွေလည်း ပြန်ပြီးပြည့်ဖြိုးလာပြီပေါ့။ အသားရောင်တွေလည်း ဝင်းဝါလာပြီ။ အဲဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးက အစတုန်းကတော့ ဒုက္ကရ စရိယာကျင့်စတုန်းကတော့ သူလုပ်ကျွေးနေကြတာ။ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးက အထင်လွဲပြီ ဘုရားကို။

ဘယ်လိုအထင်လွဲလဲဆိုတော့ အင်း သိဒ္ဓတ္ထတော့ ဘုန်းကြီးအောင်ကြံနေပါပြီကွာ။ ဟန်မကျပါဘူး။ ဒင်း-ဘုရားလည်းဖြစ်မယ့် ပုံမပေါက်တော့ပါဘူး။ ဒင်းအနား တို့လုပ်ကျွေးပြီးကပ်နေလည်း ကျွန်ုပ်ပေါက်ရုံရှိမှာပဲ။ သူတော့ ခွာကြစို့ဆိုပြီးတော့ သူ့ခွာပြီးတော့ ထွက်သွားကြတယ်။ ဘယ်သွားတုန်းဆိုတဲ့ အခါကျတော့ မိဂဒါဝုန် ဟိုဘက်ထိသွားတယ်။ မိဂဒါဝုန် ဘက်ဆီ သွားတော့ သိဒ္ဓတ္ထမှာ အဖော်မရှိတော့ဘူး။ သူ့အနီးအပါးမှာတော့ တရားကျင့်နေကြတဲ့ ဥရုဝေလ ကဿပညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်တော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ရှိပေမယ့် သူလည်းပဲ အဲဒါလည်း အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူး။ ဒီလိုလေးအတိုင်း ဆွမ်းကလေးခံစားပြီးတော့ သူရိုးရိုးသားကလေးပဲ နေတယ်။

အဲဒီလိုရိုးရိုး သားသားလေးနေလိုက်တဲ့ အခါကျမှာ ဘာဖြစ်လာလဲလို့ဆိုတော့ သူက သူ့များအသက်လည်း မသတ်ဘူး။ သူများ ဥစ္စာလည်း မခိုးဘူး။ အာရုံငါးပါးလည်း လိုက်စားကျူးလွန်တာလည်း မလုပ်ဘူး။ အဲသည်လိုပဲ တစ်ခါတည်း လိမ်တာတွေ၊ ဆဲတာတွေ၊ ဂုန်းတိုက်တာတွေ၊ အတင်းအဖျင်းပြောတာတွေ၊ ဒါတွေ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သူငယ်ငယ်တုန်းက သိဒ္ဓတ္ထဘဝတုန်းက အသက်ရှူတတ်တာ၊ ရှိုက်တတ်တာမျှ အနေအထားလောက်ကလေးနဲ့ သူနေနေတာ ဆိုတော့ ဘာဖြစ်တုံးဆိုတော့ ဒီဟာတွေဟာ သီလတွေဟာ သူ့မှာပြည့်စုံနေတယ်။ ဒီသီလတွေ ပြည့်စုံတာတင် မကဘဲနဲ့ သူ့အနေနဲ့ ဒီသီလတွေ ပြည့်စုံမှ ပြည့်စုံရဲ့လား။ ဒီသီလတွေများ ကျိုးပေါက်များနေသေးလားလို့

သူ သတိဝီရိယလေးထားပြီးတော့ ရိုးရိုးလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးနေတယ်။ အဲဒီလို ကျိုးစား သတိထားနေတဲ့အတွက် ဟော. . **သမ္မာသတိ** တွေကလည်း ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့များ သူ အကျင့်သီလကျိုးပေါက်သလိုလိုလေး ရှိနေရင် အဲဒီကျိုးပေါက်သလိုလိုလေး ချက်ချင်းပြင်။ တကယ်လို့ အကျင့် သီလတွေ ကောင်းနေတာတွေပြန်ရင်လည်း အဲဒီကောင်းနေတဲ့ အကျင့်သီလလေးကို ဒီထက် ကောင်းအောင်ကို ပိုပြီးကြိုးစားတယ်။ အဲဒီလို **သမ္မာ ဝါယာမ ဖြစ်တဲ့ ဥပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ၊ ပဟာနာနံယ ဝါယမော** အစရှိတဲ့ ဝါယာမတရားတွေကို လည်းပဲ သူက အားထုတ်နေတယ်။

သစ္စာတရားတွေပြီ

ဒီလိုနဲ့ ရိုးရိုးကလေး နေလိုက်တာ။ ရိုးရိုးကလေး နေဖန်နေဖန်များ တဲ့အခါကျတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ့အနေနဲ့ ဈာန်ဝင်လာတယ်။ ဘယ်လိုဘယ် နည်း ဈာန်ဝင်လာတုံးဆိုတော့ တကယ်လို့ မတရားတာတွေလုပ်ရင်တော့ ဒုက္ခ ရောက်မှာပဲ။ မတရားတာ လုပ်ကြတဲ့သူတွေဆိုရင်တော့ မည်သူမဆို ဒုက္ခ ရောက်ကြတာပဲ။ ဘယ်သူဟာ ဘယ်တုန်းက မတရားတာတွေလုပ်တဲ့အတွက် ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ငါကိုယ်တိုင် ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုတရားတဲ့ အတွက် အခု ဘယ်လိုငြိမ်းချမ်းနေတာ။ သူ အဲဒီလိုမျိုး ဒုက္ခတွေ၊ အနိစ္စတွေ၊ အနတ္တတွေကို သူသိသိလာတော့ သူ ဈာန်ဝင်လာတယ်။ အဲဒီလို ဈာန်ဝင်လာ တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ သူ့ရဲ့ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ သူပြန်ပြန်ပြီးတော့ မြင်မြင်လာတယ်။ **ပုဗ္ဗေနိဝါသ နုဿတိဉာဏ်** တွေပေါက် လာတယ်လို့ ပြော ရမှာပေါ့ဗျာ။

အဲသည်လို တစ်ခါတည်း သီလတွေ၊ သမာဓိတွေ ဝင်လာတဲ့အခါ ကျတော့ သီလတွေ၊ သမာဓိတွေဖြစ်တာပေါ်မှာ မှီပြီး ဈာန်တွေ ဝင်လာတာ ကြောင့် ဉာဏ်တွေကလည်း ပေါက်လာတယ်။ ဒီလို ဉာဏ်တွေ ပေါက်လာတော့ နောက်ကျတော့ တစ်ခါတည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ဟာ. . ငါတို့ဟာ သေပြီးနောက် ငါတို့ဖြစ်ဦးမှာတို့၊ မမွေးခင်တုန်းက ငါတို့ဖြစ်ခဲ့သေးတာတို့ ဒီလိုမျိုး တွေးနေ တယ်လို့ဆိုရင်တော့ အပိုတွေပဲပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကြ

ရတယ်ဆိုတာ မမွေးခင်ကတည်းက ကံဆိုးခဲ့တဲ့လို့ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ ဒုက္ခငြိမ်းကြရတယ်ဆိုတာလည်း မမွေးခင်တုန်းက ကံကောင်းကြလို့ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကိုယ်တိုင် တရားနေလို့ပဲနဲ့ အစရှိသည်ဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ် သူပေါက်လာတယ်။ ပေါက်လာတော့ ဒီလိုနဲ့ သူ မဂ္ဂင်ရှစ်ချက်တွေပြီး သကာလ ဟော . . သူ တရားရသွားတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် အဲသည်လိုတရားရတဲ့အခါကျတော့ ဒီတရားကို ဘာတရားတုန်းလို့ ပြောသလဲဆို ရင် သစ္စာတရား။ သူက ဖော်ထုတ်ပြီ။ ဘာသစ္စာတရားတုန်းလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့

မဂ္ဂအရိယ သစ္စာတရားလို့။

လူတွေ သစ္စာသာ ရှိကြ။ မခိုးကြ၊ မဆိုးကြ၊ မလိမ်ကြ၊ မဆဲကြ၊ မသတ်ကြ၊ မဖြတ်ကြနဲ့ အစရှိသဖြင့် အဲဒီလိုမျိုးသစ္စာရှိရင်တော့ ငြိမ်းချမ်းတာ ဧကန္တပဲလို့ ဟော . . သူ မှတ်ချက်ချတယ်။ အဲဒီလိုမှတ်ချက်ချရုံတင်မကဘဲ တကယ်လို့ ဒီမှတ်ချက်ရဲ့ပြောင်းပြန်ကို သူက ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဘယ်လိုပြန်ဆွဲ တုံးဆိုတော့ တကယ်လို့သာ ငါတို့တစ်တွေ သစ္စာချက် အဖြစ်နဲ့ နေထိုင်ပြီးတော့ ခိုးခိုးဆိုးဆိုး၊ သတ်သတ်ဖြတ်ဖြတ်၊ လိမ်လိမ်ဆဲဆဲ၊ ဂုန်းတိုက်တိုက်၊ လိမ်လိမ် ညာညာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုမျိုးတာနေထိုင်ကြရင်တော့ တို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ဒါ သိဒ္ဓတ္ထကနေ သူတွေ့လိုက်တယ်။ ဒီလိုတွေ့က မှန်ကန်တာပေါ်မှာမှီပြီး သူ . . သစ္စာပေါက်လာပြီးတော့ နောက်ဆုံးပိတ်တော့ ဗျာ . . သောတပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ သောတပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကနေကျော်လွှားပြီးတော့ သကဒါဂါမိ မဂ်ဉာဏ်တွေရပြီးတော့ အနာဂါမိ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်၊ အရတမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုပြီးတော့ နောက်ဆုံးပိတ်တော့ သူဟာ ရဟန္တာဖြစ် . . ပြီး တော့ . . ဘုရားဖြစ်သွားတယ်။

ဘုရားဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ သူ-တရားတွေ ရနေပြီ။ သူက ဘယ်လို တရားတွေရသတုံးဆိုတော့ လူတွေငြိမ်းချမ်းအောင် ဆိုရင်တော့ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝတွေနဲ့ စကားပြောနေလို့တော့ အလကားပဲကွာ။ လူတွေငြိမ်းချမ်းအောင်လို့သာဆိုရင်တော့ ရုပ်တွေနာမ်တွေနဲ့ စကားပြောနေလည်း အလကား ပဲကွာ။ တကယ် လူတွေငြိမ်းချမ်းအောင်ဆိုလို့ရှိရင် ဒုက္ခ သိရမှာ။ မငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်တဲ့တရားရဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ပုံအနေအထားကို၊ မငြိမ်းချမ်းပုံ အနေအထားကို တို့ သိရမှာ။ ဟော သူကကောက်ချက်ချပြီ။

ဒီတော့ ဒါကို ဘယ်လို နာမည်တပ်သလဲဆိုတော့ ဒါဟာ အရိယ သစ္စာတရား။ ဟောသလိုမျိုး နာမည်တပ်တယ်။ ဒါဖြင့် ဒီလမ်းကို ဘာလမ်းလို့ နာမည်တပ်သလဲဆိုတော့ ဒါ-မဇ္ဈိမပဋိပဒါတရား. . ဟောသည်လို နာမည် တပ်တယ်ဗျာ။ ဒီတော့ သူဘုရားဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းတော့ သူ တစ်ခါတည်း ဥရုဝေလတောကို ခွာပြီးသကာလ နောက်ဘယ်သွားတုန်း ဆို တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦး ရှိနေတဲ့ မိဂဒါဝုန်ကို ကြွသွားတယ်။ မိဂဒါဝုန်ကြွသွား တော့ တစ်ခါတည်း ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးက မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးတောင် မကြုံဆိုကြ စတမ်းဟေ့. . သိဒ္ဓတ္ထဆိုရင်တော့ တန်ပါပြီဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သူတို့က ခေါင်းခါထားကြတယ်။

အဲဒီလို ခေါင်းခါထားကြတဲ့လူတွေဆိုတော့ တစ်ခါတည်း မြတ်စွာ ဘုရားကကြွသွားတယ်။ သူက တရားသိပြီးပြီကိုး။ တရားသိပြီးနောက်ပိုင်း ကြွသွားတဲ့အခါကျတော့ ဟိုကလူတွေက တစ်ခါတည်း ခရီးဦးကြုံ မပြုဘဲနေရင် ကောင်းမလား၊ ပြုရကောင်းမလား ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ။ ဒါပေမယ့်လည်း မပြုဘဲ လည်း မနေတတ်တာပေါ်မှာမှီပြီးတော့ ပြုတော့ပြုကြတယ်။ မယုံမရဲနဲ့ဘဲပြု နေကြတယ်လေ။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားကနေပြီးတော့ သူတို့ကို ပြောတယ်။ ရဟန်းတို့. . တဲ့. . တကယ်လို့များ သင်တို့တစ်တွေ တကယ် အကျင့်တရားကို ကျင့်ချင်တာဆိုလို့ရှိရင် အမှားလမ်းနှစ်ခုကို ပထမဆုံး ရှောင်ရမယ်တဲ့။ သူက ကြေညာပြီ။ ဘာရှောင်ရမှာလဲဆို တို့ အရင်တုန်းက သိခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း **ကာမ သုခလ္လိကနုယောဂ** လမ်းလို့ခေါ်တဲ့ အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရားလို့ခေါ်တဲ့ အဆင်းတွေ၊ အသံတွေ၊ အနံ့တွေ၊ အရသာတွေ၊ အတွေ့အထိတွေ အဲဒါတွေ နောက် ကောက်ကောက်လိုက်နေတာကလည်း တို့ပယ်ရမယ်ကွ။ ဒါတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးက အစတုန်းကတည်းက သဘောတူခဲ့ပြီးသား။ ဒါပေမယ့် ဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ထုတ်ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ချက်အနေနဲ့ ဘာပြောလိုက်တုံးဆိုတော့ တို့ ဒါတင် မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ချက်ကလည်းပဲ အဲဒီအာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရားနဲ့ဝေးအောင် လုပ်နေတယ်။ ဟောဒီ ရုပ် နာမ်တရားဆိုတဲ့ဟာကိုလည်းပဲ တို့ ပယ်ရမယ်ကွလို့ မြတ်စွာဘုရားကပြောတယ်ဗျာ။ အဲသည်လိုပြောလိုက် တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့က တစ်ခါတည်းမျက်လုံးပြူးတာပေါ့။ ဟာ. . တို့ကောင်း

တယ် ဆိုပြီးကျင့်နေတဲ့ဟာကြီးလည်းပဲ သိဒ္ဓတ္ထက အပယ်ခိုင်းနေတယ်ပေါ့လေ။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဧကန္တ တရားထူးတစ်ခု တော့ရပြီထင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဒါနဲ့တစ်ခါတည်း ဒီလိုဆို ဆက်ပြောပါဦးဆိုတော့ ဘုရားကပြောတယ်။

ဘယ်လိုပြောတုန်းဆိုတော့ တစ်ခါတည်း မန္တိမပဋိပဒါလို့ဆိုတဲ့ ဟောဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ သစ္စာသာလျှင် တို့တကယ်သွားရမယ့်လမ်း၊ တို့တကယ် ငြိမ်းချမ်းရမယ့်လမ်းလို့ မြတ်စွာဘုရားက အရိယသစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတို့တတွေ တရားတွေပေါ်ခဲ့တယ်။ ဟိုးယခင်ယခင် ကမ္ဘာဦးကာလကတည်းက မသတ်တာဟာတော့ဖြင့် တရား၊ မခိုးတာဟာတော့ဖြင့်တရား၊ မလိမ်တာဟာတော့ဖြင့်တရား၊ မဆဲတာဟာတော့ဖြင့် တရား၊ ဂုံးမတိုက်တာ၊ အတင်းအဖျင်း မပြောတာတွေက တော့ဖြင့် တရား၊ သူများပစ္စည်းကို အချောင်မရချင်တာတော့ဖြင့်တရား၊ သူများပစ္စည်းကို ပျက်စီးစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမမွေးဘဲထားတာဟာတော့ဖြင့် တရားလို့ ဟိုးရှေးယခင်ကတည်းက ကမ္ဘာဦးကတည်းက လူတွေက တရားကို သတ်မှတ်ပြီးသားရိတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ ဒီတရားပြည့်အောင်ကတော့ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တစ်ခါတည်း ‘ဦးခေါင်း သံစောင်းနဲ့ ဖြတ်မယ် -ဟ ဆိုပြီး’တော့ အာဏာတွေထားပြီး ဒီတရားတွေကို စောင့်ထိန်းခဲ့ပေမယ်လို့လည်း မလို့ဘူး။ နောက်တစ်ခါ သူတော်စင်တွေပေါ်ပြီး ရှေးဘဝတွေနောက်ဘဝတွေနဲ့ ခြောက်ခြင်း၊ မြောက်ခြင်းတွေလုပ်လဲ ဒီတရားက မမြဲဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဒီထက် နောက်မှာ ကပ္ပိလတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကနေပြီးသကာလ ရုပ်တွေနာမ်တွေပဲ ရှူပြီး တော့ ဒီတရားပြည့်စုံပါတယ်လို့ဆိုလည်း ဒီတရားကတော့ မပြည့်စုံဘူး။ ဦးဇင်းတို့ ဘုရားကတော့ ဘာဖော်လိုက်သလဲလို့ဆိုတော့ ဟောဒီတရား ပြည့်အောင်ဆိုရင် တို့ ဒုက္ခကိုရှုကြ။ ဒီတရားကို မပြည့်စုံဘဲနေတာရဲ့ ဒုက္ခရောက် ပုံအနေအထား၊ အနိစ္စရောက်ပုံ အနေအထား၊ အနတ္တ ရောက်ပုံ အနေအထားကို ရှုကြလို့ မြတ်စွာဘုရားကပြောတယ်။ တကယ်လို့ ငါတို့ အဲဒီလို မတရားတာတွေရဲ့၊ တရားပျက်နေတာတွေရဲ့ အနိစ္စရောက်ပုံ အနေအထား၊ ဒုက္ခရောက်ပုံ အနေအထား၊ အနတ္တရောက်ပုံအနေအထားကို တို့ ရှုကြလို့ သိတယ်ဆိုရင် သိတာပေါ်မှာတည်ပြီးတော့ အဲဒီ မတရားလုပ်ရတာတွေပေါ် မှာ၊ တရားပျက်

ရတာတွေပေါ်မှာ မင်းတို့ **အာလယ** ကုန်ကြလိမ့်မယ် . . ဟေ့ . . စိတ်ကုန် ကြလိမ့်မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုပြောတယ်။

တကယ်တော့လည်း ဒကာ၊ဒကာမတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ တကယ်လို့သာ ဒကာ၊ဒကာမတို့တရားပျက်တာက ဒကာဒကာမတို့ ဒုက္ခပေး တယ်လို့သိရင် အဲဒီတရားပျက်မှုကို ဒကာဒကာမတို့ မက်ကြဦးမှာလား၊ မမက် ကြတော့ဘူးလား။ (မမက်ကြတော့ပါဘူး ဘုရား)။ မမက်ကြတော့ပါဘူး။ ဒီလို မမက်တာကိုပဲ သမုဒယက္ခာတယ် လို့ပြောရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့ မတရားနေတာတွေ၊ တရားပျက်နေတာ တွေကိုတဲ့ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့အတိုင်း။ ဒုက္ခဖြစ်တာကို မြင်အောင်ကြည့်ကြတဲ့။ မြင်အောင်ကြည့်လို့ မြင်ကြ၊ သိကြတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ အဲဒီတရားပျက်တာပေါ် မှာ အာလာယ ကုန်ကြပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ သမုဒယ ကွာကြပါလိမ့်မယ်ကွာလို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့က သမုဒယက္ခာပြီလို့ဆိုရင်လည်းပဲ မင်းတို့ငြိမ်း ချမ်းပြီပေါ့. . တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်။ ဒကာဒကာမတို့ တကယ်လို့ များ ဦးငင်းတို့က တရားပျက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ဆဲချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ လိမ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ခိုးချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ဆိုးချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ သတ်ချင် ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ် တွေ၊ အာရုံငါးပါး လိုက်စားကျူးလွန်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ သူများဟာကို တစ်ခါ တည်း ဖျက်ဆီးလိုချင်တဲ့၊ သူများဟာကို မနာလို၊ သဝန်တိုစိတ်တွေ၊ အဲဒီလို မတရားစိတ်တွေ လုပ်တာဟာကတော့ဖြင့် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကြောင်းပဲလို့ သိလို့ ရှိရင် သိတဲ့အတွက် အဲဒီမတရားတွေကို မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာ မတို့ ဆင်းရဲကြမှာလား၊ ချမ်းသာကြမှာလား။ (ချမ်းသာကြမှာပါဘုရား)။ ချမ်းသာလိမ့်မယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုပြောတယ်။

ဒကာဒကာမတို့ရော ဒါဖြင့် ဆင်းရဲချင်ကြလား၊ ချမ်းသာချင်ကြ လား။ (ချမ်းသာ ချင်ကြပါတယ်ဘုရား)။ ဒကာဒကာမတို့ ငြိမ်းချမ်းချင်ကြလား၊ ဆင်းရဲချင်ကြလား။ (ငြိမ်းချမ်းချင်ကြပါတယ်ဘုရား)။ ငြိမ်းချမ်းချင်ကြတယ် နော်။ ငြိမ်းချမ်းချင်တယ်ဆိုရင် ဒကာဒကာမတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ. . ဦးငင်းတို့က မေးရမယ်။ ဘယ်လိုငြိမ်းချမ်းရမှာတုန်း ဘုရား။ ဒီလိုတော့ ပြောစရာရှိတာပေါ့။ ဘယ်လို ငြိမ်းချမ်းရမှာတုန်း ဘုရား။ တကယ်တော့ ငြိမ်းချမ်းတယ်၊ ငြိမ်းချမ်း တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူချင်းလူ မျက်နှာချင်း

ဆိုလိုက်တယ်။ လူချင်းလူ ဆက်ဆံလိုက်တယ်။ လူချင်းလူစုပြီး နေလိုက်တယ် ဆိုရင် ဒကာ ဒကာမတို့ ရှေးဗမာ စကားပုံတစ်ခုရှိပါတယ်။ “အစုရှိရင် အမှုရှိ တယ်” ဆိုတာ ရှိလား၊ မရှိဘူးလား။ . ဒကာဒကာမတို့။ (ရှိပါတယ်ဘုရား)။ ရှိတယ်နော်။ လူစုမိရင် အဲဒီစုမိတာပေါ်မှာတည်ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် ငြင်းကြတယ်၊ ခုန်ကြတယ်။ သတ်ကြတယ်၊ ဖြတ်ကြတယ်၊ ဆိုးကြ တယ်၊ ခိုးကြတယ် ဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မသင့်မြတ်ကြဘူးနော်။

ဦးဇင်းတို့ ဗမာပြည်မှာ ရှေးအခါကတည်းက သမဝါယမတွေ ပေါ် ခဲ့ဖူးသား၊ မပေါ်ခဲ့ဘူးလား။ (ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဘုရား)။ ဟိုးရှေး အင်္ဂလိပ်ခေတ် တုန်းကတည်းက သမဝါယမဆိုပြီးတော့ ပေါ်ခဲ့ဖူးသလား၊ မပေါ်ခဲ့ဘူးလား။ (ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဘုရား)။ ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်နော်။ အောင်မြင်ကြလား။ ဗမာပြည် မှာ သမဝါယမတွေ၊ သမဝါယမ အောင်မြင်တယ် ဆိုတာ ကြားဖူးကြလား။ (မကြားဖူးပါဘူးဘုရား)။

အမှန်က သမဝါယမဆိုတာ ဘာလဲ။ လူတွေစုတာ မဟုတ်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ လူတွေစုပြီးတော့ ရောင်းတယ်၊ ဝယ်တယ်၊ စီးပွားရေးတစ်ခု လုပ်တာ မဟုတ်လား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ ဟုတ်တယ် နော်။ စုမိတဲ့အခါမှာ တကယ်လို့များ တရားမရှိဘဲနဲ့ စုမိရင် ဒကာဒကာမတို့ အမှုငြိမ်းပါ့မလား။ (မငြိမ်းပါဘူး ဘုရား)။ အမှုသာဖြစ်မှာနော်။ ဒါ-ရှေးတုန်းက သမဝါယမအသင်းတွေ အကြောင်းပြောတာ။ အခုခေတ်သမဝါယမအ ကြောင်းတော့ ခင်များတို့ သိပြီးသားမို့လို့ မပြောဘူး။ . ဒါ။ ဟုတ်လား။ အစုရှိ ရင် အမှုရှိတဲ့အကြောင်း။ တရားရှိပြီးမစုဘဲနဲ့ တရားမသိဘဲနဲ့ စုတော့ စုမိတာ ပေါ်မှာမှီပြီးတော့ အမှုတွေ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား)။ ဖြစ်တယ်။ ကဲ ထားလိုက်ပါတော့ သမဝါယမဆိုတာ ရှည်လွန်းပါတယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကျယ်လွန်းလည်း ကျယ်လွန်းလှပါတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုလေး ပြန်ကြည့်ရ အောင်။

သားတို့ အမိတို့။ သားသမီး မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ စုနေကြတယ်။ ဒီသူတွေရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မငြင်းဖူး၊ မခုန်ဖူးဘူး၊ မဆဲဘူး၊ မဆိုဖူးဘူးဆိုတဲ့အိမ်များ ရှိမယ်

လို့များ ဒကာဒကာမတို့ ထင်ကြသလား။ (မထင်ပါ ဘုရား)။ မရှိပါဘူး.. . နော်။ တကယ်တော့ တရားကတော့ပျက်နေတာပဲ။ အဲသည်လိုများ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆဲကြရ၊ ဆိုကြရ၊ ထိုးကြရ၊ ကြိတ်ကြရ၊ သတ်ကြရ၊ ဖြတ်ကြရ၊ ငြင်းကြရ၊ ခုန်ကြရ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီသူတွေ ချမ်းသာ ကြမှာလား၊ ဆင်းရဲကြမှာလား။ (ဆင်းရဲကြမှာပါဘုရား)။ ဆင်းရဲကြမှာ။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘာပြောတုံးဆိုတော့ လူတွေငြိမ်းချမ်းစေချင်တာ။ လူတွေ ငြိမ်းချမ်းကြစေချင်တာ။ လူတွေကလည်းပဲ ငြိမ်းချမ်းချင်ကြတာပါပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရားကလည်း ဘာဖြစ်လဲ.. . လူတွေ ငြိမ်းချမ်းစေချင်တာ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ ဘုရား)။ လူတွေကလည်း ငြိမ်းချမ်းချင်နေကြတာ။ ဒီလိုဆိုရင် ဘုရားတရားလေး ‘ကောက်ကနဲ’ ဆို ယူပြီးကျင့်လိုက်ဖို့ မကောင်းဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။ ကောင်းတယ်နော်။ ဒါပေမယ့်လို့လည်း လူတွေက အထင်လွဲနေတယ်။ ဘယ်လို အထင်လွဲနေလဲဆိုတော့ ငါတို့ ဆင်းရဲတာက ဘုရားတရား မကျင့်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘုရားတရားကျင့်လည်း ငါတို့ ဆင်းရဲတွင်းကလည်း တက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ လူတွေက ထင်မြင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆိုတော့ ငါတို့ဆင်းရဲတာက စီးပွားရေး မကောင်းလို့ပါလို့ ဒီလို မထင်ဘူးလား ထင်သလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ထင်ပါတယ်ဘုရား)။ ထင်တယ်နော်။

စီးပွားရေးသာ ငါတို့ပြေလည်ရင် ဆင်းရဲလည်း ငြိမ်းမှာပါပဲကွာလို့ လူတွေထင်တယ်နော်။ လူတွေ မထင်ဘူးလား၊ ထင်သလား။ (ထင်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒါ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်လောက်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ စီးပွားရေးနောက်လိုက်လိုက်တာ လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ အဆင်ပြေပြီး စီးပွားရေး တိုးတက်ကြတဲ့သူတွေရော တကယ် ငြိမ်းချမ်းကြရဲ့လား။ (မ ငြိမ်းချမ်းပါ ဘုရား)။ မငြိမ်းချမ်းဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ဆိုတာလည်းပဲ စီးပွားရေး အဆင်ပြေသူကလည်း ရှာမှရှား မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ အဲဒီစီးပွားရေးဆိုတာနောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် အလျားထိုးလိုက်နေရတဲ့အတွက် ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်တာလည်း လက်ငင်းပဲ မဟုတ်ပါလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။

ဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် သူတို့က ထင်တယ်။ စီးပွားရေးတွေ ပြေလည်ရင်တော့ ငြိမ်းချမ်းမှာပါပဲနဲ့ဗျာ။ စီးပွားရေး ပြေလည်ရင် ငြိမ်းချမ်းမယ်ထင်

ပြီးတော့ စီးပွားရေးနောက်လိုက်လိုက်တာ စီးပွားရေးနောက် လိုက်လို့မို့လို့ ပိုပြီး တော့ ဆင်းရဲဒုက္ခထဲ ကျုံ့မနေဘူးလား၊ ကျုံ့နေကြသလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ကျုံ့နေပါတယ် ဘုရား)။ ကျုံ့နေကြတာ။ အထင်လွဲနေကြတာလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။

ဒီလိုပြောလို့ စီးပွားရေး မလိုက်ရဘူးလို့ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ ငါတို့တတွေဟာ ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ တော့ ငါတို့မှာ အဖော်ကောင်း အမော်ကောင်းမရှိလို့ပါလို့ ဒီလိုထင်တဲ့သူက လည်း ထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ အရွယ်ကလေးရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ငါတော့ ဘယ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပြီးတော့ နေထိုင်တော့မယ်။ သူနဲ့အတူနေရရင် တော့ ငါပျော်မှာပါပဲ။ သူနဲ့အတူတူ မနေရလို့ ငါမပျော်တာပါလားလို့ လူတိုင်း လူတိုင်းက မှတ်ချက်မချဖူးဘူးလား။ (ချဖူးပါတယ်ဘုရား)။ ချဖူးခဲ့ကြတယ်။ အဲသည်လို မှတ်ချက်ချတဲ့အတိုင်း သရုပ်ဖော်တဲ့အနေနဲ့ ကဲ-ဒီလင်ဒီမယား တော့ ငါတို့တစ်တွေတော့ဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြမှပဲဆိုပြီးတော့ နေကြတဲ့ အခါကျ တကယ်ပဲ ပျော်ကြသတဲ့လား။ ဖြေကြည့်ကြစမ်းပါဦး ဒကာ၊ ဒကာမ တို့။ (မပျော်ပါဘူး ဘုရား)။ တကယ်ပျော်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းနေ တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။

တကယ်ကတော့ ပျော်ပြီးတော့နေကြတာကို မဖြစ်တာနဲ့ ဒီလိုကုပ်ကပ်ပြီးတော့ နေကြရတာလို့ ဦးဇင်းတို့ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒါ-ဦးဇင်းတို့ ကိုယ်တွေ့တွေ့ခဲ့သိခဲ့တာပေါ်မှာ မှီပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောဓမ္မအရပြောတာပါ။ စဉ်းစား ကြည့်ကြလေ။ သဘောဓမ္မအရက ဒီအတိုင်းပဲရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ... လင်ဖြစ်တဲ့ သူက မယားယူတယ်ဆိုတာလည်း ဒကာဒကာမတို့ နားလည်း ပြင်ပြီးနားထောင် ပေးကြပါ။ ကြိုးစားပြီးတော့။ လင်ဖြစ်တဲ့သူက မယားယူတယ်ဆိုတာလည်း မယားချစ်လှလို့တော့ တယ်မထင်ကြနဲ့လို့ မယားလုပ်တဲ့သူတွေကို ဒီလိုပြောရမယ်။ မယားလုပ်တဲ့သူက လင်ယူတယ်ဆိုတာလည်း ဒီလင်ကို ချစ်လှလို့ရယ်များ ထင်မနေနဲ့လို့ လင်လုပ်တဲ့သူတွေကိုလည်း ပြောရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် ဩဌာ . . . ငါသူနဲ့ နေရင်ပျော်မလားလို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ သူ့ကို ယူလိုက်တာ။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကိယ့်ဘဝမှာလိုနေတဲ့

လိုကွက်ကလေးကို သူနဲ့ဖြည့်ရင် ပြည့်မှာလားလို့ ကိုယ့်ရဲ့အဖြည့်ခံအဖြစ်နဲ့ ယူကြတာ။ ဖြေဖျော်ဖို့အတွက်တစ်ခုကို ရည်ရွယ်ပြီး ယူကြတာ။ ကိုယ့်ဖြေဖျော် ဖို့ချည်းသာဆိုရင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဖြေဖျော်စရာလေး တစ်ခုများ ကိုယ့်နောက် ထပ် ရသေးတယ်လို့ဆိုရင် ဒီ အဟောင်းကြီးအတွက် ဒကာဒကာမတို့ စိတ် မညစ်ရပေဘူးတဲ့လား။ (စိတ်ညစ်ရ ပါတယ်ဘုရား)။ ညစ်ရတာနော်။ ဒီတော့ အစတုန်းကတည်းက မှားနေတာလို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောလိုက်ချင်တယ်။

ဒီတော့ ဘယ်ပျော်လိမ့်မှာတုန်းပေါ့။ တကယ်ပျော်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မတော်လို့သာ နေနေကြရတဲ့ သဘောလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင် တယ်။ ဒီစံနစ်ကြီးကလည်း ထိန်းချုပ်ထားတာဆိုတော့ ဒီစံနစ်မှ မကျင့်ရင် လည်း ဒီထက်ဆိုးသွားတော့မှာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ နေကြရတော့တာပဲ။ ဒီထက် ကောင်းတာ မတွေ့တော့တာနဲ့။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် လူတွေဟာ အမျိုးမျိုးအထင်မှားကြတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ မနေရလို့ ငါက ဒုက္ခရောက် နေတာ။ ဘယ်စီးပွားတွေ မဖြစ်လို့ ငါက ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ဘယ်ဂုဏ်သိန်တွေမရလို့ ငါက ဒုက္ခရောက်နေတာနဲ့ ထင်ကြတယ်။ တကယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဒကာဒကာမ တို့ကို ပြောချင်တယ်။ အဲဒါတွေနောက်များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ စိတ်ကိုပုံပြီးတော့ ယုံမထားလိုက်ကြနဲ့လို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောချင်တယ်။

ဒါဖြင့် ဘာတုန်းလို့မေးရင် လက်သည်ကိုရှာရမယ်။ ကိုယ့်တကယ် ဆင်းရဲရတာရဲ့ လက်သည်ကို ရှာတယ်။ တကယ် ကိုယ်ဆင်းရဲရတာရဲ့ လက် သည်ကတော့ဖြင့် ငါ မတရားလို့ပဲလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ချသင့်သလား၊ မချသင့် သလား။ (ချသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ ကိုယ်သာ တရားနေရင် တရားပေါ်မှာသာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မွေ့လျော်နိုင်နေရင် မွေ့လျော်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ထိတဲ့ သူတိုင်းသူတိုင်းက ကိုယ်က တစ်ခါတည်း တော်နေလို့ရှိရင် သူက မကောင်းပေဘူးလားဗျာ။ (ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။ သူကတော်နေပြန်တော့ လည်း ကိုယ်ကပြန်ပြီးတော့ မကောင်းနိုင်ပေဘူး လားဗျာ။ (ကောင်းနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒီတော့ သူကတော်မှ ကိုယ်ကကောင်းမယ်လို့ မလုပ်လိုက်ဘဲ။ သူ့ဆီက တော်တာကို ကိုယ်တွေ့ချင်ရင် ကိုယ်က နံပါတ်တစ်ကောင်းပြုလိုက်ဖို့ လိုဘူးလား၊ မလိုဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (လိုပါတယ်ဘုရား)။ ကိုယ်ကသာ

ကောင်းပြလိုက်ရင်လည်း သူက ထပ်ပြီးကိုယ့်အပေါ်မှာ မတော်ပေဘူးတဲ့လား။
(တော်မှာပါဘုရား)။ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်မျက်နှာဆုံပြီးတွေ့ရတယ်လို့
ဆိုရင် ကိုယ်ကနေပြီးတော့ သူ့ကို ပြုံးပြတယ်လို့ဆိုရင် သူကများကိုယ့်ကို မဲ့ပြ
ပါဦးမလား ဒကာဒကာမတို့။ (ပြုံးပြမှာပါ ဘုရား)။ ပြုံးပဲ ပြမှာနော်။ ကိုယ်ကပြုံး
နေမှတော့ သူက မဲ့ရမှာတောင်အားနာတာနဲ့ မမဲ့မိလောက်ပေဘူး။

ဒီတော့ သူက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးချင် စိတ်ဆာချင် ဖြစ်နေဦးတော့တောင်မှ ကိုယ်ကပြုံးလိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူက ကိုယ့် ကိုယ့်လို့ ရလိမ့်မတုန်း။ တစ်ခါ သူက ကိုယ့်အပေါ်မှာထပ်ပြုံးတယ်ဆိုရင် သူက တောင် ကိုယ့်အပေါ်တော်နေဦးမှတော့ ကိုယ်ကပြန်ပြီးတော့ သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းဘဲနေနိုင်မလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (မနေနိုင်ပါဘူး ဘုရား)။ မနေနိုင် ဘူး။ အဲဒီတော့ သူတော်လို့ ကိုယ်ကောင်း၊ ကိုယ်ကောင်းလို့ သူတော်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ကိုယ်နဲ့ထိတဲ့ သူတိုင်းသူတိုင်းဟာ ကိုယ်က ကောင်းနေ တယ်လို့ဆိုလို့ရှိရင် သူတို့တစ်တွေ ချမ်းသာကြမလား၊ ဆင်းရဲကြမလား။ (ချမ်း သာမှာပါ ဘုရား)။ ချမ်းသာကြမှာ။

တကယ်လို့ ကိုယ်ကကောင်းနေတယ်၊ မှန်နေတယ်၊ တရားကျင့်နေတယ်လို့ဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့ ထိစပ်နေတဲ့သူတိုင်းသူတိုင်းဟာ ပျော်ကြလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ပျော်ကြ၊ ချမ်းသာကြတယ်ဆိုရင် ပျော်ကြ၊ ချမ်းသာကြတာပေါ့မှာ မှီပြီးသကာလ သူတို့က ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်မညစ်ရတော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကို စိတ်ညစ်စရာရော နောက်ထပ်ပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား။ (မပေးပါဘူး ဘုရား)။ မပေးတော့ဘူး။ ဟောသည်လိုဖြစ်ခဲ့ရင် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးဟာ ညီညွတ်နေကြလိမ့်မယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ညီညွတ်နေရင် မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်။ ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ **သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ** လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကြားဖူးကြလား၊ မကြားဖူးကြလား။ (ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား)။ **သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ** လို့ ရှေးအခါက နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ထဲမှာတောင် ပါတယ်ဗျာ။ နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ရဲ့ အတွင်းထဲမှာ ခြင်္သေ့အောက်နားကလေးက စာတန်းကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွတ်ခြင်းဟာကတော့ဖြင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး ချမ်းသာပါပဲလို့ ဆိုတဲ့စကားပေါ့ ဗျာ။ **သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ** လို့။

ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စုနေကြတယ်။ မိသားစုလေး တစ်ခုပဲဆိုပါတော့။ ငါးယောက်ရှိရှိ၊ ဆယ်ယောက်ရှိရှိ။ စုနေကြတယ်ဆို စုနေ ကြတဲ့မိသားစုလေးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ညီညွတ်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ခါတည်း ကိုယ့်စည်းကမ်းကိုယ့်ကလနားကို သိပြီးနေထိုင်ကြတယ်လို့ဆိုရင် ဒီအိမ်ဟာ တိုးတက်မှာလား၊ ဆုတ်ယုတ်မှာလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (တိုးတက်မှာပါ ဘုရား)။ ဒီအိမ်ဟာ ချမ်းသာကြမှာလား၊ ဆင်းရဲကြမှာလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ချမ်းသာကြမှာပါ ဘုရား)။ ချမ်းသာကြတဲ့သူတွေဆိုရင် ချမ်းသာတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ ကိုယ်ချမ်းသာနေတယ်။ ဒီလိုချမ်းသာတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပျော်နေမယ်။ အဲဒီလို ပျော်နေကြလို့ရှိရင် အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ပျင်းရိပျင်း တွဲလုပ်မှာလား၊ တက်တက်ကြွကြွလုပ်မှာလား။ (တက်တက် ကြွကြွလုပ်မှာ ပါဘုရား)။ တက်တက်ကြွကြွလုပ်မှနော်။ တက်တက်ကြွကြွလုပ် တယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးကြီးပွားရေးတွေရောမတိုးတက်နိုင်ပေဘူးလား။ . ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (တိုးတက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား)။

ပြောမယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးကြီးပွားရေးတိုးတက်တာရဲ့ အကြောင်း ဟာလည်းပဲ တရားပဲ။ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အဆင်ပြေနေလို့ ချမ်းသာရတာရဲ့ အကြောင်းအရင်းကလည်းပဲ တရားပဲ။ ဦးဇင်းပြောတာ မှားများမှားသလား ဒကာဒကာမတို့။ (မမှားပါဘူးဘုရား)။ မမှားဘူး။ ဟိုးရှေးပဝေသဏီ ကတည်းက ဆောက်လာခဲ့တဲ့တရား။ တကယ်လို့ များလူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးလည်း ညီညွတ်အောင်အတွက် တရားဓမ္မတွေကျင့်ကြံနေ ထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် တကယ်ငြိမ်းချမ်းမှာလို့ ရှေးကတည်းက သိခဲ့ကြတယ်။ သိခဲ့ ပေမယ်လို့ တရားကို ပီအောင်ကြည်အောင် တည်ဆောက်လို့မရဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့လည်းပဲ တကယ်လို့များ တရားကို တည်ဆောက်လို့မရဘူးဆိုရင် တရားပျက်နေတာပေါ်မှာမှီပြီးတော့ ဒကာဒကာမတို့ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ကြပါ့မလား။ (မငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါဘူးဘုရား)။ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ကြဘူး။

တကယ်လို့များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က တရားတွေကို တည်နေအောင် တည်ဆောက်နိုင်ကြတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်တွင်းကလေးထဲမှာ တရားရှိနေ အောင် တည်ဆောက်နိုင်ရင် ကိုယ့်အိမ်တွင်းကလေးထဲမှာ ဒကာဒကာမတို့

ငြိမ်းချမ်းပြီးနေမလား၊ ဆင်းရဲပြီးနေမလား။ (ငြိမ်းချမ်းပြီး နေမှာပါဘုရား)။ ငြိမ်းချမ်းနေကြမှာ။ ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အခုရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလေး ပြန်ပြီးတော့ ဆန်းစစ်ပြီးမေးကြည့် လိုက်စမ်းပါဦး။ ဦးဇင်းတို့ တရားနယ်ပယ် ကနေ ထွက်ပြီးတော့။ ငါတို့အိမ်မှာ ငါတို့နေရတာ ချမ်းသာများနေသလား၊ ဆင်းရဲများနေသလားလို့ ပြန်ပြီးစဉ်းစားဖို့ မကောင်းဘူးလားဗျာ။ (ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။ ပြန်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်။ တကယ်ပဲ စဉ်းစားကြစမ်းပါ။

ငါ့သားနဲ့ နေရတာ၊ ငါ့မြေးနဲ့ နေရတာ၊ ငါ့သမီးနဲ့ နေရတာ၊ ငါ့အဖေ နဲ့ နေရတာ၊ ငါ့အမေနဲ့ နေရတာ၊ ငါတို့ ချမ်းများ ချမ်းသာနေရဲ့လားလို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို တစ်ယောက်ချင်း မစဉ်းစားသင့်ဘူးလား၊ စဉ်းစားသင့်လား ဒကာ ဒကာမတို့။ (စဉ်းစားသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ စဉ်းစားသင့်တယ်နော်။ ဘယ်သူက အချိုးမကျလို့၊ ဘယ်ဝါက အချိုးမကျလို့၊ မိုးကကိုက ဟန်မကျလို့၊ လေကကိုက ဟန်မကျလို့၊ ရေကကိုက ဟန်မကျလို့၊ မြေကကိုက ဟန်မကျလို့၊ ဒီလိုမျိုးတွေ အပြစ်တင်နေရင် ဒကာဒကာမတို့ ဆုံးဦးမှာလား။ (မဆုံးပါဘူး ဘုရား)။ မဆုံး ဘူးနော်။ ဒီတော့ “လူသာ မဓာနလို့” အခုခေတ်မှာ အသုံးအနှုံး များများနေတဲ့ စကားအတိုင်း ငါသာ ပဓာန၊ ငါ့ကိုယ်သာ ပဓာနလို့ မပြောသင့်ဘူးလား ဒကာ ဒကာမတို့။ (ပြောသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ ပြောသင့်တယ်နော်။ ငါ မချမ်း သာဘူးနော်။ ငါ မချမ်းသာတာရဲ့ လက်သည်တရားခံဟာ အပြင်ဘက်မှာ ရှာမလား။ ငါ့ကိုယ် ငါ ရှာမလား။ (ငါ့ကိုယ်ငါ ရှာရမှာပါဘုရား)။ ငါ့ကိုယ် ငါ ရှာရမယ်။

တကယ်လို့ ငါ မချမ်းသာတာကတော့ဖြင့် အပြင်ဘက်ကဖြစ်တဲ့ ဟိုသူကြောင့်၊ ဟိုသားကြောင့်၊ ဟိုမယားကြောင့်၊ ဟိုသမီးကြောင့်၊ ဟိုမြေး ကြောင့်လို့ ချသင့်ပါ့မလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (မချသင့်ပါဘူးဘုရား)။ သူတို့တ တွေ ဆိုးချင်ရင် ဆိုးကြလိမ့်မယ်ဗျာ။ မိုးကြောင့်ဟဲ့ ရေကြောင့်ဟဲ့၊ လှေကြောင့် ဟဲ့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ချသင့်သလား၊ မချသင့်သလား.. (မချသင့်ပါဘူးဘုရား)။ မိုးတွေကလည်း ကောင်းချင်မှ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ရေတွေကလည်း ဖျက်ချင် ဖျက်လိမ့်မယ်။ လေတွေကလည်း ဖျက်ချင်ဖျက်လိမ့်မယ်။ ဒါ လောကဓံတွေကိုး ဗျ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်ကသာ တရားရှိနေမယ်ဆိုရင် ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဒုက္ခ ရောက်မလား၊ မရောက်ဘူးလား။ (မရောက်ပါဘူးဘုရား)။ မရောက်နိုင်ဘူး။

ဒီတော့ ဒါကြောင့် ဒကာဒကာမတို့က တကယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ကြ။ ပြန်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ငါ ဆင်းရဲနေသလား၊ ချမ်းသာ နေသလား။ တကယ်လို့ ငါ ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ဆင်းရဲတာတုန်း . . ရှာ။ ငါ ဘာမှားနေသလဲ . . ရှာ . . ။ ရှာသင့်သလား၊ မရှာသင့်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ရှာသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ တကယ်လို့ ငါ ဘာမှားနေသလဲလို့ မရှာဘဲနဲ့ သားကိုက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ။ သမီးကိုက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ။ ဒီ မြေးတွေကိုက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ။ ဒီမယား ကိုက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ။ ဒီလင်ကိုက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်နေတာ။ ဒီမိုးတွေ၊ ဒီလေတွေ၊ ဒီရေတွေကိုက ဟန်မကျနေတာနဲ့ တကယ်လို့များ ဒကာဒကာမတို့က ချနေတယ်ဆိုရင် ဆုံးနိုင် ပျံ့မလား။ (မဆုံးနိုင်ပါဘူး ဘုရား)။

လမ်းသွားတဲ့သူတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ ခလုတ်ကြီးတစ်ခုရှိ တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီခလုတ်ကြီး သွားတိုက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် လမ်းသွားတဲ့သူ ရဲ့ အဆိုးလား၊ ခလုတ်ကြီးအဆိုးလား။ (လမ်းသွားတဲ့သူရဲ့ အဆိုးပါဘုရား)။ ဒီခလုတ်ကြီးကို ရှောင်သွားလို့ရှိရင် တိုက်ဦးမလား ဒကာဒကာမတို့။ (မတိုက် တော့ပါဘူး ဘုရား)။ မတိုက်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သားက ဆိုးနေဦးတော့။ မယားက ဆိုးနေဦးတော့။ လင်က ဆိုးနေဦးတော့။ စီးပွားက ဆိုးနေဦးတော့။ ကြီးပွားက ဆိုးနေဦးတော့။ ကိုယ်ကနေပြီးတော့ တကယ်လို့များ တရားရှိရှိနဲ့ တစ်ခါတည်း အမျက်မထွက်ဘဲ၊ လောဘမထွက်ဘဲ၊ မောဟ မထွက်ဘဲနဲ့ ရှောင်ရှားပြီး သွား မယ်လို့ဆိုရင် ဒီလောကဓံတရားက ကိုယ့်လာတိုက်ပါဦးမလား။ (မတိုက်ပါ ဘူး ဘုရား)။ မတိုက်ဘူးနော်။

ဒီတော့ ပြောကြမယ်ဆိုရင် ခလုတ်ကို အပြစ်မတင်နဲ့။ မရှောင်သူ ကိုသာ အပြစ်တင်ရမယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)။ အဲဒီလိုမျိုးလိုပဲ တကယ့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိုးဆာနေတယ်ဆိုရင် ဒီဆိုးဆာနေတာတွေကို ကိုယ်က သွားသွားပြီးတော့ သိမ်းပိုက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုရင် ဒုက္ခ ရောက်မယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခရောက်တာဟာ ကိုယ့်ကြောင့်ရောက်တာလား။ အဲဒီ သူတွေ ဆိုးလို့ရောက်တာလား။ (ကိုယ့်ကြောင့် ရောက်တာပါဘုရား)။ ကိုယ့် ကြောင့် ရောက်တာနော်။ ပြန်ဆန်းစစ်ကြပါလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒီတော့ နံပါတစ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားခံထားကြပါ။ မြတ်စွာဘုရားက

တော့ ပြောပြီ။ “တရားပျက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”လို့ ဒီလိုသဘောမျိုးပေါ့ဗျာ.. ပြောပြီ။ အဲဒီလိုပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ တို့ တရားရှိဖို့ပဲ။ ငါ တရားပျက်ရင် ငါ ဒုက္ခရောက်တဲ့ ဟောဒီ သစ္စာတရားကို သိကြ။ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ် ‘တရားပျက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါ-သစ္စာရှိလာမှ ငါဒုက္ခငြိမ်းလိမ့်မယ်’ လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ နောက်ကနေလိုက်ပြီးသကာလ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ လုပ်နေကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ လုပ်နေကြတယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာခေတ်ကြီးက ရှည်လျားလာခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းကို ၂၅၀၀ကြီးတောင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အဲဒီလို ကျော်လာခဲ့တော့ ဟိုဟာကပဲ ဘုရားတရားလိုလို၊ ဒီဟာကပဲ ဘုရားတရားလိုလို ရုပ်ရှုမှ ဘုရား တရားဖြစ်သလိုလို၊ နာမ်ရှုမှ ဘုရားတရားဖြစ်သလိုလို၊ တစ်ခါတည်း ထွက်တာ ဝင်တာတွေရှုမှ ဘုရားတရားဖြစ်သလိုလို၊ ပုတီးစိပ်မှ ဘုရားတရားဖြစ်သလိုလို၊ ဘုရားရှစ်ခိုးမှ ဘုရားတရားဖြစ်သလိုလိုနဲ့ စုံနေတာပဲလို့ ဘုရားတရားတွေက လည်းပဲ။

ပြောကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယဆေးဆိုင်က ဆေးမြှီတိုလိုကျနေတာပဲလို့ ပြောရမလိုပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတည်း ဘာအတွက်ဆိုလည်း ဆေးကရှိ။ ညာအတွက်ဆိုလည်း ဆေးကရှိ။ အကုန် ဆေးကတော့ အစုံရှိ။ သူတို့ဆီမှာ သွားသာသွား လိုက် မရှိဘူးဆိုတာတော့ မပြောလိုက်ဘူး။ မဟုတ်ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ် ထည့်ပေးလိုက်မှာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတည်း ဘုရားတရားကို လိုချင်လို့မို့လို့ သွားချဉ်းကပ်ရင်လည်းပဲ တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ် လုပ်ပေးလိုက်မှာပဲ။ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်းပေါ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းတွေကလည်း ကာလက ရှည်လျားလာပြီ မဟုတ်လား။ ရှည်လျားလာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း လာတောင်းရင်တော့ ပေးလိုက်မှာပဲဗျာ။ အဲဒီလိုမျိုးရှိတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဒကာကြီးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီးပါပဲ။ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့မှာ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့၊ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ .. ရန်ကုန်ပေါ့ဗျာ။ အခု အစိုးရရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပိုင်းဆိုင်ရာ စာပုံနှိပ်တိုက်မှာ ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ အခုတော့ သေသွားပြီ အဲဒီ

အဘိုးကြီး။ သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတွေများ တရားဟောလို့ရှိရင် သူက ပြန်ပြန်ပြောတတ်တယ်။ **“ကိုယ်တော်တို့နော် ကိုယ်တော်တို့ ဖော်တဲ့ ဆေးလည်း ကိုယ်တော်တို့ဟာ ကိုယ်တော်တို့လည်း စားကြည့်ဦး”** ပေါ့လေ။

ဆိုလိုတာကတော့ ကိုယ်ဟောတဲ့တရား ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း အရင်ကျင့်ကြည့်ဦးလို့ သူက ပြန်ပြန်ပြောတာ။ သူများချည်းပဲ သိပ်ဟောမနေနဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ပြန်ကျင့်ကြည့်ဦးလို့ သူက ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီး စာတတ်ပေတတ်ကြီးဆိုတော့ ပြန်ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမ တို့လည်း အဲဒီလိုသာ ပြန်ပြောကြနော်။ တကယ်တရားဟောကြတယ်ဆိုရင် တော့။ “ကိုယ်တော်တို့နော် ကိုယ်တော်တို့ဖော်တဲ့ ဆေးလည်း ကိုယ်တော်တို့ ကုန်အောင်စားကြည့်ဦးလို့” ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ရောဂါ ပျောက်မှလည်း သူများလိုက် ကုဦးပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကိုယ့်ရောဂါဖြင့် မပျောက်ဘဲနဲ့ သူများရှောက်ရှောက် ကုနေတာတွေကလည်း အများသားဗျ။ ဒါကြောင့် ဘုရားတရားတွေကလည်း ပဲပြည့်နေတာပဲလို့ကို ပြောရမလို့ပဲ။ ဟုတ်တိပတ်တိ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးထုတ်ပြီး လုပ်တဲ့တရားတွေကိုကလည်း တပုံတစ်ခေါင်းကြီး။ ဒကာဒကာမတို့လည်း မျက်စိမလည်ကြစေချင်ဘူး။

ဦးဇင်းတို့က မျက်စိမလည်အောင် ဦးဇင်း တတ်တယ်၊ ဦးဇင်းသိ တယ်၊ ဦးဇင်း စာပေတွေ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဦးဇင်း ပိဋကတ်ကို ဘယ်လို နှံ့စပ်တယ်၊ ဒီလိုမျိုးဂုဏ်တွေထုတ်ပြီး ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို ပြောသလား၊ မပြောဘူးလား။ (မပြောပါဘူး ဘုရား)။ မပြောဘူးနော်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို ဦးဇင်းတို့က ဟိတ်တွေဟန်တွေ ထုတ်ပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဆင်ခြင်နိုင်၊ ဒကာ၊ဒကာမတို့ တိုင်းထွာနိုင်တဲ့ အနေအထားထိကို ဦးဇင်းက ကြိုးစားပြီးပြောနေတာ။ ဟိုး ကမ္ဘာဦးကနေ စပြီးသကာလ တရားဓမ္မ တွေရဲ့ စီးကြောင်းကြီး စီးလာပုံအနေအထား၊ ဒါဆို ဒကာ၊ဒကာမတို့ မြင်သာ လား၊ မမြင်သာဘူးလား။ (မြင်သာပါတယ်ဘုရား)။ မြင်သာတယ်နော်။

တကယ်တော့ ဒကာဒကာမတို့ တရားဓမ္မဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ဖော်ထုတ်ခဲ့ရတာဟာ သေပြီးနောက် နောက်ဘဝ ကောင်းစားအောင်လို့လား၊ အခုဘဝ ကောင်းစားအောင်လို့လား။ အခုဘဝ ကောင်းစားအောင်လား။ (အခု ဘဝကောင်းစားအောင် ပါဘုရား)။ အခုဘဝ ကောင်းစားအောင်လို့ ဒါလေး

တော့ ရဲရဲသားဖြေကြည့်ကြစမ်းပါ။ နောက်ဘဝ ကောင်းစားဖို့လား၊ အခုဘဝ ကောင်းစားဖို့လား။ (အခုဘဝကောင်းစားအောင်ပါဘုရား)။ အခုဘဝ ကောင်း စားအောင်နော်။ ဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ဒါကိုအောင့်သက်သက်နဲ့ ဖြေရ တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှလား မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဟာ. . ငါတို့ သေပြီးနောက်မှ မဟုတ်ဘူးလား။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ငါတို့ သေပြီး နောက်မှ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟော. . အဲဒီလိုမျိုးလိုလို ဦးဇင်းတို့က တစ်ခါတည်း တွေးကြ မှာကိုးဗျ။

သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဖြစ်သေးရဲ့လား

အဲသည်လိုတွေးတော့ အခုဘဝ ကောင်းစားအောင်ဆိုတော့ နတ်ပြည်တို့၊ နိဗ္ဗာန်တို့ဆိုတာတွေဟာ အလကား အချောင်အခွေခံရပြီထင်တယ်လို့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က အောက်မေ့ချင်အောက်မေ့ကြမှာ။ တကယ်တော့ အချောင်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို ဒါက။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လို့ တွေးတွေး၊ သေပြီးနောက် မဖြစ်ဘူးလို့ တွေးတွေး၊ တွေးတယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက တစ်ခါတည်းကို ကြက်ခြေခတ်ပစ်တာ။ **သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လို့များ တွေးရင်တော့ သဿတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကွ. .**တဲ့။ **သေပြီးနောက် မဖြစ်ဘူးလို့များတွေးရင် ဥစ္ဆေဒ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကွ. .**ကွတဲ့ ဆိုပြီးတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို မြတ်စွာဘုရားနောက်က လိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မြတ်စွာ ဘုရားက ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ သေပြီးတော့ ဖြစ်တယ်လို့ မတွေးစေချင်ဘူး။ သေပြီးနောက် မဖြစ်ဘူးလို့ဆိုတာကို မတွေးစေချင်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက မတွေးစေချင်ဘူး။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း မေးကြတယ်။ အရှင်ဘုရား.. သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဖြစ်သေးရဲ့လား ဘုရား.. လို့ မေးကြတယ်။ မေးတဲ့အခါကျတော့ ဒကာဒကာမတို့ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လို ဖြေမယ်ထင်တုန်း။ ဖြစ်တယ်လို့များ ဖြေမယ်ထင်သလား။ တတယ်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လိုပြောတုံးဆိုတော့ “အရှင်ဘုရား သတ္တဝါသေပြီး နောက် ဖြစ်သေးလားလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ငါ အဲဒီလို မယူဘူးတဲ့” မြတ်စွာဘုရား

က ဖြေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်အဖြစ်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားနောက်ကနေ လိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ အဲသည်လိုဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကကော သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လို့ယူရင် သင့်မြတ်ပါမလား။ (မသင့်မြတ်ပါဘူး ဘုရား)။ မြတ်စွာဘုရားကတောင် သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အယူမျိုး ငါမယူဘူးလို့ ပြောတယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားနောက်က လိုက် နေတဲ့သူတွေက မြတ်စွာဘုရားကို ကန်နကောဇ(ကန့်လန့်)လုပ်ပြီး သကာလ ငါတို့ကတော့ကွာ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်နှယ့်ယူယူ မယူယူ၊ ငါတို့ ကတော့ သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူမှပဲလို့လုပ်လို့ တော်ပါ့မလားဗျာ။ (မတော် ပါဘုရား)။ မတော်ဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ဒကာဒကာမ တို့ကလည်း သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လို့ များ မယူပေးကြနဲ့လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရားကို မေးပြန် သေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဒီလိုဆိုရင် သတ္တဝါ သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူး များ ယူသလားဘုရားလို့ ဒီလိုပြန်ပြီးမေး ကြပြန်သေးတယ်။ အဲဒီလိုလည်း ငါမယူဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတယ်။ ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကလည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားနောက်က လိုက်နေတဲ့ တပည့်တပန်းတွေ။ တပည့်တပန်းတွေ ဖြစ်တော့ မြတ်စွာဘုရားက သေပြီးနောက်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အယူကို မယူဘူးလို့ ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားတပည့်ဖြစ်တဲ့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ကလည်းပဲ သေပြီးနောက် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အယူအဆမျိုးကို မယူကြနဲ့နော်။ ယူရင် တော်ပါ့မလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (မတော်ပါဘူးဘုရား)။ မတော်ဘူးနော်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားနောက်က လိုက်နေတဲ့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ငါတို့ သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူးဟေ့လို့ မယူပေးပါနဲ့။ ဒီလိုပြောရမယ်၊ ဦးဇင်းတို့။ ဒါပေမယ်လို့ မယူပေးကြနဲ့သာပြောရတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ယူချင်ယူမှာ။ ဘယ်လိုယူချင်ယူမှာတုံး။ ငါတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင်တော့ မဖြစ်တော့ ဘူးဟေ့. . လို့ အဲလိုယူချင်ယူမိမှာ။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့သူဟာ နောက်ဖြစ် သေးတယ်လို့ ယူသလား၊ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ယူသလား လို့ မေးရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ယူတယ်ဘုရားလို့ ဖြေလိုက်ကြမှာမဟုတ်လား။ (ဖြေမှာပါ ဘုရား)။ ဖြေလိုက်မိမှာပဲနော်။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် ရှေးအခါက ကြားနေတာက တကယ်လို့သာ ဥပါဒါန်ကုန်လို့ ရဟန္တာဖြစ်၊ အဲဒီရန္တာဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သာ သေ

ရင်တော့ သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူးဟေ့. . လို့ ထင်ကြတယ်။ ပြောလည်း ပြောကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဓမ္မစကြာမှာ ဟောခဲ့တယ်ကိုးဗျ။

နတ္ထိ ဒါနိ ပုန ဘဝေါ

ဘယ်လိုဟောခဲ့တုံး ဆိုတော့ **အယ မန္တိမာ ဇာတိ၊** ငါ -ဒါနောက်ဆုံး ဇာတိပဲကွ လို့ ဒီလိုပြောတယ်။ဒါကို ဦးဇင်းတို့ ဘာသာတရားလိုက်စားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နားမလည် ကြဘူး။ နားမလည်တော့ **နတ္ထိ ဒါနိ ပုန ဘဝေါ** ဘဝသစ်ဆိုတာ ဖြစ်ဖို့မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ သေပြီးနောက် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ ပဲလို့ ဒီလိုထင်ကြတယ်။ အမှန်က ဒီလိုပြောလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ဘဝသစ် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘဝဆိုတာ ဘာပြောတာတုန်း။ ဘဝဆို တာက လုံးဝ ကိုယ်လောဘ ဖြစ်တာတွေ၊ ကိုယ်ဒေါသဖြစ်တာတွေ၊ ကိုယ်မောဟဖြစ် တာတွေ၊ အဲဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ခြံရံပြီးသကာလ ကိုယ်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေ လုပ်တာတွေ၊ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပဋိစ္စ၊ သမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ် ကြီး လည်ပတ်နေတာတွေကို ပြောတာ။ အဲဒီလို လည်ပတ်နေတဲ့အနေအထား ကို ဦးဇင်းတို့ ဘဝ. . စေတနာကို ဘဝလို့ ဒီလိုပြောတာ။ မြတ်စွာဘုရားက **ပုညာဘိ သင်္ခါရ၊ အပုညာဘိ သင်္ခါရ၊ အာနန္ဒာဘိ သင်္ခါရ** ဆိုတဲ့ ဒီသင်္ခါရ တွေပြောတာ။ ဒီသင်္ခါရတွေကို ဘဝလို့ပြောတာ။ အဲဒီလို သင်္ခါရမျိုး ငါ- နောက်ထပ် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဒီလိုပြောတာ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ **နတ္ထိ ဒါနိ ပုန ဘဝေါ** ဒီလိုပြောတာ။

ဒါကို ဘုရားတို့၊ ရဟန္တာတို့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသေရင်တော့ နောက် ထပ်ဘဝ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ လူတွေက ထင်ကြတယ်။ အခုခေတ်သာ ထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကတောင် ထင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က ရဟန်းတစ်ပါးက ဘယ်လိုပြောတုံးဆိုတော့ ရဟန္တာတွေ သေ ပြီးရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ ရဟန္တာတွေ သေပြီးရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးနဲ့ သူက သူ့ဆီချဉ်းကပ်လာတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ဟောတယ်။ တရားဟော တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလိုတရားဟောတော့ ကျန်တဲ့ရဟန်းတွေက ကြားတယ်၊ တရား သိတဲ့ ရဟန်းတွေကနေကြားတယ်။ ကြားတဲ့အခါကျတော့ ငါ့ရှင် ရဟန္တာ သေ

ပြီးနောက် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့ မပြောပါနဲ့ဘုရား။ ရဟန္တာက သေပြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဘုရားက ဒီလိုမဟောပါဘူးပေါ့။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားက ဟောပါတယ်ပေါ့။ ဘုရားက **နတ္ထိ ခါနိ ပုန ဘဝေါ** နဲ့ ဟောပါတယ်ပေါ့။

အဲဒီတော့ ရဟန္တာသေပြီး ဒါဖြင့်နောက်ဖြစ်သေးလို့လားပေါ့။ နောက်ဖြစ်သေးတယ်လို့လည်း ကိုယ်တော် ယူဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒီလိုဆို မရှိလို့ပေါ့ဘုရားနဲ့ဆိုပြီးတော့ သူက တစ်ခါတည်း ဆက်ဆက်ပြီးတော့ ဟောနေ တယ်။ ရဟန်းတွေက တားတယ်. . မရဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင်သာတိပုတြာဆီ ခေါ် သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အရှင် ရှင်သာတိပုတြာ ဟောဒီရဟန်းကတော့ဖြင့် ရဟန္တာ သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူအဆကြီးနဲ့ ယူဆပြီး သကာလ ဒကာ၊ဒကာမတွေကို ဟောပြောနေပါတယ်။ ဒကာဒကာမတွေ တော်တော်ကြာ ရဟန္တာ သေပြီးနောက် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူ အဆကြီး စွဲကပ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒီရဟန်းကိုလည်း ဆုံးမပေးပါဦး။ ရှင်သာရိပုတ္တ ရာခုံရုံးသွားပြီးတော့ တရားစွဲကြတယ်။ တရားစွဲကြတဲ့အခါကျ ရှင်သာရိပုတ္တရာ က သူ့ကို တရားစစ်ဆေးတယ်။

မင်း ဒီလိုဟောတာမှန်သလား။ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရားပေါ့။ ရဟန္တာ သေပြီးနောက် နောက်မဖြစ်တော့ဘူးလို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားက အဲဒီလိုဟောတယ်လို့လည်း တပည့်တော်တော့ ယူဆပါတယ်။ အဲသည်လိုမျိုးကြောင့် တပည့်တော်တော့ဖြင့် ရဟန္တာသေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ ဘူးလို့ ဟောပါတယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက မေးတယ်။ ဘယ်လိုမေးလဲ ဆိုတော့ ရဟန်း. . ဥပါဒါန္တက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာတရားတွေဟာ ကျဆုံးတတ်သလား။ တိုးတက် တတ်သလား။ ဒုက္ခရောက်စေတတ်သလား။ ဒုက္ခငြိမ်းစေတတ်သလား။ အစရှိသည်ဖြင့် မေး တယ်။ အဲဒီလိုမေးလိုက်လို့ ဖြေလည်းပြီးရော ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဉာဏ်ထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ မှန်ပါ့ဘုရား တပည့်တော် ရဟန္တာသေပြီး နောက်မဖြစ်တော့ဘူး လို့ပြောဆိုတဲ့စကားကို ရုပ်သိမ်းပါမယ်ဘုရားလို့ ဟောသည်လိုမျိုးလုပ်သွား ရတာ။

ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတို့တတွေ အခု ဒကာ၊ဒကာမတို့တစ် တွေ ရဟန္တာသေပြီး နောက်မဖြစ်တော့ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့သူကတော့ နောက်

မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဒီလိုမျိုး ယူမိတတ်ကြတယ်။တကယ်လို့များ ယူရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ဘဝ မဖြစ်တော့ဘူးလို့သာ ယူရင်တော့ **ဥစ္ဆေဒမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီး**က ဒကာဒကာမတို့ရင်ထဲ တန်းလန်းလို့ ပြောရမလား၊ မပြောရဘူးလား။ (ပြောရပါမယ်ဘုရား)။ ဒါကြောင့် သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုးကို ဒကာ၊ဒကာမတို့ ယူလို့တော်ပါမလား။ (မတော်ပါဘူးဘုရား)။ မတော်ဘူးနော်။ သေပြီးနောက် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မယူကြနဲ့။ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မယူကြနဲ့ဆိုတော့ ဒါဖြင့် ဖြစ်ဦးမှာလို့ ယူရမှာလား။ ဖြစ်ဦးမှာလို့လည်း မယူကြနဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ဖြစ်ဦးမှာလို့လည်း သူ မယူဘူးလို့ပြောတယ်။ မဖြစ်တော့ဘူးလို့လည်း သူ မယူဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူ့မေးတဲ့ ပုဏ္ဏားကနေပြီးတော့ ပြန်မေးတယ်။ ဘယ်လိုမေးတုံးဆိုတော့

ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ဘုရားတဲ့ သတ္တဝါတွေသေပြီးနောက် တချို့ဖြစ်၊ တချို့မဖြစ်ဘူးလို့များ ယူတာလားဘုရားလို့ **ဧကစ္စ သဿတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ** အားဖြင့် မေးတယ်။ အဲဒီလိုလည်း ငါမယူဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခါ ပြန်မေးတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ဘုရားကတဲ့ သတ္တဝါတွေ သေပြီး လို့ရှိရင် ဖြစ်တာလဲမဟုတ်၊ မဖြစ်တာလဲမဟုတ်လို့များ အရှင်ဘုရားက ယူတာလားလို့ **အမရာ ဝက္ခေပ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနဲ့** သူက မေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား က ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ အဲဒီလိုလည်း ငါ မယူဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဒီတော့ ဒကာဒကာမတို့ကလည်း တစ်ခါတည်း သတ္တဝါတွေ သေပြီးရင် ငါတို့သေပြီးရင်တော့ဖြင့် တချို့ဖြစ်၊ တချို့မဖြစ်လို့လည်းပဲ မယူနဲ့။ ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်၊ မဖြစ်တာလည်း မဟုတ်လို့လည်း မယူနဲ့လို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒကာဒကာမတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ။ ဘုရားနောက် လိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ ဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ဘုရားနောက်လိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ တချို့ဖြစ်၊ တချို့ မဖြစ်လို့လည်း မယူ ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်၊ မဖြစ်တာလည်း မဟုတ်လို့လည်း မယူ။ အဲဒီလိုမျိုး မယူတော့ ဘာယူရမှာတုန်းလို့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ဦးဇင်းတို့ကို ပြန်မေးစရာလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ပြန်မေး ခဲ့တယ် ဒီပုဏ္ဏားက။ ဘယ်လိုမေးလဲဆိုရင် ဒီလိုဆို အရှင်ဘုရားက ဘာအယူ ယူတာ တုန်း။ မှတ်ထားကြနော်။ ဘုရားက ပြန်ဖြေတဲ့ဟာလေးကို . . ဒကာ၊ ဒကာမ တို့က မှတ်ထားကြ။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် ဒကာဒကာတို့က ဘုရားနောက်လိုက်နေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘုရားဖြေသလိုဖြေရမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကို မေးတယ် အရှင်ဘုရားက ဘာအယူကို ယူတာတုံးတဲ့။ မေးတဲ့အခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ဖြေတယ်။ ငါ ဘာမှမယူဘူးတဲ့။ နားလည်ပြီလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လိုဖြေသတဲ့လဲ။ (ဘာမှမယူဘူးလို့ ဖြေပါ တယ် ဘုရား)။ ဘာမှမယူဘူးလို့ ဖြေတာ။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘာအယူမှ မယူဘူးတဲ့ဗျာ။

ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကိုလည်း သူများတွေကမေးကြမယ်။ သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူမလား။ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ယူမလား။ တချို့ဖြစ်၊ တချို့မဖြစ်ဘူးလို့ ယူမလား။ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်။ မဖြစ်တာလည်း မဟုတ်လို့ ယူမလား။ ဒါတွေဘာမှ မယူရဘူးလို့ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီလိုဆို ဘာယူမှာတုံးလို့မေးရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေကြမယ်။ ဘာမှ မယူဘူးလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဖြေရမှာ။ အဲဒီလိုဖြေတဲ့အတိုင်းပဲ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာမှ မယူဘဲလည်းနေပေးကြနော်။ နေနိုင်ပါ့မလား ဒကာဒကာမတို့။ (နေနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ နေကြ။ ယူရတာမှခက်သေးဗျာ။ မယူဘဲနေရင် ရှင်းတောင်ရှင်းသေးဗျာ။ ဘာမှ မယူကြနဲ့။

သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လည်း မယူကြနဲ့။ မဖြစ်ဘူးလည်း မယူကြနဲ့။ တချို့ဖြစ်၊ တချို့မဖြစ်လဲ မယူကြနဲ့။ မဖြစ်တာလည်းမဟုတ်၊ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်လို့လည်း မယူကြနဲ့လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒါဖြင့် ဘာယူရမှာတုန်းဆိုတော့ ဘာမှကို မယူကြနဲ့။ ကဲ. . ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အယူတွေ ရှင်းမသွားဘူးလားဗျာ။ ရှင်းရောပေါ့။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားကို မေးသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း မေးဦးမှာ။ သူများတွေက. . မင်းတို့က ဘာမှမယူဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလုပ်နေကြတာတုန်းကွာလို့ မေးလိမ့်ဦးမယ်ဗျာ။ မေးတော့လည်း အဖြေတော့ ခက်မနေကြနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းမေးတယ်။ ကျုပ်တို့က မြတ်စွာဘုရားနောက် အတုလိုက်ရမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကို ပုဏ္ဏားက ဘယ်နှယ်မေးလဲဆိုတော့ ဒီလိုဆို အရှင်ဘုရားက ဘာအယူမှ မယူဘဲနဲ့ ဘာ လုပ်ဖို့ ရဟန်းသမဏလုပ်နေတာတုန်း။ လူတွေကို လိုက်တရား ဟောနေတာတုန်းတဲ့ဗျာ။ မေးတယ်ဗျာ။

ကောင်းတာတွေဆိုတာက လုပ်ရတယ်

မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတယ်။ လူတွေ တရားရှိပြီး ငြိမ်းချမ်းကြအောင်လို့တဲ့။ လူတွေက တရားပျက်ပျက်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်နေကြတာကို ငါမြင်ရလို့တဲ့။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ တရားပျက်ရင် ဒုက္ခမရောက်ဘူးလား။ (ရောက်ပါတယ်ဘုရား။) တရားကျင့်မယ်ဆိုရင်ကော ဒုက္ခက မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား။ (ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီတော့ လူတွေ တရားပျက်ပျက်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်နေကြတာကို ငါသနားလို့မို့ လူတွေ တရားရှိပြီးတော့ ဒုက္ခငြိမ်းကြအောင်လို့ ငါက ဟောသည်လို သားတွေ ပစ်၊ မယားတွေ ပစ်၊ ထီးတွေပစ်၊ နန်းတွေ ပစ်ပြီးသကာလ ရဟန်းသမဏလုပ်ပြီး လူတွေလိုက်ချွတ်နေဖို့အတွက် ငါရဟန်းသမဏလုပ်တာတဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်ဗျာ။

ဒီတော့ ဒကာဒကာမတို့က ဘုရားကိုလည်း ရှိခိုးတယ်၊ တရားကိုလည်း ရှိခိုးတယ်၊ သံဃာကိုလည်း ရှိခိုးတယ်။ မင်းတို့က ဘာအယူမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ရှိခိုးနေတာတုံးကွလို့ ဘုတုဘောက်တောက်မေးခဲ့ ရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဖြေဖို့အတွက် လိုမနေပေဘူးလား။ (လိုပါတယ်ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က တခါတည်း ကျောင်းတွေကိုလည်းဆောက်နေမယ်၊ ကန်တွေကိုလည်း ဆောက်နေမယ်။ ရေကန်တွေကိုလည်း တည်နေမယ်။ ရေတွင်းတွေကိုလည်း တူးနေမယ်။ ဥပုသ်တွေကိုလည်း စောင့်နေမယ်။ ပုတီးတွေကိုလည်း စိပ်နေမယ်။ တရားတွေကိုလည်း အားထုတ်နေမယ်။ ကဲ မင်းတို့က ဘာအယူမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ကျောင်းဆောက်၊ ကန်ဆောက်၊ ရေတွင်းတူး၊ လမ်းဖောက်နဲ့ လုပ်နေကြတာတုန်းလို့ အမေးမခံရသင့်ဘူးလား။ ခံရသင့်သလား။ (ခံရသင့်ပါတယ်ဘုရား)။

ဒီတော့ ငါတို့တစ်တွေက ဒါတွေက ကောင်းတဲ့ဟာတွေကွ။
 ကောင်းတဲ့ဟာတွေ။ တရားတဲ့ဟာတွေ။ တရားတဲ့ဟာတွေ လုပ်တဲ့အတွက်
 ငါတို့ငြိမ်းချမ်းအောင်လို့ ငါတို့လုပ်ရတာ။ ငါတို့ မတရားတာတွေ ပျောက်ပြီး
 သကာလ ငါတို့ ဒုက္ခတွေ မရောက်အောင်လို့အတွက် ငါတို့ လုပ်ရတာလို့
 ဖြေမယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေစကားနဲ့ ထပ်တူကျမလား၊ မကျဘူးလား။
 (ထပ်တူကျမှာပါဘုရား။) ထပ်တူကျတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ငါတို့ သစ္စာတရား

တွေ့မို့လို့ လုပ်နေတာ။ ဖြေရလိမ့်မယ်၊ ဒကာဒကာမတို့က။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒီတော့ ဒကာဒကာမတို့ ဘာအယူမှ မယူကြနဲ့။ ဒီနေရာမှာ အလျင်းသင့်လို့ ပြောရဦးမယ်။ ဘာအယူမှ မယူကြနဲ့ဆိုတော့ သေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လည်း မယူ၊ မဖြစ်ဘူးလည်း မယူဆိုတော့။ ရှေးအခါတုန်းကတော့ ဖြစ်တယ်တို့ မဖြစ်ဘူးတို့ကို ဦးဇင်းတို့က ယူနေကြတာကိုး။ ယူနေကြတော့ ဒကာဒကာမတို့က ဒါနလေးပြုလိုက်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါနပြုတာတုန်း။ သေပြီးနောက် အတွက်ပဲ ရည်မှန်းပြုတာပဲ။ သီလလေး ဆောက်တည်လိုက်တော့လည်း ဘယ်လိုဆောက်တည်တာတုန်းဆိုတော့ သေပြီးနောက်အတွက် ဆောက်တည်တာပဲ။ ဘာဝနာပွားကြစို့ဆိုလည်း သေပြီးနောက်အတွက်ပဲ ရည်မှန်းပြီး ဘာဝနာပွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း။ ဒါနလေးမှ မပါရင်တော့ “ရေးဘူးနဲ့ ဖိနပ် မပါရင် နွေအခါမှသိ” ဆိုတော့ “ဒါနနဲ့ သီလ မပါရင် သေခါမှသိလိမ့်”လို့ တောင်မှ ရှေးဥပမာ စကားပုံရှိလား၊ မရှိဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ရိုပါတယ် ဘုရား)။ ရှိခဲ့တာ။ ။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ဟာ။ ။ ငါတို့ ဒါန မပါဘဲနဲ့ သေသွားရင် နောက် ဘဝကျရင်တော့ လူမွဲကလေးဖြစ်ပြီး၊ လူဆင်းရဲလေးဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုရင် ဟန်မကျ ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီဒါနပြုတာက သေပြီးနောက်ချမ်းသာအောင်လို့ပြုတာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ။ ဒကာဒကာမတို့။ ဟုတ်နေကြတယ်။ သီလဆောက် တည်တာလည်း ဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ။ တော်ကြာငါတို့က သီလဆောက်တည် တာမရှိဘဲနဲ့ တစ်ခါတည်း သီလတွေပျက်ပြီးတော့ သူ့အသတ်တွေသတ်ပြီး တစ်ခါတည်းသေသွားရင်၊ သူ့ဥစ္စာတွေခိုးပြီးသေသွားခဲ့ရင် တော်တော်ကြာ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲနဲ့ ငရဲလားနေ ဒုက္ခ။ အဲဒီလိုဆို ဒီငရဲဘေးကနေလွတ် အောင်အတွက်ဆိုပြီးတော့ ငါတို့သီလဆောက်တည်မှ၊ နတ်ပြည်ရောက်အောင်ဆိုရင် ငါတို့ သီလဆောက်တည်မှဆိုပြီးတော့ ကဲ။ ။ သီလဆောက်တည်တာလည်း နောက်ဘဝအတွက် ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ ဖြစ်နေကြပြန်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘာဝနာပွားတယ်ဆိုတော့လည်း ငါတို့ ဘာဝနာမပွား သမျှတော့ဖြင့် မဂ်တွေဖိုလ်တွေလည်း မရောက်ဘဲဖြစ်ပြီးသကာလ သေပြီးနောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီးကိုလည်းပဲ ငါတို့ မဆိုက်ဘဲနေ

လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အခုကတည်းက ဘာဝနာပွားမှဆိုပြီးတော့ ဘာဝနာ တရားပွားကြတယ်။ ဒီဘာဝနာတရားပွားတာကလည်း သေပြီးနောက် ဘာမှ မဖြစ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ဖြစ်နေ ပါတယ်ဘုရား)။ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ ပြောကြမယ်ဆိုရင် ဒါနပြုတာရယ်၊ သီလဆောက်တည် တာရယ်၊ ဘာဝနာ ပွားတာရယ်ကို အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် သေပြီးနောက် ဆိုးဆိုး မဖြစ်ဖို့၊ သေပြီးနောက် ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖို့၊ သေပြီးနောက် ကောင်းကောင်း ရော၊ ဆိုးဆိုးရော နှစ်မျိုးလုံးကို ဘာမှကို မဖြစ်တော့ဖို့၊ ဟောဒီ အချက်သုံးချက် ထဲက တစ်ချက်ချက်ကို သွားဝင်မနေပေဘူးလား ဒကာ ဒကာမတို့။ သွားဝင်နေ ကြတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ ဒါနပြုတာ မဖြစ်ကြနဲ့လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ သီလဆောက်တည်တာ မဖြစ်ကြနဲ့။ အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ ဘာဝနာပွားတာ မဖြစ်ကြနဲ့။ ဦးဇင်းတို့က မတားသင့်ဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (တားသင့်ပါတယ်ဘုရား) တကယ်လို့များ နောက်ဘဝ ဆိုးဆိုးမဖြစ်ဖို့၊ နောက်ဘဝ ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖို့၊ နောက်ဘဝကောင်းကောင်းရော ဆိုးဆိုးရော နှစ်မျိုးစလုံးကို ဘာမှမဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ဟာကြီးရောက်ဖို့လို့ဆိုပြီး တကယ်လို့များ ဦးဇင်းတို့က မှန်းပြီး သ ကာလ ဒါနတွေ၊ သီလတွေ၊ ဘာဝနာတွေကို ပြုကြမယ်၊ ဆောက်တည်ကြ မယ်၊ ပွားများကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဒါနပြုတာ၊ သီလဆောက်တည်တာ၊ ဘာဝနာ ပွားတာဆိုရင် အဲဒီဒါနပြုတာ၊ သီလဆောက်တည်တာ၊ ဘာဝနာ ပွားများတာ တွေကတော့ ကောင်းနေမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ ကောင်းနေကြမှာပဲ မဟုတ်ပါ လား။

အဲဒီလိုကောင်းနေပေမယ့် အဲဒီဒါနပြုတာကြီးက၊ အဲဒီသီလ ဆောက်တည်တာကြီးက၊ အဲဒီဘာဝနာပွားတာကြီးက နောက်ဘဝအတွက်လို့ ဆိုတဲ့ ဟာကြီးပေါ်မှာမှီးပြီးတော့ နောက်ဘဝအတွက်လို့ လာလိုက်သည်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နောက်ဘဝ ဖြစ်ဖို့နဲ့၊ မဖြစ်ဖို့နှစ်ခု တစ်ခုခုပဲ မဟုတ်ပါလားဗျာ။ ဖြစ်ဖို့ဆိုရင် **သဿတ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ** အယူ ဝင်သလား၊ မဝင်ဘူးလား။ (ဝင်ပါတယ် ဘုရား)။ မဖြစ်ဖို့ဆိုရင် **ဥစ္ဆေဒ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ**အယူ ဝင်သလား၊ မဝင်ဘူးလား။ (ဝင်ပါတယ် ဘုရား)။ ဝင်ပြီ။ **သဿတ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိနဲ့-ဥစ္ဆေဒ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ** ဝင်တယ် လို့ဆိုရင် အဲဒီ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ကောင်းမှု၊ကောင်းရာ တရားကြီးထဲမှာ

ဒိဋ္ဌိကြီး တန်းလန်းကြီးနဲ့ ကောင်းမှုကောင်းရာကြီးကို ရောက်သလား မရောက်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။ ရောက်တယ်။

တကယ်လို့များ ဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်းကြီးနဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာက ကောင်းပေမယ့်လို့ သာသနာတွင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာလား။ သာသနာပ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာလားလို့ ဦးဇင်းတို့ကမေးရင် မရှင်းဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ရှင်းပါတယ်ဘုရား)။ ရှင်းနေတာ။ ဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်း ရှိနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် သာသနာတွင်းရောက်ပြီလား၊ မရောက်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (မရောက်ပါဘူး ဘုရား)။ မရောက်ဘူး။ ဒီတော့ သာသနာတွင်းဒါန၊ သာသနာတွင်းသီလ၊ သာသနာတွင်းဘာဝနာ မဖြစ်ဘဲနဲ့ သာသနာပ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကတော့ ကောင်းပြီးသား။ ကောင်းပြီးသား ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်းစွဲနေတယ်ဆိုကတည်းက သာသနာနဲ့ သက်ဆိုင်သေးလား ဒကာ ဒကာမတို့။ (မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူးဘုရား)။ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီလို မသက်ဆိုင်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဟော.. သာသနာပကြီး ဖြစ်ကရော။ သာသနာပ ဒါနပြုတယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ အင်မတန်အောက်တန်းကျတယ်လို့ ဒီလိုပြောရလိမ့်မယ် ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ ဟုတ်လား။ သာသနာတွင်း ဒါနမှ သာသနာပ သီလဆောက်တည်ရတယ်ဆိုတာတော့ အင်မတန်အောက်တန်းကျလိမ့်မယ်။ သာသနာတွင်း သီလမှာ သာသနာပ ဘာဝနာပွားရတယ်ဆိုတာ အောက်တန်းစားပဲ။ သာသနာတွင်း၊ သာသနာပကို ဘာနဲ့ ခွဲခြားမလဲလို့ဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိရှိတာ၊ မရှိတာနဲ့ ခွဲခြားရမယ်။ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောရမယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့က သာသနာပ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကိုပြုလုပ်တယ်ဆိုရင် အောက်တန်းကျတယ်။ သာသနာတွင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို ပွားများတယ်ဆိုရင် အထက်တန်းကျတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လုပ်ရတာချင်း အတူတူဆိုရင် ဘယ် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လုပ်မလဲ.. .။ သာသနာတွင်း လုပ်မလား၊ သာသနာပ လုပ်မလား ဒကာဒကာမတို့။ (သာသနာတွင်း လုပ်ရမှာပါဘုရား)။ သာသနာတွင်း လုပ်ရမှာ။ ပြုရတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာချင်းအတူတူ ဦးဇင်းတို့က သာသနာ တွင်း

လေးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ဖို့ကလေး လိုတာဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့က သာသနာ တွင်းလေး လုပ်ရမှာမို့လား။ (မှန်ပါဘုရား)။ ဒီစကားကို ဦးဇင်းတို့က ပြောတယ်။

ဒီတော့ သာသနာပ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မလုပ်ကြနဲ့လို့ ပြော လိုက်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့က ဘုရားမတည်ကြနဲ့ ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကျောင်းမဆောက်နဲ့လို့ ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က ရေကန် မတူးနဲ့ လို့ပြောတယ်။ လမ်းမဖောက်ကြနဲ့လို့ ပြောတယ်လို့ ဒကာ၊ဒကာမ တချို့က နေပြီးတော့ တခါတည်း ရွာသူရွာသားတချို့ပေါ့ဗျာ။ စုန်းတွေပေါ့။ အဲဒါတွေက နေပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ကိုပြုစားကြတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟာ ဒီဘုန်းကြီးတွေက ဒါနပယ်သတဲ့။ သီလပယ်သတဲ့ ဆိုတဲ့ဟာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ပယ်လိမ့်မှာတုံး။ ကောင်းသည်ထက်ကောင်း၊ အကောင်းဆုံးသီလကို၊ အကောင်းဆုံးဒါနကို ပြုစေချင်လို့ ဦးဇင်းတို့က ပြောနေတာ။ အကောင်းဆုံး ဒါနဖြစ်အောင် ဘယ်လို ပြုရမှာတုန်း။ အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းဆောက်ရမှာတုန်း။ အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုလုပ် လမ်းဖောက်ရမှာတုန်း။ အကောင်းဆုံး ဘယ်လို လုပ် ရေတွင်းတူးရမှာတုန်း။ အကောင်းဆုံး ဘယ်လို ဆွမ်းလှူရမှာတုန်း။ အကောင်းဆုံး ဘယ်လို သင်္ကန်းလှူရမှာတုန်း။ သာသနာတွင်း ဖြစ်အောင် ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ပြီး လှူကြ။ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ပြီး သီလဆောက်တည်ကြ။ ပြောလား၊ မပြောဘူး လားဗျာ။ ပြောတာ။ ဦးဇင်းတို့က ဒါနအကုန်လုံးပြုတတ်အောင် ပြောတာ။ သီလ အကောင်းဆုံး ဆောက်တည်တတ်အောင်၊ ဘာဝနာ အကောင်းဆုံး ပွားများတတ်အောင်ကို ပြောတယ်။

ဟော. . ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီနေရာ စကားစပ်လို့ပြောတာ။ ဒိဋ္ဌိနဲ့စပ် ပြီး စကားစပ်လို့ပြောတာ။ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ကြ။ သေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူ အဆမျိုးနဲ့ ရည်မှန်းပြီး ဒါနမပြုကြနဲ့။ တကယ်တော့ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာလုပ်ဖို့ ဒါနပြုတာတုန်း။ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးရဟန်းတွေ ကို ပစ္စည်းပစ္စယအားဖြင့်ထောက်ပံ့တာပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ဘုန်းကြီး ရဟန်းတွေကို ပစ္စည်းပစ္စယအားဖြင့် ထောက်ပံ့တယ်ဆိုတာ ဒါနပြုတာပဲ။ ဒါ ဖြင့် ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ အကျိုးရမှာတုန်းလို့ မေးရင် ဘုန်းကြီးရဟန်းဆိုတာက တကယ်ကောင်းကြောင်းကောင်းရာဖြစ်တဲ့ သစ္စာ တရားတွေကို ရှာဖွေနေတာ။ ဒီရှာဖွေနေတဲ့သူ ကိုယ်က မထောက်ပံ့ဘူး၊ မကူ

ညီဘူး၊ မလှူတန်းဘူးလို့ဆိုရင် ဘယ် . . သူတို့တတွေ ရှာဖွေနိုင်ပါ့မတုန်း။ အမှန် တရားတွေကို ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အားထုတ်နိုင်ပါ့မတုန်း။ သူတို့တတွေမှ ကျင့် ကြံကြီးကုတ် အားမထုတ်နိုင်ကြဘူးဆိုရင် ဘယ် . . သူတို့တတွေ တရားရကြပါ့ မတုန်း။ ဒီဘုန်းကြီးရဟန်းဆိုတဲ့သူတွေမှ တရားမရဘူးလို့ဆိုရင် တို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး တရားရပါ့မတုန်းလို့ တွက်ဖို့မကောင်းဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။

ဘုန်းကြီးတွေကို ဘာကြောင့်လှူရတယ်

ဘုန်းကြီးရဟန်း တရားမရဘဲနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တရားရနိုင်ပါ့ မလား။ (မရနိုင်ပါဘူးဘုရား)။ မရဘူး။ နွားကျောင်းသား ထမင်းမဝလို့ရှိရင် နွားကို အစာဝအောင် ကျောင်းနိုင်ပါ့မလား။ (မကျောင်းနိုင်ပါဘူးဘုရား)။ နွားကျောင်းသား ထမင်းဝဖို့လိုတာပေါ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဟုတ်ပြီလား။ နွား ကျောင်းသားမှ ထမင်းမဝဘဲနဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကတောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး နေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် နွားကို သွားချင်ရာသွား လွတ်ထားမှာပေါ့။ နွားနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီးသကာလ စားစရာရှိတဲ့ စားကျက်ဆီကို မှန်မှန်ကန် ကန်မောင်းနိုင်ပါ့မလား။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကျောင်းနိုင်ပါတော့မလားဗျာ။ မကျောင်းနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီလိုမျိုးလို့ပဲ . . ဪ . . ဒို့တတွေကို ထိန်းကျောင်းပေးနေတာ ဟာ ဘုန်းကြီးတွေ။ အဲဒီတော့ ဒီဘုန်းကြီးဆိုတာ ထမင်းဝမှ ကိုက်မှာ။ ဒီ ဘုန်းကြီးဆိုတာ အဝတ်ပြည့်စုံမှ ကိုက်မှာ။ ဒီဘုန်းကြီးဆိုတာဟာ ကျောင်းပြည့် စုံမှ ကိုက်မှာ။ ဟောသည်လို သဘောထားနဲ့ ဒကာဒကာမတို့ လှူရမှာလား၊ မလှူရဘူးလား။ (လှူရမှာပါ ဘုရား)။ လှူရမှာပဲ။ အဲသည်လို သဘောထားပြီး တော့ ဦးဇင်းတို့က လှူကြရမှာ။ နွားကျောင်းသား ပိုက်ဆံပေးသလိုပေါ့။ နွားကျောင်းသားကို ထမင်းကျွေးသလိုပေါ့။ နွားကျောင်းသား ထမင်းကျွေးတာ နွားကျောင်းသားချစ်လို့ကျွေးတာလား ဒကာဒကာမတို့။ နွားတွေ ဝအောင် ကျွေးတာ။ ဘုန်းကြီးရဟန်းကို လှူတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးရဟန်းချစ်လို့ လှူတာ လား။ တကယ်တော့ ဒကာဒကာမတွေ ချမ်းသာရအောင်အတွက် ဘုန်းကြီး ရဟန်းကို လှူရတာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီစိတ်ထားမှန်နေရမှာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါပျောက်၊ သူတစ်ပါး ပျောက်၊ ယောက်ျား ပျောက်၊ မိန်းမပျောက်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း ငါမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ။ . ငါမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားကို ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးနဲ့ ဒီလိုမျိုး သညာတတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အခုကြည့်လေ ဘုန်းကြီးရဟန်းလှူတာပဲ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းဆိုတဲ့ သညာရှိသေးရဲ့လား။ မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ . . ဘုန်းကြီး ရဟန်းကို ကိုယ်ကချစ်လို့ လှူတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လှူတာလဲ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းဆိုတာ တို့တတွေကို ဆုံးမပေးနေတာ။ ဒကာ၊ဒကာမတွေကို ထိန်း ကျောင်းပေးနေတာ။ ဒကာဒကာမတွေ ဘုန်းကြီးရဟန်းများကနေပြီးတော့ ထိန်းကျောင်းမပေးလို့ရှိရင် ရိုင်းစိုင်း သွားမယ်။ ရိုင်းစိုင်းသွားရင် တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် သူ့များသားမယား မှားလို့မှား၊ သူများဥစ္စာခိုးလို့ခိုး၊ သူများ အသက် သတ်လို့သတ်နဲ့ လောကကြီး အကုန် ဗွက်ကြမ်းသွားမှာပေါ့။ တို့ မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်တော့မယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ တို့မငြိမ်းမချမ်း မဖြစ်အောင် ထိန်း ကျောင်းပေးနေတဲ့ ဟောဒီဘုန်းကြီးရဟန်းကို ငါတို့ပေးမှပာ-လို့ ပေးတာ။ အဲဒါ ဟာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကိုဘာဝနာ မပွားနဲ့လို့တားနေတယ်။ ဒါနမပြုနဲ့လို့ တားနေတယ်လို့များ နည်းနည်းလေးမှ ဦးဇင်းတို့ကို မှတ်မပေးကြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားရမယ်နော်. . ဒါ။

ဘဝနာကို ဤသို့ ပွားကြ

တကယ်ခင်များတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းကြီး။ ခင်ဗျားတို့ပါဝင်ပြီး ကပြနေတဲ့ ဇာတ်ကွက်၊ဇာတ်လမ်းကြီး။ ဟောဒီ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကွက်၊ဇာတ်လမ်းကြီးဟာ။ ဇာတ်ထုပ်ကြီးကပေါ့ဗျာ။ ဒီဇာတ်ထုပ်ကြီးထဲ ကိုယ်ကိုတိုင်ပါဝင်ပြီးတော့ က-ပြ နေကြတယ်ဆိုရင် တကယ်ကိုယ့်အခန်းကို စိစိငင က-တတ်ဖို့အတွက် ဦးဇင်းတို့ကနေပြီးတော့ သင်ကြားပြီးတော့ ပေးနေတယ်။ သွန်သင်ပြီးတော့ ပေးနေတာ။ အဲသည်လိုဆို တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆို ဒါနပြုကြ။ ခုနကပြောသလို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ပြု ကြ။ သီလ ဆောက်တည်ကြ။ ဘာဖြစ်လို့ဆောက်တည် ကြလဲလို့ဆိုတော့ ငါ သီလမဆောက်တည်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ ငါ ဒုက္ခ မရောက်အောင်လို့ သီလ

ဆောက်တည်ရတာ။ အဲသည်လိုမျိုး သိသိပြီးတော့ သီလ ဆောက်တည်ကြလို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုပြောရမယ်။

ဘာဝနာ ပွားကြ။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းပွားရမလဲ။ ငါ့သီလ လုံမှလုံရဲ့ လား။ ငါ့များ သီလပျက်နေသေးလား။ တကယ်လို့များ ငါ့သီလပျက်နေတာ ရှိသေးလို့ရှိရင် ငါ့သီလတော့ ငါပြင်မှ။ မပြင်ဘဲများ ငါ့နေမိနေသေးသလား။ ဒါတွေပွားတာကို ဘာဝနာပွားတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ဘာဝနာပွားပြီး တော့ နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သီလတွေလည်း သိပ်လုံမှာပေါ့။ ကိုယ့်သီလတွေ သိပ်လုံတာပေါ်မှာ မှီပြီး သကာလ ကိုယ်လည်းပဲ တစ်ခါတည်း အကျင့်ကောင်း တွေရ၊ သစ္စာတွေရှိ။ အဲဒီလို အကျင့်ကောင်းတွေ၊ သစ္စာတွေသာ ရှိနေမယ်ဆို ရင် ဒကာဒကာမတို့ ငြိမ်းချမ်းမှာလား၊ ဆင်းရဲ မှာလား။ (ငြိမ်းချမ်းမှာပါဘုရား)။ ငြိမ်းချမ်းကြမှာ။

အဲဒီလို သစ္စာတရားသိဖို့၊ အဲဒီလို သစ္စာတရားရှိဖို့အတွက် ခုခံကာ ကွယ်ပြီး ပေးနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိတရားကို ဒကာဒကာမတို့က ဖြုတ်ပစ်ကြ။ ဘယ်လိုဖြုတ် ပစ် ရမှာလဲ။ ငါတို့သေပြီးနောက် ဖြစ်သေးတယ်။ ငါတို့သေပြီးနောက် မဖြစ် တော့ဘူး။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဒီလို ယူရမလား၊ မယူရဘူးလား။ (မယူရပါဘူး ဘုရား)။ မယူရဘူး။ ဒကာ၊ဒကာတို့က ဘာယူရမှာတုံးလို့များမေးရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အခုခင်များတို့ ဘာများယူနေကြ သေးတုံးလို့မေးရင် ငါတို့ ဘာမှမယူ ဘူးလို့ ရဲရဲတင်းတင်းဖြေဖို့အတွက် သင့်မြတ်လား၊ မသင့်မြတ်ဘူးလား။ (သင့်မြတ်ပါ တယ်ဘုရား)။ သင့်မြတ်တယ်နော်။ ငါတို့ ဘာမှ မယူဘူး။ အိမ် ရောက်ရင်တော့ မပြောဝံ့တော့ မဖြစ်ကြနဲ့နော်။

နင်တို့ဘာယူကြတုန်း။ နင်တို့ အယူကဘာတုန်းဟဲ့လို့ဆိုရင် ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူပေါ်လို့များ သွားမလုပ်ကြနဲ့နော်။ ဗုဒ္ဓဘာသာက အယူမဟုတ် ဘူး။ ဟုတ်လား။ ဗုဒ္ဓဘာသာက အယူပေါ်လို့များ သွားမလုပ်ကြလေနဲ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ကိုယ်တိုင်က အယူမဟုတ်ဘူး။ အယူမရှိတဲ့ ဝါဒကြီးလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ငါတို့ ဘာယူကြတုန်း။ ဘာမှ မယူဘူး။ ပြောရမယ်။ ငါတို့ ဘာယူတုန်းဆို ဘာမှမယူဘူး။ ဘာမှမယူရင် နင်တို့ဒါဖြင့် ဘုရား ဘာဖြစ်လို့ ရှိခိုးနေတာတုန်း။ ဘာဖြစ်လို့ တရားဆည်းကပ်နေတာတုန်း။ ဘာဖြစ်လို့ သံဃာတော်တွေကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်း ပြီးနေတာတုန်းလို့ မေးမယ်

ဆိုရင် တို့တရားတွေကို ကျင့်ပြီးသကာလ ဒုက္ခငြိမ်းအောင်လို့ တို့ မတရားတွေ ဖြစ်ပြီးသကာလ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ မဖြစ်အောင်လို့ ပြောရမလား။ မပြော ရဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ပြောရမှာပါဘုရား။) ဒါသစ္စာတရားပဲ။

ဒီသစ္စာတရားကိုသာ ဒကာဒကာမတို့ ကျင့်ကြတယ်ဆိုရင် အစောပိုင်းတုန်းက ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာမှာ ကျင့်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာမှာ တစ်ခါတည်း ချမ်းမြေ့နေမလား၊ ဆင်းရဲနေမလား။ (ချမ်းမြေ့နေမှာပါ ဘုရား)။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ကျင့်ကြတယ်လို့ဆိုရင် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ချမ်းမြေ့နေမလား၊ ဆင်းရဲနေမလား။ (ချမ်းမြေ့နေမှာပါ ဘုရား)။ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည်မှာ ကျင့်ကြတယ်ဆိုရင်ရော ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည် ချမ်းသာနေမှာပဲ။ ကိုယ့်ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကျင့်ကြတယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာကြီး ချမ်းမြေ့နေမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလောက် တရားတော်တွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံ တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒီတရားတွေ ပျောက်သွားတယ်။ ဒီလိုဦးဇင်းတို့က ပြောရမယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတာနဲ့ ဒီတရားက ပျောက်သွားတယ်။

ရှုနည်းတွေ များလှပေမယ့်

ပျောက်သွားပြီး ဘာက ပြန်ရောက်လာလဲလို့ဆိုတော့ ဟော . . ရုပ်တွေ ရှူကြပေ။ နာမ်တွေ ရှူကြပေ။ ထွက်တာဝင်တာတွေ ရှူကြပေ။ ရှူတာ ရှိုက်တာတွေ ရှူကြပေ။ ကွေးတာ၊ ဆန့်တာတွေ ရှူကြပေ။ ဝင်လာတယ် ဒကာဒကာမတို့။ ဒါ့ကြောင့်တရားတွေဟာ သိပ်များသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်တရားတွေဟာ ဒကာ ဒကာမတို့နားမှာ သိပ်ဝေဝါးစရာတွေ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ဒကာ၊ဒကာမတို့က တရားရိုးရိုး စစ်စစ်မှန်မှန် တကယ်ကိုယ်ကျင့်ရမယ့်တရားလေးကို သိမြင်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ မဝေဝါးကြနဲ့တော့လို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုတိုက်တွန်းသင့်သလား။ မတိုက်တွန်းသင့်ဘူးလား။ (တိုက်တွန်းသင့်ပါတယ်ဘုရား။) တိုက်တွန်း သင့်တယ်နော်။ မဝေဝါးကြနဲ့တော့။ ငါတို့ကျင့်ရမယ့် တရားဟာတော့ဖြင့် မတရားတာတွေ ရောင်ဖို့ ပါလား။ မှတ်ချက်ချရမလား။ မချရဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။

(ချရမှာပါ ဘုရား)။ ချရမှာနော်။ ငါတို့ ကျင့်ရမှာတော့ဖြင့် မတရားတာတွေ ရှောင်ဖို့ပဲ။ မတရားရှောင်ရင် ဘာဖြစ်မှာတဲ့တုန်း။ တရားဖြစ်မှာ။ တကယ်လို့ များ တရားကျင့်ပြီဆိုရင် ဒီသူဆင်းရဲမှာလား၊ ငြိမ်းချမ်းမှာလား။ (ငြိမ်းချမ်းမှာ ပါဘုရား)။ ငြိမ်းချမ်းမှာ။ ဒါကတော့ဖြင့် ဒကာ၊ဒကာမတို့ အိပ်ရာက နှိုးရင် ဒီအတွက် တွက်တတ်ကြပါစေနော်။ တစ်နဲ့ တစ်နဲ့ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးလို့ရှိရင် ဒကာဒကာမတို့ စဉ်းစားတွေဝေနေဖို့လိုသေးလား။ (မလိုပါဘူး ဘုရား)။ တစ်နဲ့ နှစ်နဲ့ပေါင်းရင်တော့ ‘သုံး’ ပဲ-ဟ လို့ အိပ်ရာက နှိုးမေးရင်ရော မပြောနိုင် ပေဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ပြောနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ ပြောနိုင်တယ်နော်။

အဲဒီလိုပဲ ဒကာဒကာမတို့ မတရားလုပ်ရင် ဆင်းရဲမှာလား၊ ချမ်းသာ မှာလားလို့ အိပ်ရာကနှိုးမေးရင် ဆင်းရဲမှာပဲဘုရားလို့ ဖြေနိုင်လား မဖြေနိုင်ဘူး လား။ (ဖြေနိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ ဖြေနိုင်တယ်နော်။ ဒကာဒကာမတို့ တကယ်လို့ များ တရားကျင့်ရင် ချမ်းသာမှာပဲဆိုတဲ့ စကားကို အိပ်ရာက နှိုးမေး တော့ရော မပြောတတ်ဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ပြောနိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ ပြောကြရ လိမ့်မယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ဟောဒီတွက်ကိန်းလေးကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တွက်မိကြတယ်ဆိုရင် ဘုရားရဲ့တရားပေါ်ကို ဒကာဒကာမတို့ ရောက်ပြီ။ ဘုရားတရားပေါ်မှာ ရောက်တာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဘာအယူမှမယူ တော့ဘူး။

ဦးဇင်းတစ်ခါ ပြဿနာကြုံတယ်။ ဘယ်လိုပြဿနာကြုံတုန်းဆို တော့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သွားတယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ တရားသမား ဒကာ နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးတစ်ပါးရယ်၊ ဒကာနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဦးဇင်းရယ်ဆိုတဲ့အခါမှာ စကားပြောကြတယ်။ ဒကာက ဘာပြောလဲဆိုတော့ တပည့်တော်တော့ဘုရား. . . တဲ့ သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လို့ကို တပည့်တော်ကယူတာပဲတဲ့။ ဥပါဒါန်တာမကုန်ရင် ဧကန္တ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဟောသူက ပြောတယ်။ ဒါနဲ့သူက အကြောင်းတွေအကျိုးတွေနဲ့ ဖြစ်မယ့်ပုံသဏ္ဌာန်တွေနဲ့ သူပြောပါတယ်။ အဲဒီလို သူပြောပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျတော့ တစ်ခါ ဘုန်းကြီးက ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးက တပည့်တော်ကတော့တဲ့ သတ္တဝါသေပြီးရင် ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူးတဲ့။

ဟော သူကပြောတယ်ဗျာ။ နောက်တစ်ခါ ကျန်တဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က ဘာပြောလဲဆိုတော့ တပည့်တော်ကတော့ သတ္တဝါသေပြီးရင် တချို့တော့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ဖြစ်သင့်တဲ့လူကတော့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ မဖြစ်သင့်တဲ့လူကတော့ ဖြစ်ကို မဖြစ်ဘူးတဲ့။ သူကပြောတယ်။ အဲ. . ဦးဇင်းကတော့ ဘယ်လိုတုန်းတဲ့။ သူတို့ စကားတွေကို နားထောင်နေပြီးတော့ ဦးဇင်းကို ပြန်မေးကြတယ်။

ကျုပ်ကတော့ သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဖြစ်တယ်လို့ရော၊ မဖြစ်တယ် လို့ရော တွေးကိုတွေးလို့ မရဘူးလို့ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပဲပြောလိုက်တယ်ဗျာ။ သတ္တဝါသေပြီးနောက်ဖြစ်တယ်လို့လည်း ကျုပ်ဖြင့်တွေးစရာကို မရှိဘူးလို့၊ မဖြစ် ဘူးလို့လည်း တွေးစရာ မရှိဘူးလို့ ကျုပ်ကပြောလိုက်တော့ အောင်မာ . . ဦးဇင်းက လူလည်လုပ်လိုက်တာတဲ့ ကျုပ်ကိုပြောတယ် တစ်ခါတည်း။ တကယ် တော့ ဦးဇင်း ဒိဋ္ဌိဖြစ်မှာကြောက်တာနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာတဲ့။ ဦးဇင်း တစ်ခုခု တော့ ထင်ရမယ်တဲ့။ မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်ရင်ထင်၊ မထင်ရင် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရ မယ်တဲ့။ ပြောကြတယ်ဗျာ။ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ထင်ကို မထင်ဘူးဗျာလို့ ဒီလိုပဲပြောတယ်။

ဒါဦးဇင်း လူလည်လုပ်ပြောတာတဲ့။ ဧကန္တထင်ရမယ်တဲ့။ ထင်ရဲ့ သားနဲ့ကို တပည့်တော်တို့ကို ညာပြောနေတာ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒါဆို ဦးဇင်း မထင်ဘူးလို့ဆိုရင် မထင်တဲ့အကြောင်း ပြောစမ်းတဲ့။ သူတို့ကပြောတယ်။ မဟုတ်ဘူးလို့။ ကျုပ်က နောက်ဆုံး ပိတ်မှပြောတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ အရင်ပြော စမ်းပါဦးလို့။ ခင်ဗျားတို့က မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်တယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦးလို့ဆိုတော့ သူတို့ မပြောချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးဇင်းက ကိုယ်တော်အရင်ဆုံးပြောတာလို့။ ကိုယ်တော်က မဖြစ်ဘူးလို့ထင်တယ်လို့ ပြော တာလို့။ ဟို ဒကာတစ်ယောက်ကတော့ တချို့ကလည်းဖြစ်၊ တချို့လည်း မဖြစ် ဘူးလို့ ထင်တယ်လို့ပြောတာလို့။

အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်က နံပါတ်တစ် ပြော။ တချို့ဖြစ်၊ တချို့မဖြစ် ဘူးလို့ထင်တဲ့ ဒကာက နံပါတ်နှစ် ပြောလို့။ တပည့်တော်က နံပါတ်သုံး နောက် ဆုံးပိတ် ပြောရမှာပဲလို့။ ကဲ. ကိုယ်တော်ပြောလို့ဆိုတော့ သူတို့ပြောကြတယ်။ ပြောပြီးနောက်ပိုင်းကျတော့ ဦးဇင်းကိုတော့ သူတို့ပြောတတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင် ဘူး။ ဖြစ်တယ်လို့လည်း မယူဘူး။ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း မယူဘူး။ ဖြစ်တယ်လို့

လည်း ဦးဇင်းမတွေးဘူး။ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း မတွေးဘူး။ ဘာမှတွေးလို့မရဘူးဆိုတဲ့ ပြောဆိုစကားကို မယုံကြဘူး။ မယုံတော့ ဦးဇင်းကပြောပြတယ်။

တကယ်လို့များ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်ရှိရင် အဲဒီပိုက်ဆံတစ်ဆယ်ကို သူ မုန့်ဝယ်စားလိုက်ပြီလို့ဆိုရင် သူ့မှာ လက်ကျန်ဘယ်လောက်ရှိသေးတုန်းလို့ ဦးဇင်းက မေးလိုက်တယ်။ လက်ကျန် တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးလိုပဲလို့ လူဟာလို့ မကောင်းတာ တစ်ကျပ်သား လုပ်လိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီမကောင်းတာကြောင့်ဖြစ်ပွားတဲ့ ဒုက္ခကလည်း တစ်ကျပ်သားကြီးတောင် ဖြစ်သွားတယ်လို့ဆိုရင် အဲဒီမကောင်းတာ လက်ကျန်ရှိသေးလားလို့ဆိုတော့ မရှိဘူးတဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် လူတစ်ယောက်ယောက်က ကောင်းတာတစ်ဆယ်သားကို လုပ်လိုက်တယ်လို့ အဲဒီကောင်းတာ တစ်ဆယ်သား လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကောင်းကျိုးကလည်း တစ်ဆယ်သားဖြစ် သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒီကောင်းတာ တစ်ဆယ်သား လက်ကျန်က ကျန်သေးလားလို့ ဦးဇင်းက မေးတော့ မကျန်ဘူးတဲ့။ ကျုပ်တော့ အဲဒါမြင်တာပဲလို့။

တကယ်လို့ ကျုပ်မကောင်းဘူး။ ကျုပ်မကောင်းလို့ရှိရင် အဲဒီမကောင်းတာရဲ့အကျိုးအဖြစ် ကျုပ် တကယ့်ကို ရတယ်။ မကောင်းတာက တစ်ဆယ်သားဖြစ်ရင် တကယ်ကို မကောင်းကျိုး တစ်ဆယ်သားရလိုက်တာပဲလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ တစ်ဆယ်သား ရလိုက်တာပဲလို့။ တကယ်လို့ကောင်းတာ တစ်ဆယ်သားပြုတယ်လို့ဆိုရင် ကောင်းကျိုးကလည်း တကယ့်ကို တစ်ဆယ်သား ရတာပဲလို့။ ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီ ကောင်းတာလုပ်တာနဲ့ မကောင်းတာလုပ်တာဆိုတာ ကိုယ့်မှာလက်ကျန် ကျန်သေးသလားလို့ ဒီလိုမေးတယ်။ မကျန်ဘူး။ မကျန်လို့ရှိရင် ကျုပ်သေလို့ရှိရင် အဲဒီကောင်းတာလုပ်တာနဲ့ မကောင်းတာလုပ်တာ တစ်ခုခု လက်ကျန် မကျန်တဲ့အတွက် ကျုပ်သေရင် ဟိုဘက်ကို အဲဒီဟာက ထွက်မသွားဘူးလို့။ ထွက်မှမသွားဘဲနဲ့ ဒီကျောင်းထဲက ကျုပ်ကထွက်မသွားဘူး။

ဒီကျောင်းထဲကမှ ထွက်မသွားဘူးလို့ဆိုရင် ဟိုဘက် ကျုပ်ရောက်သလားလို့ ကျုပ်မှာ အမေးပေါ်ဖို့ လိုသေးလား၊ မလိုဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လိုသေးတဲ့ပုံပေါက်သလား။ မလိုဘူး။ ကျုပ်ကမှ ဒီကျောင်းထဲကမှ ထွက်မသွားဘဲနဲ့ဆိုရင် ဟိုဘက်ကို ကျုပ်များ မရောက်ဘူးလား၊ မလာဘူးလားလို့ဆိုတဲ့ အမေးမျိုးကို မေးဖို့များ ပုံပေါက်သေးလား ဒကာဒကာမတို့။

(မပေါက်ပါဘူး ဘုရား)။ မပေါက်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလို့ ဒီဘက်ကပြုလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဒီဘက်မှာတင်ပဲ အကုန်လုံး ဖြစ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ အကုန်လုံးကို မြင်တဲ့အတွက် ငါတို့သေပြီးနောက် ဒီပေါ်ကနေ ဘာထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မမြင်ဘူးလို့ ဘာထွက်သွားတယ်လို့ ကျုပ်မမြင်တော့ ဟိုဘက် ကျမှ ဖြစ်သေးတယ်တို့၊ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ကျုပ်မှာတွေးလို့ကို မရဘူးလို့ ဆက်ပြောတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်ရောက်သမျှ ဒုက္ခတွေကလည်း ပဲ ကျုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်တာချည်းပဲ တွေ့ရတယ်လို့။ ကျုပ်လုပ်သမျှ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ကျုပ်ရသမျှငြိမ်းချမ်းမှုတွေကလည်း ကျုပ်ကောင်းတာတွေ လုပ်လို့ချည်းပဲဆိုတာ ကျုပ်တွေ့ရတယ်လို့။ ကျုပ်ကောင်းတာ မလုပ်ဘဲနဲ့သူဟာသူ ငြိမ်းချမ်းနေတယ်လို့၊ ကျုပ်ဆိုးတာမလုပ်ဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာသူ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ခုမျှ ကျုပ်မတွေ့ဘူးလို့။ အဲဒီလိုမတွေ့တဲ့အတွက် ငါဒုက္ခရောက်တာကတော့ နောက်ဘဝက ကံဆိုးလို့ ပါလို့လည်း ကျုပ်တစ်ချက်မှ တွက်စရာမရှိဘူးလို့။

ငါ ဒုက္ခငြိမ်းတာကတော့ နောက်ဘဝက ကံကောင်းလို့ပါလို့ တစ်စက်မှလည်း ကျုပ်တွက်လို့မရဘူးလို့ ဒီဘဝ ကံဆိုးတာနဲ့ပဲ ဒီဘဝဒုက္ခရောက်တာ တွေ့တယ်လို့။ ဒီဘဝ ကံကောင်းတာနဲ့ပဲ ဒီဘဝ ဒုက္ခငြိမ်းတယ်လို့ ကျုပ်က တွေ့ပြန်တယ်လို့။ အဲဒီလိုတွေ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ဒုက္ခရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ဒုက္ခငြိမ်းတာနဲ့ အစစ်အမှန်ကို ကျုပ်က ဖတ်တတ်တဲ့အတွက် ဘယ်ကမှလာတာ မဟုတ်တာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ငါတို့ မမွေးခင်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်စလည်း ကျုပ်တို့မှာ တစ်ခုမှမတွေ့ဘူးလို့။ ကဲ စဉ်းစားဖို့များ လိုသေးလားလို့ သူတို့မေးတဲ့အခါကျတော့ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ . ဒါ။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် ဦးဇင်း အဲဒီလို ပြဿနာတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့လည်း အဲဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ ဒကာ၊ဒကာမတို့က အစောပိုင်းတုန်းက ပြောသလိုပဲ။ အိပ်ရာကနွိုးမေး၊ မတရားတာကိုလုပ်လို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒုက္ခရောက်မှာလား၊ ဒုက္ခငြိမ်းမှာလားဆို ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမှာလဲ။ မတရားတာကို လုပ်လို့ရှိရင် ဒုက္ခရောက်မှာလား၊ ဒုက္ခငြိမ်းမှာလား။ (ဒုက္ခ ရောက်မှာပါ ဘုရား) တရားတာကိုလုပ်လို့ရှိရင် ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဒုက္ခရောက်မှာ လား၊ ဒုက္ခငြိမ်းမှာလား။ (ဒုက္ခငြိမ်းမှာပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခငြိမ်းမှာ။ ဒါကို ဒကာဒကာမတို့က ပြတ် ပြတ်သားသား သဘောပေါက်နေတယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်ကမှလာတာမှ

မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ ငါတို့မတရားလို့။ မှတ်ချက်ချရမလား၊ မချရဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ချရမှာပါ ဘုရား)။ ချရမှာ။ ငါတို့ ဒုက္ခငြိမ်းအေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်က မျိုးစေ့ကြီးကမှ ကောင်းခဲ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က တရားနေလို့လို့ မှတ်ချက်ချရမလား၊ မချရဘူးလား။ (ချရမှာပါဘုရား)။ ချရမှာ။ ဒီလိုမျိုးသာ မှတ်ချက်ချလိုက်နိုင်ရင် ငါတို့မမွေးခင်ကဆိုတာ စဉ်းစားဖို့လိုသေးလား။ (မလိုတော့ပါဘူးဘုရား)။ ငါတို့သေပြီးနောက်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့လိုသေးလား။ (မလိုပါ ဘုရား)။ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီလို ငါတို့မမွေးခင်က ဖြစ်ခဲ့သလား၊ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား စဉ်းစားစရာကမလို။ ငါတို့သေပြီးနောက်လည်း ဖြစ်ဦးတော့မှာလား၊ မဖြစ်တော့ဘူးလားဆိုတာကလည်း စဉ်းစားစရာမလိုလို့ဆိုရင် ဖြစ်မယ်လို့ ယူတဲ့ သဿတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မဖြစ်ဘူးလို့တော့ဘူးလို့ယူတဲ့ ဥစ္ဆေဒမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ။ ဒါကြီးတွေက ကိုယ်ကဖြုတ်နေဖို့လိုသေးလား။ သူ့ဘာသူ ကွာကျမသွားဘူးလား။ (ကွာကျသွားပါတယ် ဘုရား)။ ဒီဋ္ဌိပြုတ်။ သစ္စာတရားကိုမြင်ရင် ဒကာ ဒကာမတို့ ဒီဋ္ဌိရှိသေးရဲ့လား။ (မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား)။ ဒီဋ္ဌိပြုကရော။

ဒီဋ္ဌိဖြုတ်တယ်. . ဒီဋ္ဌိဖြုတ်တယ်ဆိုတာ။ အမယ်လေး ရုပ်ရှုဟဲ့ နာမ်ရှုဟဲ့. . နဲ့ အမျိုးမျိုး အပလီ၊ အပလာတွေ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ဒီဋ္ဌိဖြုတ်မှ၊ ဒီဋ္ဌိပြုတ်မှ အပယ်တံခါးက ပိတ်မှာလားလို့ဆို မဟုတ်ပါလားလို့။ အခု ဒီဋ္ဌိကြီးကပြုတ်သွားပြီ။ ဘယ်သူကြောင့်ပြုတ်သွားတာလဲ။ သစ္စာတရားမြင်တာကိုး။ မတရားလုပ် ဒုက္ခဖြစ်တယ်ဟေ့။ မတရားတာက သမုဒယသစ္စာ။ ဒုက္ခဖြစ်တာက ဒုက္ခသစ္စာ။ တရားလို့ ဒုက္ခငြိမ်းတယ်ဟေ့။ ဒုက္ခငြိမ်းတာက နိယောဓသစ္စာ။ တရားတာက မဂ္ဂသစ္စာ။ ဒီလို သစ္စာတရားသိ လိုက်တော့ ဒီဋ္ဌိက ရှိနိုင်သေးရောလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ဘုရား)။ တကယ်လို့များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က မှောင်နေတဲ့အခန်းထဲ မီးခွက် ထွန်းလိုက်လို့ဆိုရင် အမှောင်တွေကို ဒကာဒကာမတို့က လက်ကြီးတွေနဲ့ တံမျက်စည်းကြီးတွေနဲ့ လှည်းကျင်းပြီးဖယ် ရှားနေဖို့ လိုသေးလား။ (မလိုတော့ပါဘူး ဘုရား)။

ငါကတော့ မီးခွက်ထွန်းပြီးပြီ။ ဒီအမှောင်တွေကို ရှင်းလိုက်ဦးမှပဲလို့ ရှင်းဖို့များ လိုသေးလား။ (မလိုတော့ပါဘူး ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သစ္စာတရားသိပြီးပြီလို့ဆိုရင် ငါ ဒီဋ္ဌိတွေကို ပြုတ်သွားအောင် စွဲဖြုတ်နေဦးမှပဲဟ-

လို့ ဖြုတ်ဖို့လိုသေးလား။ (မလိုတော့ပါဘူး ဘုရား)။ မလိုတော့ဘူး ဒိဋ္ဌိက တစ်ခါ တည်းပြုတ်။ တကယ်လို့များ ဒိဋ္ဌိက ပြုတ်သွားပြီဆိုရင် ဒိဋ္ဌိပြုတ်တာနဲ့ သစ္စာတရားသိတာနဲ့က တပြိုင်နက်ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ အမှောင်ပျောက်တာနဲ့ အလင်း ရောက်တာနဲ့က တပြိုင်နက် ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ အဲဒီလိုပဲ ဒိဋ္ဌိပြုတ်တာနဲ့ သစ္စာ တရားကို သိတာနဲ့က တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်နေတော့ သစ္စာတရားသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်က ဒီသစ္စာကို ဖျက်ဦးတော့မလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (မဖျက်တော့ပါဘူး ဘုရား)။ မဖျက်တော့ဘူး။

သစ္စာရှိအောင် လုပ်တော့မှာ။ သစ္စာကို မဖျက်တော့လို့ သစ္စာရှိနေတဲ့သူလို့ဆိုတာ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ဒီသူဒုက္ခရောက်ဦးတော့မှာလား။ (မရောက်တော့ပါဘူး ဘုရား)။ ဒုက္ခမရောက်တော့တာကို အပယ်တံခါးပိတ်တယ်လို့ ပြောရတယ်။ အပယ်၊ အပယ်ဆိုတာက ‘အပါရ’ ကို စကားလုံးကိုပြောတာ။ ‘အပါရ’ ဆိုတာ ‘အပါ၊ အရ၊ ‘အရ’ ဆိုတာ ‘ချမ်းသာ၊ ‘အပ’ ဆိုတာ ‘မရှိဘူး’လို့ ပြောတာ။ ချမ်းသာမရှိဘူးဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ညီမျှခြင်းပဲ။ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ဟုတ်တယ်။ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ အပယ်လားတယ်ဆိုတာ အတူအတူပဲ။

တကယ်လို့များ တရားသိနေလို့ သစ္စာပေါက်ပြီး တရားရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဒီသူ ဒုက္ခရောက်ပါဦးတော့မလား။ (မရောက်တော့ပါဘူး ဘုရား)။ ဒီသူဟာ တကယ်လို့ ဒိဋ္ဌိမပြုတ်လို့ရှိရင် သစ္စာရော သိပါ့မလား။ (မသိပါဘုရား)။ တကယ်လို့များ သစ္စာမသိဘူးဆိုရင်လည်း ဒုက္ခငြိမ်းပါ့မလား။ (မငြိမ်းပါဘူး ဘုရား)။ ဒုက္ခမငြိမ်းဘူးဆိုရင် အပယ်ရောက်နေတယ်လို့ရော မပြောရပေဘူးလား။ (ပြောရမှာပါဘုရား)။ ဟော. . ဒိဋ္ဌိပြုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ အပယ်တံခါး ပိတ်တယ်ဆိုတာ ရှေးအခါက ထင်ခဲ့ကြတာက အခုဘဝကြီးက ဒိဋ္ဌိပြုတ်၊ ငါတို့ သေပြီးတဲ့နောက်မှ အပယ်တံခါးပိတ်လို့ ဒီလိုမထင်ကြပေဘူးလား။ (ထင်ကြပါတယ်ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တရားသိအောင် ဦးစင်းတို့က ပြောကြရတာ။ ဟုတ်ပြီလား။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုရှေး ကမ္ဘာဦးကတည်းက မတရားတာကို မလုပ်ကြနဲ့ဟေ့။ လူချင်းလူချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့အခါမှာတော့ဖြင့် သတ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ခိုးကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိမ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အာရုံငါးပါးလိုက်စား ကျူးလွန်ကြတယ်။ သူများ သားမယား မှားကြနဲ့ ဖြစ်ပွားကြတယ်လို့ဆိုရင်တော့ တို့ ဟန်မကြဘူးဟေ့လို့ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေကနေပြီးတော့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ကမ္ဘာဦးက သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့တရားကြီးကို ဘယ်သူမှ ရအောင် မတည်ဆောက်နိုင်ဘူး။ ရုပ်နာမ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်လည်းမရဘူး။ ရှေးဘဝ နောက်ဘဝတွေနဲ့ တည်ဆောက်လည်းမရဘူး။ အခု မြတ်စွာဘုရားက ဘာနဲ့ တည်ဆောက်ပေးသလဲ။ အရိယသစ္စာလို့ခေါ်တဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ တည်ဆောက်သလား၊ မတည်ဆောက်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (တည်ဆောက်ပါတယ် ဘုရား)။ တည်ဆောက်တယ်။

အရိယ သစ္စာနဲ့တည်ဆောက်တဲ့အခါကျတော့ ဒကာဒကာမတို့ ဒီတရားကို တကယ်လို့များ ဒကာဒကာမတို့က အရိယသစ္စာတရားနဲ့ တည်ဆောက်ကြတယ်ဆိုရင် ဒီတရားရမလား၊ မရဘူးလား။ (ရပါတယ် ဘုရား)။ ရမယ်နော်။ ဒီတရားကိုပဲ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရိယသစ္စာတရားကို မတွေ့ကြရတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင်နဲ့ကိုးရာနဲ့ ခုနစ်ဆယ်ရှစ်ဆယ် လောက်ကပေါ့ဗျာ။ ခရစ်တော်ဆိုပြီးတော့ ဟိုး. . . အာရှတိုက်ရဲ့ အနောက်ဖျား လောက်မှာသွားပြီးတော့ ပွင့်ပေါ်တယ်။

သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ထာဝရဘုရားဆိုတာရှိတယ်ကွတဲ့။ ကောင်းကင်ဘုံမှာကွတဲ့”။ “တို့တတွေ လူဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာက အဲဒီထာဝရဘုရားကနေ တို့ကိုဖန်ဆင်းလိုက်လို့။ တကယ်လို့များ တို့က ဖန်ဆင်းရှင်ဖြစ်တဲ့ ထာဝရဘုရားအကြိုက်ကို မလိုက်ဘူးလို့ဆိုလို့ရှိရင် သူက ငရဲမီးနဲ့ရှိမှာဗျ။ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီးသကာလ ငါတို့က သူ့အလိုအတိုင်း ကျင့်ကြံကြတယ်ဆိုရင် ကောင်းကင်ဘုံကို မ-ပြီး သူနဲ့အတူထားပြီး ချမ်းမြေ့သာယာ ခံစားနေရမှာ။ ဟောသည်လို ခရစ်တော်တို့ မိုဟာမက်တို့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့ သူတွေကလည်းပဲ ဦးဇင်းတို့လူသားတွေကို ဒီတရားတွေ ပြည့်ဝသွားအောင်ဆိုပြီးတော့ သူတို့လည်း တရားကိုဆောက်ပေးခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ တရားတည်ဆောက်တာက ဘာနဲ့တည်ဆောက်လဲ။ ထာဝရ
 ခြောက်ပြီးတော့ဆောက်တယ်။ ထာဝရ နဲ့ခြောက်ဆောက်။ အခုခေတ်မှာတော့
 သိပ္ပံပညာတွေဘာတွေ၊ လူ့အသိဉာဏ် တွေကလည်းပဲ တိုးတက်လာပြီဆိုတော့
 အဲဒီ ထာဝရရှာတဲ့အခါကျတော့ မတွေ့တော့ဘူး။ ထာဝရ မတွေ့တော့တဲ့
 အခါကျတော့ ထာဝရနဲ့ ခြောက်လို့ကတော့ မကြောက်တော့ဘူး ဖြစ်လာတယ်။
 ဦးဇင်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘကနေပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့က တခါတခါ မိဘကို
 ဂျီတိုက်ဟန်တူပါတယ်။ ဂျီတိုက်ပြီဆို မိဘက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ဟဲ့
 ‘မဟူးဘုတ်ကြီး’ လာနေပြီ။ ‘မဟူးဘုတ်ကြီး’ လာနေပြီနဲ့ ဦးဇင်းတို့ကို ခြောက်
 ကြတယ်။ ‘မဟူးဘုတ်ကြီး’ ဆိုတဲ့စကား ဦးဇင်းတို့က ပြောင်းပြန် ပြန်မသိ
 တတ်တော့ ‘မဟူးဘုတ်ကြီး’ က မဲမဲကြီး ရှိသလိုလို၊ မျက်လုံးကြီးပြူးပြူး ကြီးနဲ့
 လျှာကြီး တွဲလဲကြီးထင်ပြီး ကြောက်လိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း ဦးဇင်းတို့ သူတို့ကို ဂျီမ
 တိုက်ဝံ့ဘူး။ နောက်နည်းနည်း ကြီးလာတော့ အင်း ‘မဟူးဘုတ်’ဆိုတာ ‘မဟုတ်
 ဘူး’ပြောတာ။ ဘာမှမဟုတ်တာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်လာမှာလဲလို့ သိသွားတဲ့
 အခါကျတော့ သူတို့ခြောက်လို့ မရတော့ဘူး။ ဂျီတိုက်မြဲတိုက်တော့တာပဲ။

အခုလည်း ဒီလိုပဲ ခရစ်ယာန်တွေ၊ ဗုဒ္ဓလင်္ကာတွေဆိုတာ သူတို့တ
 တွေ ထာဝရကို သိပ္ပံနည်းကျနဲ့ ရှာလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ထာဝရက မတွေ့
 တော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ မိဟာမက်တို့၊ ခရစ်တော်တို့ဆိုတာတွေရဲ့ ပညတ်ခဲ့တဲ့
 တရားတွေဟာ မလိုက်နာချင်ကြတော့ဘူး။ လူတွေက ထွေလီကာလီနဲ့ လုပ်လာ
 ကြပြီ။ ဆိုလိုတာကတော့ ဒီတရားကို တည်ဆောက်ကြတဲ့အခါမှာ ထာဝရနဲ့
 တည်ဆောက်လည်းမရဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ။ နောက်ဘဝနဲ့တည်ဆောက်
 လည်း မရဘူး။ ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်တဲ့ ဓာတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေနဲ့တည်ဆောက်
 လည်း မရဘူးလို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ။

ဒီတော့ အခုတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဘာနဲ့တည်ဆောက်ရင်ရပြီ
 ဆိုတာ သိပြီလား၊ မသိသေးဘူးလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ (သိပါပြီဘုရား)။
 သိပြီနော်။ အရိယသစ္စာနဲ့ တည်ဆောက်ကြရအောင်။ ပရမတ္ထသစ္စာနဲ့ တည်
 ဆောက် လို့မရဘူး။ သမုတိသစ္စာဖြစ်တဲ့ ထာဝရတွေတို့၊ သမုတိသစ္စာ ဖြစ်တဲ့
 နောက်ဘဝတွေတို့ ဒါတွေနဲ့တည်ဆောက်ကြ ရလား၊ မရဘူးလား ဒကာ၊ဒကာ
 မတို့။ (မရပါဘူးဘုရား)။ မရဘူးနော်။ လူတွေကတော့ နဂိုလို နဂိုလိုပဲ။

ခုတော့ ဒကာဒကာမတို့တော့ ဘာဖြစ်လဲ ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်နဲ့ အရိယသစ္စာတရားကို နာကြားရလား၊ မနာကြားရဘူးလား။ (နာကြားရပါ တယ်ဘုရား)။ နာကြားရတယ်။ အရိယသစ္စာကို ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ မတရားတာလုပ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာတဲ့လား၊ ဒုက္ခငြိမ်းမှာတဲ့လား။ (ဒုက္ခဖြစ်မှာ ပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခဖြစ်မှာ။ တရားတာကိုလုပ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာတဲ့လား၊ ဒုက္ခငြိမ်း မှာတဲ့လား။ (ဒုက္ခငြိမ်းမှာပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခငြိမ်းအောင်ဆိုရင် တရားလုပ်ရမှာ တဲ့လား၊ မတရားလုပ်ရမှာတဲ့လား။ (တရားလုပ်ရမှာပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခရောက် အောင်ဆိုရင် တရားလုပ်ရမှာတဲ့လား၊ မတရား လုပ်ရမှာတဲ့လား။ (မတရားလုပ် ရမှာပါဘုရား)။ ဒီလောက် လက်ချာ(Lecture)ပေးရင်တော့ မမေ့လောက် တော့ပါဘူးနော်။

တကယ်ဆိုရင်တော့ ဦးဇင်းတို့တတွေဟာ တကယ်တော့ ဦးဇင်းတို့ ဟာ ငြိမ်းချမ်းချင်ကြလား၊ ဆင်းရဲချင်ကြလား။ (ငြိမ်းချမ်းချင်ကြပါတယ်ဘုရား)။ ငြိမ်းချမ်းချင်တာနော်။ ငြိမ်းချမ်းချင်ရင် ဘာလုပ်ရမှာဆိုတာလည်း သိပြီ။ ငြိမ်း လည်း ငြိမ်းချမ်းချင်နေပြီဆိုရင် ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို ဦးဇင်းတို့ နောက်ထပ် တိုက်တွန်းဖို့လိုသေးလား။ (မလိုတော့ ပါဘူးဘုရား)။ မလိုတော့ဘူးနော်။ တကယ် တရားကျင့်ကြလို့ ဦးဇင်းပြော ချင်တယ်နော။ လုံးဝ မသတ်ကြနဲ့ဗျာ။ လုံးဝကို မသတ်ကြနဲ့။ ဘယ်လို ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးဆိုး မသတ်ကြနဲ့ဗျာ။ နစ်နာအောင် မလုပ်ကြနဲ့။ ဦးဇင်း တို့က မပြောသင့်ဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ပြောသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ မှတ်ချက်ချကြစမ်းဗျာ။ ဦးဇင်းဖြင့် တကယ့်ကို ဒါကိုပြောချင်တယ်။

မခိုးကြနဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက် လောဘကြီးကြီး မခိုးကြနဲ့။ ထမင်း မစားရဘူးဆိုရင် အငတ်ခံပြီး ဒကာဒကာမတို့ သေသာသေကြ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ မခိုးကြနဲ့ သေသာသေကြ။ ခိုးတော့ မစားကြနဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဦးဇင်းတို့က မပြောသင့်ဘူးလား။ (ပြောသင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အရှင်ဘုရား သေသွားရင် ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ ခိုးစားလိုက်မှ ဟန်ကျမှာပေါ့လို့ ပြောသင့်သလိုတော့ ရှိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ခိုးမစားရင် သေရတော့မယ့်ဘဝရောက်ရင် သေသာသေလိုက်။ ဖြူဖြူစင်စင် လေးနဲ့သေရတာ မကောင်းဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (ကောင်းပါတယ်

ဘုရား။ တကယ်လို့များ ဦးဇင်းတို့က ခိုးလိုက်တယ်ဆိုရင် အမည်းကွက်ကြီးက ငြိစွန်းလာပြီးတော့ ဒီကောင် သူခိုးဆိုတဲ့ အမည်းကွက်ကြီး ငြိစွန်းမလာပေဘူးလား။ (ငြိစွန်းမှာပါ ဘုရား။) ငြိစွန်းလာတယ်။ ငြိစွန်းလာပြီး အသက်ကြီးကလည်း ရှင်နေသေး။ သူခိုး သူခိုးနဲ့ အသက်ကြီးကလည်း ရှင်နေတယ်ဆိုရင် ဒီသူဒုက္ခမရောက်ပေဘူးလား။ (ရောက်ပါတယ်ဘုရား။) ရောက်မှာ။ သေတာက အေးသေး။ သေတာကတော့ ဒုက္ခလည်း မရောက်ဘူး။ ဒုက္ခငြိမ်းတာလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒုက္ခရောက်တာရော၊ ဒုက္ခငြိမ်းတာရော ဘာမှပြောစရာ မရှိတဲ့ဟာပဲ သေတယ်ဆိုတာကတော့။

တရားနဲ့ အသက်နဲ့ ယှဉ်လာမယ်ဆိုရင်

အဲဒီတော့ အခု တော့ မသေဝံတာနဲ့ သွားခိုးလိုက်တယ်ဆိုရင် သူခိုးကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိုယ်ကြီးက အသက်ရှင်နေသေးတော့ ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်လား။ (ရောက်မှာပါဘုရား။) ရောက်မှာနော်။ ဒါ့ကြောင့် မို့လို့ ဘယ်လိုမှ မခိုးကြနဲ့ဗျာ။ ဘယ်လိုမှ အသက်သာရှင်သေးရင်တော့ ဘယ်လိုမှ လိမ်ကြနဲ့၊ မဆဲကြနဲ့၊ ဂုံးမတိုက်ကြနဲ့၊ အဖျင်းအတင်း မပြောကြနဲ့။ မတရားတွေ ဒကာ၊ဒကာမတို့ သိပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့က ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြောပြောနေတယ်ဆိုတော့။

ဒကာဒကာမတို့ တရားကို အသက်ထက် မြတ်နိုးကြ။ ဦးဇင်းတို့ အဆုံးအစွန်ထိ စကားပြောလိုက်မယ်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ‘တရားနဲ့အသက်ကို ချိန်ခွင်ခွက်ပေါ်မှာတင်ပြီး ဆက်လိုက်လို့ရှိရင်’ တရားဘက် ကလိုက်ရမှာလား၊ အသက်ဘက်က လိုက်ရမှာလား။ (တရားဘက်က လိုက်ရမှာပါ ဘုရား။) တရားဘက်က လိုက်ကြနော်။ အဲဒီလောက်ပြောချင်တယ်။ တကယ်လို့များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အသက်ဘက်ကလိုက်ပြီး အသက်လေး ငဲ့ညှာပြီးတော့ မတရားလုပ်လိုက်လို့ရှိရင် လူ့ဆိုးတေကြီးဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတွေက လာတော့မှာ မဟုတ်လား။ အသက်မရှိရင် သေပြီဆိုရင် ဒုက္ခရောက်ဦးတော့မလား။ (မရောက်တော့ပါဘူး ဘုရား။) ဘာမှ ရောက်စရာမရှိဘူး။ အသက်ရှင်နေမှ ဒုက္ခကရောက်မှာနော်။ အဲဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ တရားပျက်မှာ အတူအတူဆို

ရင်တော့ တရားရှိလျက်သားနဲ့ အသက်သာ အသေခံလိုက်။ အသက်ရှင်ပြီး တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တရားပျက်မနေကြစေနဲ့တော့။ အဲဒီလောက်ထိ အဆုံး အစွန် ဩဝါဒပေးဖို့အတွက် ဦးဇင်းတို့ သင့်မြတ်သလား၊ မသင့်မြတ်ဘူးလား ဒကာ၊ဒကာမတို့။ (သင့်မြတ်ပါတယ် ဘုရား)။ တကယ်ပဲ ကြိုးစားကြည့်ကြ စမ်းဗျာ။ အထူးအားဖြင့် ကိုယ့်ပါးစပ်လေးကို စောင့်စည်း ကြည့်ကြစမ်း။ ဘယ် လောက်ကြိုးထိ ငါတို့အလေ့အထကြီးပါနေနေ မဆဲဘူး၊ ဆဲကို မဆဲဘူး။ မငေါက်ဘူးကွာ။ ဒီသူ့ကိုတော့ဖြင့် ငေါက်ကို မငေါက်ဘူး။ ဒီသူနဲ့ဒီသူကို ကွဲပြားသွားအောင်တော့ ဘယ်တော့မှာ ငါ-ဝံ့မတိုက်ဘူး။ မဟုတ်တရုတ်ဖြစ်တဲ့ အယုတ္တ၊ အနတ္တ အကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေများတော့ဖြင့် ငါ့ပါးစပ်ဖျားကို ဘယ် တော့မှ အပုပ်နဲ့ ကိုမဆောင်စေဘူး။ မလှိုင်စေဘူး။ ဒကာဒကာမတို့ မှတ်ချက် ချသင့်သလား၊ မချသင့်ဘူးလား။ (ချသင့်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို ဦးဇင်းကပြောနေတာက တကယ့်လူ့အာဇာ နည်ဖြစ်အောင် ပြောနေတာနော်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ဟာ အာဇာနည်မျိုးတွေလို့ ပြောရမလား၊ မပြောရဘူးလား။ (ပြောရမှာပါဘုရား)။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ရဲ့ ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ အာဇာနည်ဟုတ်သ လား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ ခြင်္သေ့တမျှ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)။ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ သိုးကလေးလား၊ ခြင်္သေ့ကြီးလား။ (ခြင်္သေ့ကြီးပါ ဘုရား)။ ခြင်္သေ့ကြီးနော်။ သိုးကလေး မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ဘုရားရဲ့တပည့်သား ဘုရားရဲ့ အဆို အဆုံးမရနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဒကာဒကာမတို့က ခြင်္သေ့မျိုးလား၊ သိုးမျိုးလား။ (ခြင်္သေ့မျိုးပါ ဘုရား)။ ခြင်္သေ့မျိုးနော်။ ခြင်္သေ့မျိုးဖြစ်ပေမယ်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တို့က သိုးအုပ်ထဲရောနေလို့ရှိရင် သိုးလေးလိုမြည်ပြီး၊ သိုးလေးလို မြက်ကိုစားပြီး ခြင်္သေ့ဟောက်သံဆို ကြောက်လိုက်သမဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ပေဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား)။ ဖြစ်နေကြမှာ။ တကယ်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ဟာ ဥတ္တမပုရိသ မျိုး။ ခြင်္သေ့မျိုး။ သီဟမျိုး။ ဆီဇာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဆီဇာဆိုတာ ရှင်ဘုရင်ကို ပြောတာ ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဇာတို့၊ ဆီဇာတို့ဆိုတာ ရှင်ဘုရင်ပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ဘုရင် မျိုး။ လူမြတ်မျိုး။

လူမြတ်မျိုးဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ကိုယ်ကနေပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြတ်
 လို့ မထင်လို့ရှိရင်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးဖြစ်နေပြီးတော့ အဲဒီခြင်္သေ့မိခင်ကြီးကနေ
 ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ခြင်္သေ့သားလေး ဖြစ်ပေမယ်လို့ တကယ်လို့များ သိုးကျောင်း
 သားကနေပြီးတော့ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ခြင်္သေ့မိသားစုရင်ခွင်ထဲကနေ
 ခိုးသွားပြီး သိုးအုပ်ထဲထည့်ထား လိုက်တယ်ဆိုရင် ဒကာ၊ဒကာမတို့ အဲဒီခြင်္သေ့
 လေးက သိုးစိတ်ပေါက်မနေနိုင် ပေဘူးတဲ့လား။ (ပေါက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား)။
 ပေါက်နိုင်တယ်။

ဦးဇင်းငယ်ငယ်က ပုံဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခြင်္သေ့ရဲ့မိသားစုထဲက ခြင်္သေ့
 ကလေး သိုးကျောင်းသားက သိုးအုပ်ထဲ ထည့်ထားသတဲ့ဗျာ။ အဲဒီခြင်္သေ့လေး
 ကလည်း သိုးလေးလိုစား၊ သိုးလေးလိုသွား၊ သိုးလေးလို နေနေတာ။ တစ်နေ့
 တော့ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်က အစာဆာတာနဲ့ ငါတော့ သိုးတစ်ကောင်
 လောက် ဖမ်းမှပဲဆိုပြီးတော့ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းကနေပြီးတော့ ချောင်းနေ
 တယ်။ ချောင်းနေတဲ့အခါကျတော့ ခြင်္သေ့လေးတစ်ကောင် သိုးအုပ်ထဲသွားနေ
 မြင်တယ်။ ဟာ - ငါတော့ သိုးတော့ ဖမ်းမနေပေါင်။

ဟာဒီခြင်္သေ့လေးကို ဖမ်းတော့မယ်ဆိုပြီးတော့ ခြင်္သေ့ဆိုတာ ဖမ်း
 မယ်လို့ဆိုရင် ဟောက်ရသေးတာကိုး။ သားကောင်တွေ လန့်သွားအောင်
 ဟောက်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အမယ်လေး သိုးကလေးကလည်း တစ်ခါတည်း
 ပြာယာပြာယာနဲ့ပေါ့လေ။ ခြင်္သေ့လေးကလည်း သိုးစိတ်ပေါက်။ ခြင်္သေ့လေး
 ကလည်း ပြာယာပြာယာနဲ့ အခြားသိုး တွေပြေးကြသလိုပဲ သူကလည်း ပြေးတာ
 ပေါ့။ ခုန်အုပ်တဲ့ပြီးတော့ ခြင်္သေ့ကလေးကိုဖမ်းတယ်။ ဖမ်းပြီးသကာလ
 လာခဲ့. . မင်း. . ဆိုပြီး နားရွက်ကိုဆွဲတဲ့ပြီးတော့ ရေစပ်ကို ခေါ်သွားတယ်။

ရေစပ်ကို ခေါ်သွားတဲ့အခါကျတော့ မင်းမျက်နှာကြည့်စမ်း။ ရေထဲ
 မှာ မြင်နေရတဲ့ မင်းမျက်နှာကိုကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်ကြည့်ပါပြီခင်ဗျားပေါ့
 လေ။ ဟော. . ငါ့မျက်နှာကို မင်းကြည့်စမ်း။ ငါ့မျက်နှာနဲ့ မင်းမျက်နှာနဲ့ တူသ
 လား၊ မတူဘူးလားလို့မေးတာပေါ့။ ခြင်္သေ့ကြီးကနေပြီး မေးတော့။ တူပါတယ်
 ခင်ဗျားပေါ့လေ။ မင်း. . ဟိုကောင်တွေဖြစ်တဲ့ သိုးတွေနဲ့ တူသလား၊ မတူ ဘူး
 လားပေါ့။ မတူပါဘူးခင်ဗျားပေါ့။ အေး မင်းမတူရင် သိုးလိုမလုပ်နဲ့။ မင်း ငါ
 ဟောက်လည်း မကြောက်နဲ့။ မင်းလည်း ငါလို ဟောက်တတ်တဲ့ အကောင်ပဲ။

ဒီလိုမျိုး သွန်သင်ပေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ခြင်္သေ့စိတ် ပေါက် လာတာပဲဗျ။ အခုလည်း ဒကာဒကာမတို့က သိုးအုပ်ထဲနေနေကြ ရပ်သူရွာသားတွေရဲ့ ဟီနော၊ ဂါဓ္မော၊ ပေါထုဇ္ဇနိကောနဲ့ အနရိယော၊ အနတ္တသံဟိတောနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အတ္တကိလမထ နုယောဂ၊ ကာမသုခလ္လိကနုယောဂနဲ့ သိုးအုပ် ထဲမှာနေတဲ့ ရပ်သူရွာသားတွေရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း ဆဲချင်ရင် မဆဲပေဘူးလား။ (ဆဲပါတယ် ဘုရား)။ လိမ်ချင်ရော မလိမ်ပေဘူးတဲ့လားဗျာ။ (လိမ်ပါတယ် ဘုရား)။ ခိုးချင်ရင်ရော မခိုးပေဘူးလား။ (ခိုးပါတယ် ဘုရား)။ ဂုံးတိုက်ချင် ရင်ရော မတိုက်ဘူးလား။ (တိုက်ပါတယ် ဘုရား)။

ဟော ဒါဆိုရင် ဒကာဒကာမတို့ ခြင်္သေ့မျိုးရဲ့လုပ်ငန်းလား၊ သိုးမျိုးရဲ့ လုပ်ငန်းလား။ (သိုးမျိုးရဲ့လုပ်ငန်းပါဘုရား)။ သိုးမျိုးရဲ့လုပ်ငန်းနော်။ ဥတ္တမ ပုရိသတွေရဲ့ လုပ်ငန်းလား။ လူယုတ်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းလား။ (လူယုတ်တို့ လုပ်ငန်း ပါဘုရား)။ လူယုတ်တို့လုပ်ငန်းနော်။ ဒကာဒကာမတို့က လူမြတ်မျိုးလား၊ လူညံ့မျိုးလား။ (လူမြတ်မျိုးပါဘုရား)။ ခြင်္သေ့တွေ ဟုတ်ပြီလား။ ကျုပ်တို့လည်း ခြင်္သေ့ကြီးလုပ် လိုက်ဦးမယ် ဒီနေရာမှာတော့ ဟုတ်ပြီလား။

အဲဒီတော့ ခင်များတို့တတွေနား ရွက်စွဲပြီးတော့ နင်တို့မျက်နှာနဲ့ ငါမျက်နှာနဲ့ တူသလား၊ မတူဘူးလားပေါ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ ဘုရားနဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာဖြစ်တဲ့ ဘုရားက တူသလား၊ မတူဘူးလားလို့ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမှာတုန်း။ (တူပါတယ် ဘုရား)။ တူတယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား က ခြင်္သေ့မျိုးဆို ကျုပ်တို့လည်း ခြင်္သေ့မျိုး။ ခင်များတို့ကရော သိုးမျိုးဖြစ်နေဦး တော့မှာလား။ (မဖြစ်ပါဘူး ဘုရား)။ မဖြစ်ကြနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ခင်များတို့ လည်းပဲ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါတို့ သိုးမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ခြင်္သေ့မျိုးပဲဟေ့လို့ သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သိုးလိုကျင့်ဖို့အတွက် သင့်မြတ်ပါဦးမလား။ (မသင့်မြတ်ပါဘူး ဘုရား)။ ခြင်္သေ့လိုပဲ ကျင့်ရမှာ မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ သိုးက ဘာလုပ်မလဲ။ သိုးကလေးကတော့ သိုးလိုပဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ မြက်တွေစားပြီးသကာလ အယုတ်တမာတွေနဲ့ နေ တော့မှာနော်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့လည်း ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ သိုးမျိုး ဖြစ်နေလို့ ရှိရင်ဘာဖြစ်မလဲ။ ခဏမဆိုင်းပဲ ဆဲမိမှာနော်။ လိမ်စရာရှိ ခဏမဆိုင်း လိမ်မိမှာ နော်။ တကယ်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ခြင်္သေ့မျိုးဆိုတာသိပြီလို့ဆိုရင် နောက်

ဆဲလို့ တော်ပါ့မလား။ (မတော်ပါဘူး ဘုရား)။ နောက်လိမ်ဖို့အတွက် သင့်မြတ်
 ပါ့မလား။ (မသင့်မြတ်ပါဘူး ဘုရား)။ အဖျင်းအတင်းတွေ ပြောနေဖို့အတွက်
 သင့်မြတ်ပါ့မလား။ (မသင့်မြတ်ပါဘုရား)။ ခိုးဖို့၊ ဆိုးဖို့၊ သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့ အတွက်
 ဆိုရင် သင့်မြတ်ပါ့မလား။ (မသင့်မြတ်ပါဘုရား)။ သူများလုပ်ကိုင်ထားလို့ ရရှိ
 ထားတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ငါ့ဟာတွေ ဖြစ်ကောင်းလေရဲ့လို့ အချောင် စိတ်
 ထားမျိုးမွေး တော်ပါ့မလား။ (မတော်ပါ ဘုရား)။ သူများပစ္စည်းကိုယ်က မနာလို
 တွေဖြစ်ပြီးတော့ ဒင်းတို့တတွေ ပျက်စီးပါစေလို့ စိတ်ထားမျိုးထားနေ တော်
 ပါ့မလား။ (မတော်ပါ ဘုရား)။ မတော်တဲ့အတိုင်း ဒကာ၊ဒကာမတို့ ငါတို့ ခြင်္သေ့
 မျိုးဖြစ်ပြီး ဥတ္တမပုရိသမျိုးဖြစ်ပြီး တို့ကို ဒုက္ခရောက်စေတဲ့ ဒီမတရား ကိုတော့ဖြင့်
 ဒီနေရာကနေပြီးသကာလ နောက်ဆုံးပိတ် သော့ခတ်ပြီးတော့ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ
 လို့ ကြေညာရမလား၊ မကြေညာရဘူးလား ဒကာဒကာမတို့။ (ကြေညာရမှာပါ
 ဘုရား)။ ကြေညာရမယ်နော်။ ဟုတ်ပြီလား။

ကဲ . . ဒီလိုကြေညာတယ်ဆို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သီလ ယူကြစမ်း
 ဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ လိုက်ဆိုကြ ဒါနိဂုံးချုပ်ရအောင် တရားဓမ္မ။ ဦးဇင်းတို့
 ချပေးမယ်။ အားလုံးလိုက်ဆိုပေးကြ။ တရားနိဂုံးချုပ်တဲ့ အနေနဲ့ပေါ့။

ပါဏာတိပါတာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။ (ပါဏာတိ
 ပါတာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ) ဒါ တစ်သက်လုံးနော်။ ဟုတ်ပြီ
 လား။ ဘယ်တော့မှကို မသတ်ကြနဲ့တော့။ လူကလူကို။ အဒိန္နဒါနာ ဝေရာ
 မဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ။ (အဒိန္နဒါနာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ
 ယာမိ။) ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ။ (ကာမေ
 သု မိစ္ဆာစာရာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ။) မုသာဝါဒါ ကာမေသု
 မိစ္ဆာစာရာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ။ (မုသာဝါဒါ ကာမေသု
 မိစ္ဆာစာရာ ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ)ဒါတစ်သက်လုံး နေနော်။
 ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို ပြောမနေတော့ဘူး။ ရှည်နေ
 တော့မယ်။ ဒကာဒကာမတို့က သိပြီးသား။ သုရာမေရယ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ
 ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ။ (သုရာမေရယ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ
 ဝေရာမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ ယာမိ)ဟောဒီ ငါးပါးသီလလို့ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်က
 တော့ဖြင့် ငါတို့အသက်သေရင်သာ သေရမယ်။

ဟောဒီငါးပါးသီလလို့ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကတော့ ငါတို့ အကျအဆုံး မခံဘူး။ ဒါကို စောင့်နေရလို့ ငါတို့သေမယ်ဆိုရင် ငါတို့အသေခံမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ စိတ်ထားပြီးသကာလ လုံးဝ အသက်ထက်ဆုံး တကယ့်ကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့က စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပြီး ဒီလိုစောင့်ရှောက်နိုင်ကြတာကြောင့် ဖြစ် ပွားမယ့်၊ တရားရှိတာကြောင့် ဖြစ်ပွားမယ့် ဒုက္ခငြိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ နိယောဓသစ္စာ၊ နိဗ္ဗာနဓာတ်။ ဟောဒီဓာတ်ကြီးကို ဒကာ၊ဒကာမတို့ အသက်ရှင်စဉ် အတွင်းမှာပဲ ဧကန်ထုတ်ဖောက် မျက်မှောက်ပြုရတာ ဖြစ်ကြပါစေလို့ ဦးဇင်းတို့က ဆုပေး ရင်းနဲ့ ဒီမျှပဲ နိဂုံးချုပ်ကြ စို့လားဗျာ။ သာဓုခေါ်ကြ ဒကာ၊ ဒကာမတို့။

သာဓု . . . . သာဓု . . . . သာဓု

ဥပါဒါန်တွေ မရှိတော့တာက

နိဗ္ဗာန်ဆိုတော့၊

အနုပါဒါဆိုတဲ့စကားဟာ

ဥပါဒါန်တွေ မရှိတာဖြစ်တဲ့အတွက်

ဒါ-နိဗ္ဗာန်ကို ပြောတာပါပဲ။

နိဗ္ဗာန်လို့ သာမန်ကာပြောလိုက်လို့ရှိရင်

ဒကာဒကာမ တွေက

စကားရိုးကြီးဖြစ်ပြီးသကာလ

ချောငါ့ကြားထဲ ထိုးထားမှာ စိုးရိမ်လို့

ဦးရင်းတို့က နိဗ္ဗာန်လို့ပြောမယ့်အစား

အနုပါဒါလို့ ပြောလိုက်တာ

(စာ - ၃)